

Σύλλογος
Λιβαδιωτών
Θεσσαλονίκης
"Ο Γεωργάκης Ολύμπιος"

Κωδικός εντύπου 7292
Γ.Γ.Ε.Ε.-Υπ. Τύπου & Πληροφοριών
ΠΑΡΗΦΕΡΕΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Κ.Τ.Θ. 21
Αρ. Αδείας 1
ΕΚΤ.

Ο Λόγος του Συλλόγου Δια Λόγου

Ένας ενημερωτικός διμηνιαίος γραπτός λόγος
για τις δραστηριότητες του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης
και ένα Ελεύθερο Βήμα για τις σκέψεις, γνώμες και απόψεις των μελών & των φίλων του

Τεύχος αρ. **8** Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2006

Συντάσσεται, εκδίδεται και διανέμεται από τον Σύλλογο Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης "Ο Γεωργάκης Ολύμπιος"
Εκδότης: Σύλλογος Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης "Ο Γεωργάκης Ολύμπιος" - Ιδιοκτήτης: Γ. Συνεφάκης (και ο εκάστοτε Πρόεδρος του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης)
Σύλλογος Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης "Ο Γεωργάκης Ολύμπιος" - Γ. Σχολαρίου 3 - 54644 Θεσσαλονίκη / Τηλ. & Fax 2310.812666 / e-mail: syllythe@otenet.gr

Γεωργάκης Ολύμπιος
Φιλολάος 1957, Παρίσι

Ανταποκριθείτε στην προσπάθεια για τη βελτίωση
και τη βιωσιμότητα της εφημερίδας όλων μας.
Γίνετε συνδρομητές του 'Λόγου του Συλλόγου'!

Η σφραγίδα και η 1η σελίδα
του 1ου καταστατικού του 1908

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
Ν ΒΑΛΚΑΝΟΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
"Ο Ο ΑΤΜ ΠΟΣ"
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Άρθρον 1.
"Έρριστα υπό τών εν Θεσσαλονίκη παρουσώντων Βαλκаноφιλών τού 'Ολύμπου Σύλλογου υπό τήν επου-
ρησιν θ Ο ΑΤΜ ΠΟΣ"

Άρθρον 2.
Κύριος και πρωτεύων σκοπός τού Σύλλογου έστιν
ή κατάργησις τής κενής Κουσεπλαχικής λεγμένης
γλώσσας και ή άστυγία τής Έλληνικής ως ατακα-
νακής γλώσσας τών Επαρχομένων Έλλήνων.

Άρθρον 3.
"Ο κύριος σκόπος επιδιωχθήσεται συνένους
κ' δι τών σχολείων, β' δι τήσων συσπειρω-
μένων και θηλείων, γ' δι τήσων άλλων δυνατών ήσων
μέσω τών Ε Σύλλογων κατά προτίησιν δι τήσων έκασ-
του προσηρούτων και συντελεστέων εις τήν επι-
τευξιν τού επιδιωκόμενου τών ενθους σκοπών.

Ο 'Λόγος του Συλλόγου' δεν έχει ως στόχο απλώς την αυτοχρηματοδότηση της έκδοσής του. Στόχο έχει να ενισχύσει την ενημέρωση και την παιδεία, να την μεταφέρει στον κόσμο και να προσφέρει στα παιδιά του Λιβαδίου κυρίως, τα στερημένα από ισότιμες ευκαιρίες μόρφωσης συγκριτικά με τα παιδιά των αστικών κέντρων, υποτροφίες, βιβλία, οπτικοακουστικό υλικό και κάθε άλλη ανάλογη μορφή στήριξης και ενίσχυσης.

Η συνδρομή στοιχίζει 20 € το χρόνο, δηλαδή ένα πακέτο τσιγάρα το μήνα !

Γίνετε συνδρομητές του "Λόγου του Συλλόγου". Ο νέος πολυσέλιδος, διμηνιαίος και 'τυπογραφικός πλέον 'Λόγος του Συλλόγου', θα έχει ετήσια συνδρομή : 20 € για την Ελλάδα, 40 € για το εξωτερικό και 50 € για τα Ν.Π.Δ.Δ. Οι συνδρομές μπορούν να καταβάλλονται είτε στα μέλη του Δ.Σ. των Συλλόγων της Θεσσαλονίκης, της Κατερίνης και του Εξωραϊστικού Συλλόγου Λιβαδίου, είτε με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση 'Σύλλογος Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης Ο Γεωργάκης Ολύμπιος, Γ. Σχολαρίου 3, 54644, τηλ. & fax 2310.812666.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ 2006 ΣΤΟΝ ΔΗΜΟ ΛΙΒΑΔΙΟΥ

ΔΗΜΟΣ ΛΙΒΑΔΙΟΥ								
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΛΙΒΑΔΙΟΥ								
ΤΜΗΜΑΤΑ	ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	ΨΗΦΙΣΑΝΤΕΣ	ΕΓΚΥΡΑ	ΓΑΛΑΝΗΣ	ΓΚΟΥΜΑΣ	ΧΑΛΚΙΑ	ΛΕΥΚΑ	ΑΚΥΡΑ
406ο	447	390	374	237	125	12	16	0
407ο	463	372	367	175	182	10	4	1
408ο	448	361	344	190	127	27	14	3
409ο	449	376	365	200	124	41	8	3
410ο	460	393	378	228	127	23	12	3
411ο	456	384	367	198	154	15	16	1
412ο	444	369	360	194	157	9	7	2
ΣΥΝΟΛΟ ΛΙΒΑΔΙΟΥ	3.167	2.645	2.555	1.422	996	137	77	13
%	100%	83,51%	100%	55,65%	38,98%	5,36%		
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΟΛΙΧΗΣ								
ΤΜΗΜΑΤΑ	ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	ΨΗΦΙΣΑΝΤΕΣ	ΕΓΚΥΡΑ	ΓΑΛΑΝΗΣ	ΓΚΟΥΜΑΣ	ΧΑΛΚΙΑ	ΛΕΥΚΑ	ΑΚΥΡΑ
413ο	254	217	209	152	26	31	5	3
414ο	254	220	219	117	89	13	1	0
ΣΥΝΟΛΟ ΔΟΛΙΧΗΣ	508	437	428	269	115	44	6	3
%	100%	86,02%	100%	62,85%	26,86%	10,28%		
ΔΗΜΟΣ ΛΙΒΑΔΙΟΥ - ΣΥΝΟΛΟ								
ΤΜΗΜΑΤΑ	ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	ΨΗΦΙΣΑΝΤΕΣ	ΕΓΚΥΡΑ	ΓΑΛΑΝΗΣ	ΓΚΟΥΜΑΣ	ΧΑΛΚΙΑ	ΛΕΥΚΑ	ΑΚΥΡΑ
ΣΥΝΟΛΟ ΔΗΜΟΥ ΛΙΒΑΔΙΟΥ	3.675	3.082	2.983	1.691	1.111	181	83	16
%	100%	83,86%	100%	56,68%	37,24%	6,06%		

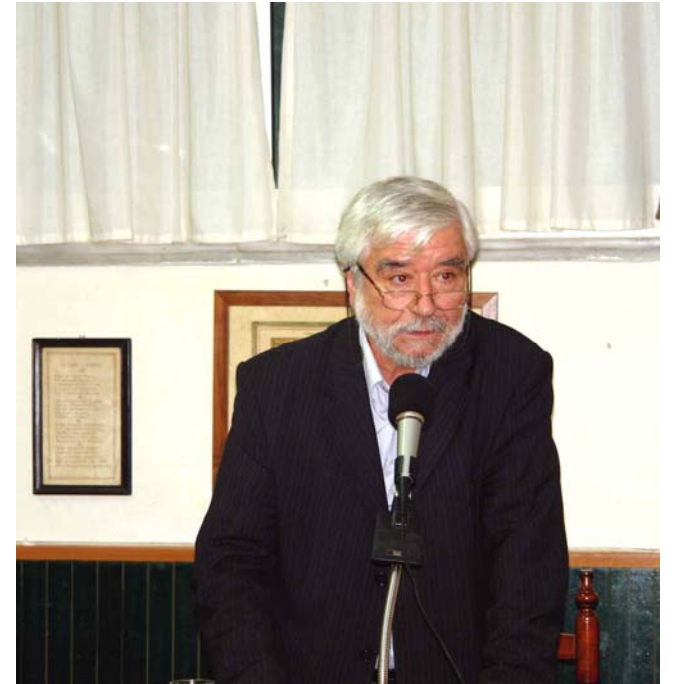
ΝΕΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΛΙΒΑΔΙΟΥ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ Γ. ΓΑΛΑΝΗ

ΤΖΗΜΑΓΙΩΡΓΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΓΕΡΑΣΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΝΤΑΜΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΣΤΕΡΝΑΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΥ
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΤΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΥ
ΓΚΟΓΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΨΑΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΟΛΙΧΗΣ
ΤΣΑΚΝΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΜΑΝΤΖΑΡΑΣ ΦΩΤΙΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ Ι. ΓΚΟΥΜΑ

ΓΚΟΥΜΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΜΠΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΥ
ΜΠΙΣΕΜΠΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΧΑΡΙΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΚΑΨΑΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΠΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΟΛΙΧΗΣ
ΤΣΑΚΝΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑ

Ο νέος Δήμαρχος Λιβαδίου κος Γιώργος Γαλάνης, στον οποίο η συντακτική επιτροπή του 'Λόγου' του εύχεται καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο του

Ο απερχόμενος Δήμαρχος Λιβαδίου κος Γιάννης Γκούμας, τον οποίο η συντακτική επιτροπή του 'Λόγου' ευχαριστεί για τα όσα προσέφερε στην 4ετή του θητεία

Ο Λόγος του Συλλόγου 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σελ. 2,3,4 – Δημοτικές Εκλογές : Σκέψεις και απόψεις για την Τοπική Αυτοδιοίκηση (Άρθρα των Γ. Συνεφάκη, Δ. Χριστοφιλόπουλου, Μ. Πασχαλίδη)
- Σελ. 5 – Ήταν ο Δίας Λιβαδιώτης ; (Άρθρο του Γ. Νουορίκου)
- Σελ. 10 – Σύλ-Λόγος και Τέχνες (Άρθρα των Β. Σφέτσου & του καλλιτεχνικού συντάκτη του 'Λόγου')
- Σελ. 12 – Σύλ-Λόγος και Μνήμες, Λόγου & Εικόνας (Άρθρο του Κ. Προκόβα)
- Σελ. 13 – Σύλ-Λόγος και : Επίκαιρα Γλυκόπικρα Μειδιάματα (Άρθρα των Ι. Αγοράστη και Π. Μπουκάλα)
- Σελ. 14 – Αναγνωστών το Ανάγνωσμα ... πρόσχωμεν
- Σελ. 15 – Προβολή συμπατριωτών και φίλων επαγγελματιών
- Σελ 16 – Σύ-Λόγος και Παρελάσεις - Δραστηριότητες

Ο 'Λόγος του Συλλόγου', έλαβε από τον νεοεκλεγέντα Δήμαρχο Λιβαδίου για την τετραετία 2007-2010 κο Γιώργο Γαλάνη, την ακόλουθη επιστολή την οποία και δημοσιεύει :

Αγαπητοί συμπατριώτες

Θα θέλαμε εγώ και οι συνεργάτες μου να ευχαριστήσουμε το Σύλλογο Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης για το βήμα που μας έδωσε προεκλογικά ώστε να εκθέσουμε τις απόψεις, τις ιδέες και τους βασικούς τομείς του προεκλογικού προγράμματός μας. Ευχαριστούμε επίσης όλους τους δημότες του Δήμου Λιβαδίου που συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία, καθώς και όσους μας τίμησαν με την ψήφο τους και μας εμπιστεύτηκαν. Θα θέλαμε να διαβεβαιώσουμε όλους ανεξαιρέτως πως θα είμαστε η Δημοτική αρχή όλων.

Με τιμή - Γεώργιος Γαλάνης

8 Οκτωβρίου 2006 : Οι (τότε) υποψήφιοι Δήμαρχοι Λιβαδίου στη λέσχη του Συλλόγου μας

Την Κυριακή 8 Οκτωβρίου το πρωί, μία μόλις εβδομάδα προ των εκλογών της 15^{ης}/10^{ου}, οι (τότε) υποψήφιοι Δήμαρχοι Λιβαδίου, ανταποκρινόμενοι στην έγγραφη πρόσκληση του Δ.Σ. του Συλλόγου μας, ανέπτυξαν στη λέσχη μας τα προγράμματα και τα οράματά τους για τον Δήμο Λιβαδίου, μπροστά σε ένα ακροατήριο που δημιούργησε το αδιαχώρητο. Παρέστησαν οι υποψήφιοι κύριοι Γιάννης Γκούμας και Γιώργος Γαλάνης, ενώ απουσίαζε η κα Αλίκη Χαλκιά, η οποία έστειλε χαιρετισμό.

Οι δύο κύριοι, δίχως το άγχος του χρόνου ενός debate, είχαν την ευκαιρία να καταθέσουν τις σκέψεις τους με άνεση. Οι ρεπόρτερ του 'Λόγου', αφού άκουσαν με προσοχή και μελέτησαν τα κείμενα, διαπίστωσαν πολλά κοινά σημεία στις προγραμματικές δηλώσεις των υποψηφίων, αλλά και διαφορετική ιεράρχηση προτεραιοτήτων. Εντυπωσιακή ήταν η συμμετοχή του κόσμου, ο οποίος δεν περιορίστηκε σε ερωτήσεις, αλλά προχώρησε και σε προτάσεις, τις οποίες και σημείωσαν με προσοχή οι ενδιαφερόμενοι. Οι ίδιοι δεσμεύτηκαν να προκαλούν συνεχείς (τουλάχιστον ετήσιες) συναντήσεις με τον απόδημο Λιβαδιωτισμό, από τον οποίο μόνον καλές ιδέες μπορούν να αντλούν. Ίδωμεν.

Η όλη εκδήλωση διεξήχθη μέσα σε ήπιο και φιλικό πνεύμα και κατέληξε αναπόφευκτα σε ακόμη φιλικότερο οινόπνευμα. Όλοι ήταν συναινετικοί σε βαθμό εντυπωσιακό. Φαίνεται πως ο Σύλλογός μας ενώνει τους ανθρώπους και καταλαγιάζει τα πολιτικά πάθη. Ο Σύλλογος εύχεται καλή δύναμη σε όλους/ες τους/τις υποψηφίους από όποια θέση κι αν βρεθούν μετά τα εκλογικά αποτελέσματα.

Σκέψεις για μία καινούργια αρχή στον Δήμο Λιβαδίου - Ανοικτή επιστολή προς τις νέες Δημοτικές Αρχές

Του Γιώργου Ι. Συνεφάκη, Προέδρου του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος' (2003-2007)

- Οι σκέψεις αυτές, κατατίθενται **σκοπίμως μετά τη λήξη της προεκλογικής περιόδου**, αλλά **σαφώς πριν από την ανάληψη της θητείας των νέων Δημορχιακών Αρχών του Λιβαδίου**. Τονίζεται το **σκοπίμως**, ώστε να μη θεωρηθεί ότι τόσο ο Πρόεδρος, όσο και ο Σύλλογος της Θεσσαλονίκης, εμπλέκονται στην προεκλογική διαμάχη μεταξύ των υποψηφίων, πράγμα που θα ήταν ανεπίτρεπτο.
- Οι σκέψεις αυτές είχαν γραφεί πριν την δημόσια παρουσίαση των προγραμμάτων των υποψηφίων Δημάρχων του Δήμου Λιβαδίου στη λέσχη του Συλλόγου μας (ήταν παρόντες οι κ.κ. Γιάννης Γκούμας και Γιώργος Γαλάνης, ενώ απουσίαζε η κα Αλίκη Χαλκιά). Παρά τη διαπίστωση ότι κάποια σημεία του κειμένου εξαγγέλθηκαν από τους υποψηφίους, ο γράφων καταθέτει τις σκέψεις του αυτούσιες, μια που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της φιλοσοφίας του.

Το κίνητρο αυτής της ανοικτής επιστολής, είναι απλώς μία ανιδιοτελής κατάθεση απόψεων και σκέψεων, που στόχο έχει να συμβάλλει εποικοδομητικά στην περίφημη πλέον συζήτηση περί 'ανάπτυξης' του Λιβαδίου, την οποία όλοι επιζητούμε και μάλιστα με πομπώδεις εκφραστικούς τρόπους, αλλά ουσιαστικά κανείς δεν την επιδιώκει συστηματικά, όπως εξ άλλου φαίνεται.

Ως Λιβαδιώτης εκ πατρός, θα ήθελα να δημοσιοποιήσω αυτές τις σκέψεις και απόψεις μου, οι οποίες έχουν διαμορφωθεί από την μακροχρόνια ενασχόλησή μου με τα κοινά, την όποια διοικητική εμπειρία διαθέτω από την εργασία μου, από την πείρα που έχω αποκτήσει και από την απόσταση από την οποία βλέπω τα Λιβαδιώτικα τεκταινόμενα, δεδομένου ότι δεν ζω μονίμως στο Λιβάδι και συνεπώς δεν υφίσταμαι τις τριβές της καθημερινότητάς του. Η απόσταση μου αυτή από τα διοικητικά πράγματα του Λιβαδίου, μου επιτρέπει να είμαι πιο αντικειμενικός και αμερόληπτος παρατηρητής και γι' αυτό ίσως η αξία των γραφομένων μου να έχει κάποια μικρή βαρύτητα, όπως ελπίζω, πέρα και έξω από την παραζάλη ενός προεκλογικού αγώνα.

Γνωρίζω ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι στα κοινά του χωριού και πόσο μάλλον οι νεοεκλεγέντες Δημοτικοί Άρχοντες, παρακολουθούν τις δημόσιες κινήσεις του Συλλόγου της Θεσσαλονίκης, του οποίου έχω την τιμή να προϊσταμαι, δηλαδή τις διάφορες εκδηλώσεις, εκδόσεις, συναυλίες ομιλίες, ημερίδες ή συμπόσια. Γνωρίζω επίσης ότι όλοι τους είναι προσεκτικοί αναγνώστες του 'Λόγου του Συλλόγου', της εφημερίδας μας, όπου σε κάθε φύλλο του υπάρχει και μία θέση για τα ζητήματα του Λιβαδίου.

Στο πνεύμα όλων αυτών των παραπάνω, θα ήθελα λοιπόν να καταθέσω τα εξής, με δεδομένο ότι τα 8 χρόνια που πέρασαν από την νεοσύστατη διοικητική δομή του Δήμου Λιβαδίου, είναι αρκετά ώστε να μην υπάρχουν πλέον ως άλλοθι άγνοιες ή αμηχανίες μπροστά στις νέες δημοτικές μορφές και διαδικασίες που έχουν προκύψει από τον Καποδιστριακό Νόμο.

ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

Το Λιβάδι είναι ένας ιστορικός οικισμός, **όχι τόσο γιατί είναι η πατρίδα του Γεωργάκη Ολύμπιου**, αλλά γιατί είναι το μοναδικό μέρος (μαζί με το Μέτσοβο) της Ελλάδας στα 1.200 μέτρα υψόμετρο, που έχει ως μόνιμο πληθυσμό περί τους 2.500-3.000 κατοίκους. Σε αντίθεση όμως με το Μέτσοβο, το Λιβάδι βρίσκεται απομονωμένο, εκτός του βασικού εθνικού δικτύου, στα όρια τριών νομών και τριών περιφερειών, πράγμα που επιφέρει μεγάλες επιπτώσεις σε επίπεδο διοικητικής περιθωριοποίησης. Οι μόνιμοι κάτοικοι του Λιβαδίου, αυτοί οι ακρίτες των συνόρων της απέραντης μοναξιάς τους, εν αγνοία τους ίσως, γράφουν καθημερινά ιστορία, αντιστεκόμενοι όσο μπορούν στην αδιαφορία ή την επιλεκτική μνήμη του επίσημου κράτους και των συνιστώσών του, αντιστεκόμενοι στις τάσεις του πανελληνίου πληθυσμιακού φυλλορροήματος της περιφέρειας και στην καθημερινή υποβάθμιση της κοινωνικής, οικονομικής, πολιτιστικής και μορφωτικής τους ζωής.

Φυσικά, το κυρίαρχο ζήτημα είναι η διατήρηση και η επαύξηση του εισοδήματός τους, αλλά κατά τη γνώμη μου, εάν αυτό δεν συνοδεύεται και από άλλες παράλληλες μορφές κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής, θα καταλήγει πάντα η υπόθεση στο να γηράσκει διαρκώς ο πληθυσμός. Οι νέοι που γεννιούνται και μεγαλώνουν στο Λιβάδι, θα συνεχίζουν να το βλέπουν ως ένα αναπόφευκτο περιοδικό εφιαλήριο για την ταχύτερη δυνατή μετανάστευσή τους σε άλλα μέρη, όπου με το ίδιο ή ακόμη και χαμηλότερο εισόδημα, θα έχουν περισσότερες ευκαιρίες δημόσιων παροχών και κοινωνικής συμμετοχής στα δρώμενα της ζωής.

Στα προβλήματα αυτά, μία Δημοτική αρχή, δεν μπορεί να παραμένει απλώς θεατής, αλλά θα πρέπει να πάρει συγκεκριμένη θέση και μέτρα, ώστε τουλάχιστον να αμβλύνει αυτές τις καταστάσεις όσο το δυνατό περισσότερο και να δώσει διεξόδους στο άγονο αυτό κοινωνικό τοπίο.

Οι τρεις μεγάλες ενότητες, για τις οποίες πρέπει να ανασκουμπωθεί ένα σοβαρό Δημοτικό Συμβούλιο, κατά τη γνώμη μου είναι οι εξής :

A. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΑΝΑΠΤΥΞΗ

1. Οι διαμορφωμένες οικονομικές συνθήκες στο Λιβάδι και την Δολίχη είναι από χρόνια πλέον δεδομένες και κυρίως στατικές. Στην ουσία, η τοπική οικονομία αποτελείται από ένα άθροισμα οικονομικών μονάδων σε ατομική ή οικογενειακή βάση, οι οποίες εμφανίζονται από ελάχιστη έως καμία συλλογικότητα, συνεταιριστικότητα ή κοινή αντιμετώπιση των ομοίων ή ομοειδών προβλημάτων τους. Ο φόβος της συλλογικής δράσης και οργάνωσης, προϊόν της δραματικής ιστορίας του τόπου και της ιδεοληψίας κατά της λαϊκής και κοινωνικής αυτοοργάνωσης, έχει αφήσει πολλά κατάλοιπα στη νοοτροπία του κόσμου, με από-

τέλεσμα τη δυσπιστία έως και την απέχθεια προς κάθε συλλογική αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων. Κανείς δεν διδάχθηκε από το συνεταιριστικό μοντέλο του Μετσόβου, βλαχοχώρι με ανάλογα χαρακτηριστικά του Λιβαδίου, όπου η ανάπτυξη του βασίστηκε στη συνεταιριστική λογική (και βέβαια κανείς δεν μπορεί να 'κατηγορήσει' τον συγχωρεμένο Ευάγγελο Αβέρωφ για αριστερή ιδεολογία και πολιτική). Το επιτυχημένο συνεταιριστικό παράδειγμα των γυναικών του Λιβαδίου, όπως επίσης και μεμονωμένες πρωτοβουλίες ορισμένων ευφυών επιχειρηματιών, είναι απλώς οι εξαιρέσεις του κανόνα που τον επιβεβαιώνουν.

2. Αυτή η ατμόσφαιρα, μαζί με τη γενικότερη έλλειψη εξειδικευμένου τεχνικού και διοικητικού προσωπικού, αποδυναμώνει και απομακρύνει τις όποιες δυνατότητες επενδύσεων από ιδιωτικά κεφάλαια στο Λιβάδι, ακόμη και κεφάλαια συμπατριωτών της διασποράς, πόσο μάλλον ξένων. Οι ελλείψεις επίσης σε σύγχρονες τεχνολογικές και μεταφορικές υποδομές, επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση.

Η αξιοποίηση των ευρωπαϊκών προγραμμάτων, που θα μπορούσε να είναι ίσως η μόνη ελπίδα σε μία τέτοια κατάσταση, είναι από συγκυριακή και αποσπασματική έως σχεδόν ανέφικτη. Το Λιβάδι και η κοινωνία του πάσχουν εξ όσον γνωρίζω από έλλειψη πλήρους και έγκαιρης πληροφόρησης, από επιχειρησιακή ετοιμότητα του Δήμου, από επαρκή στελέχωση εξειδικευμένου προσωπικού, από αδυναμία σωστής απορροφητικότητας και από ανυπαρξία ή έλλειψη αξιοποίησης 'μπαρμπάδων στην Κορώνη'. Η χωρική περιθωριοκότητα και η απομόνωση του Λιβαδίου, καθώς και η αδιαφορία ή και η σκόπιμη αποφυγή για συντονισμό πιέσεων προς την εκάστοτε φίλα προσκείμενη κομματικά κεντρική, περιφερειακή και νομαρχιακή διοίκηση, επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση, καθιστώντας εύκολο τη συγκριτική του παραμέληση σε σχέση με άλλους δήμους.

3. Ο τουρισμός στο Λιβάδι, μία εν δυνάμει βασική πηγή συμπληρωματικού ή και εναλλακτικού εισοδήματος, είναι συγκυριακός, ευκαιριακός και εν πολλοίς αφημένος στη μοίρα του. Όλα γίνονται αποσπασματικά, τυχαία ή με σπασμωδικές και μεμονωμένες κινήσεις ατόμων. Δεν υπάρχει κάποιο πρόγραμμα για την ανάπτυξη του, ούτε ενδιαφέρεται και κανείς για την οργάνωσή του. Πάσχουμε σε επίπεδο παροχής υπηρεσιών, πάσχουμε σε παρεμβάσεις για την οργάνωσή και την αξιοποίηση του φυσικού και πολιτιστικού μας πλούτου και της ιστορίας μας, πάσχουμε επικοινωνιακά, πάσχουμε σε δημόσιες σχέσεις, πάσχουμε σε αναγνωρισιμότητα, πάσχουμε σε εμβέλεια στα μέσα ενημέρωσης.

4. Σε τοπικό επίπεδο, δεν διαφαίνεται καμία διάθεση για πρωτοβουλίες από τις τοπικές αρχές. Το ζήτημα της επέκτασης του σχεδίου πόλεως, μία γάγγραινα 30 ετών, έχει ολοκληρωθεί εδώ και 3 χρόνια και κανείς δεν καταλαβαίνει γιατί δεν προχωράει. Όπως έγραφα και στα σχετικά άρθρο μου στον 'Λόγο 4' και 'Λόγο 7', πρόκειται για ένα θέμα που θα δώσει δουλειά για τουλάχιστον 10 χρόνια σε μία πλειάδα ντόπιων επαγγελματιών του κατασκευαστικού κλάδου και συναφών δραστηριοτήτων, θα εκτονώσει το οικιστικό έμφραγμα στο οποίο έχει περιέλθει το Λιβάδι, θα ανακόψει τις 'λειτουργικές' αυθαίρετες παρεμβάσεις και παρανομίες στον υπάρχοντα αστικό ιστό, θα λύσει το πρόβλημα του δημόσιου αστικού χώρου και θα αποδεσμεύσει το καμένο το Κιόσκι από τον άχαρο ρόλο του δοχείου εναπόθεσης όλων των κοινωφελών χρήσεων. Αυτό το τεράστιο θέμα, μία αναπτυξιακή πρόκληση, καρκινοβατεί αδικαιολογήτως και με ανεξήγητο τρόπο. Νομίζω ότι κανείς δεν επιτρέπεται να μένει αδιάφορος πλέον, μπροστά σε αυτή τη νωθρότητα ή την αδιαφορία.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

- Αναθεώρηση του συνδυημένου συγκοινωνιακού συστήματος του Λιβαδίου με την υπόλοιπη Ελλάδα (Κατερίνη και Ελασσόνα). Η σημερινή εξυπηρέτηση από τα ΚΤΕΛ είναι απαράδεκτη. Μέχρι να λυθεί το ζήτημα, ως εκτελεί το 9θέσιο πουλιμανάκι του Δήμου δρομολόγιο σε συντονισμό με τα ωράρια του ΚΤΕΛ Κατερίνης-Ελασσόνας από τη στάση των 6-7 χλμ. από το Παλιοδέρβενο. Τα ταξί δεν μπορούν να είναι η μόνη λύση του προβλήματος.
- Άμεση εφαρμογή του σχεδίου επέκτασης, χωρίς ούτε μία ημέρα καθυστέρησης. Έχει ζωτική σημασία για το χωριό. Πιέσεις ακόμη και σε επίπεδο υπουργού ΠΕΧΩΔΕ αν χρειαστεί, που είναι και Θεσσαλός.
- Βαρύτητα στη στελέχωση του Δήμου με εξειδικευμένο προσωπικό, έστω και με αμοιβές κατ' αποκοπή σε εξωτερικούς συνεργάτες, για τα θέματα των ευρωπαϊκών προγραμμάτων

Όπου δεν συμμετέχει το Λιβάδι, λόγω μη υποβολής προγραμμάτων, τα κονδύλια τα παίρνει κάποιος άλλος Δήμος κάπου στην Ευρώπη. Εναλλακτικά, γνωρίζω πως υπάρχουν πολλοί φίλοι μας και συναδέλφοι πανεπιστημιακοί, καθώς και πολλοί έγκυροι συμπατριώτες με εξειδικευμένη στα ευρωπαϊκά προγράμματα εμπειρία, που θέτουν τον εαυτό τους αμισθί στη διάθεση του Δήμου και διατίθενται εθελοντικά και τελείως δωρεάν να παράσχουν τις υπηρεσίες του στο Λιβάδι. Ας τους αξιοποιήσουμε επιτέλους.

- Ενεργοποίηση όλων των απανταχού Λιβαδιωτών που έχουν σχέση και επαφές με αρμοδίους και παράγοντες της Κεντρικής και Περιφερειακής Διοίκησης, ώστε να αποκτήσουμε και εμείς, όχι 'μπάρμπα στην Κορώνη', αλλά ισχυρούς μοχλούς πίεσης προς αυτό το περιεργό και ασυντόνιστο κράτος που μας κυβερνά.
- Πιέσεις για σωστή και δίκαιη κατανομή των εθνικών και κοινοτικών πόρων και κονδυλίων, γιατί αν αληθεύουν αυτά που κατά καιρούς ακούγονται, το Λιβάδι γενικώς το αγνοούν ή το υποτιμούν οι έχοντες το καρπούζι, το πεπόνι και το μαχαίρι.
- Άμεση, εμπρόθεσμη και πλήρης ενημέρωση όλων των επαγγελματιών (κτηνοτρόφων, εμπόρων κλπ.) με όποια πληροφορία τρέχει πάνω στα θέματα που τους ενδιαφέρουν, απομονώνοντας ή και καταργώντας τους 'μεσάζοντες' και τους παρέχοντες πληροφοριακά 'ρουσφέτια'.
- Οργάνωση του τουρισμού και των υπηρεσιών του Λιβαδίου, κατάρτιση ενός 'κοινωνικού συμβολαίου' με τον κόσμο του χωριού που ασχολείται ή που θέλει να ασχοληθεί με τον τουρισμό, με στόχο την ενιαία μορφή της παροχής υπηρεσιών, την αναβάθμιση του επιπέδου του και τη δημιουργία μίας επώνυμης τουριστικής εικόνας υψηλών προδιαγραφών. Υπάρχουν επίσης πάρα πολλοί Λιβαδιώτες και γενικότερα φίλοι μας, που εργάζονται στην τηλεόραση και γενικότερα στα μέσα ενημέρωσης. Ας τους ενεργοποιήσουμε.

Β. ΠΑΙΔΕΙΑ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

1. Η κατάσταση δεν είναι καλή και το ξέρουμε όλοι μας. Η διαδικασία της μόρφωσης στην Δευτεροβάθμια εκπαίδευση έχει, εξ όσων ακούω, βλέπω και γνωρίζω, διεκπεραιωτικό χαρακτήρα και κάθε χρόνο καταγράφεται συγκριτικά η παρακμή στις Πανελλήνιες εξετάσεις. Αυτό δημιουργεί αναπόφευκτα τις κλασικές ανισότητες εις βάρος των παιδιών του χωριού, των παιδιών της 'άγονης γραμμής' της πατρίδας μας. Δεν υπάρχει επιπλέον καμία τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση, κανένα εξειδικευμένο εφόδιο για να παλέψουν τη ζωή στον τόπο τους.
2. Το πολιτιστικό γίνεσθαι στο Λιβάδι έχει επαφθεί στις ατομικές και συλλογικές πρωτοβουλίες του Εξωραϊστικού Συλλόγου κυρίως, καθώς και εν μέρει στους Συλλόγους της διασποράς, χωρίς ιδιαίτερη στήριξη και χωρίς συντονισμένες ενέργειες από μέρους των Δημοτικών Αρχών. Παρά τις μεγάλες και αξιοθαύμαστες προσπάθειες των παιδιών του ΕΣΛ, συνήθως κάθε χρόνο όλοι βλέπουμε τα ίδια επίσημα κλισέ τον 15Αύγουστο, που επαναλαμβάνονται μονότονα και βαριεστημένα, σαν ένα τυπικό ξεμπέρδεμα από την πλευρά του Δήμου. Ο Εξωραϊστικός βεβαίως, δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποκαθιστά την επίσημη πολιτιστική πολιτική του Δήμου, αλλά μπροστά στην ανυπαρξία ή στις σπασμωδικές ενέργειες ουσιαστικής πολιτιστικής πολιτικής, αυτό κάνει και πολύ καλά κάνει.
3. Οι πρωτοβουλίες των Συλλόγων Λιβαδιωτών από την άλλη πλευρά, δεν αγκαλιάζονται από τις Δημοτικές Αρχές σαν δικές τους. Ο Δήμος μέχρι τώρα ή δίνει την αίσθηση ότι τις 'ανέχεται', ή τις προσπερνά ως κάτι διαδικαστικά εφήμερο και δεν προσπαθεί να τις ενσωματώσει μόνιμα στις όποιες δικές του δραστηριότητες. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός του 8ου Συμποσίου, που παρά την τεράστια επιτυχία του, θα χαθεί κι αυτό σαν στιγμιαίο πυροτέχνημα, και μαζί του όλες οι επαφές με βλάχικους Συλλόγους που με τόσο μόχθο ο Σύλλογος Θεσσαλονίκης και ο Εξωραϊστικός πέτυχαν να στήσουν υπέρ του Λιβαδίου.
4. Η όποια πολιτιστική πολιτική του Λιβαδίου είναι άγνωστη στο ευρύτερο υπερτοπικό κοινό, είναι εγκλωβισμένη σε μία εσωστρεφή τοπικότητα, που δεν προάγει τίποτε, παράγει ελάχιστα, δεν δημιουργεί πολιτιστική περιουσία για το μέλλον και προσφέρει κυρίως μόνον στιγμιαίες διασκεδάσεις (ούτε καν αναψυχή και πνευματική ευφορία πλην ελαχίστων εξαιρέσεων), οι οποίες δεν αφήνουν ως παρακαταθήκη κάτι δημιουργικό, **κυρίως στη νεολαία**

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

- Αξιοποίηση όλου του επιστημονικού δυναμικού των απανταχού Λιβαδιωτών για το ζήτημα της εκπαίδευσης και της κατάρτισης των παιδιών του Λιβαδίου. Συστηματική εποπτεία και ενίσχυση της εκπαιδευτικής διαδικασίας στο Γυμνάσιο και Λύκειο σε συνεργασία με τους καθηγητές με διαλέξεις, σεμινάρια, ενισχυτικά μαθήματα κλπ. σε τακτές χρονικές περιόδους καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και όχι μόνον όταν έχει καλό καιρό. **Πιέσεις παντού για εκπαιδευτικά προγράμματα κατάρτισης και διά βίου επιμόρφωσης των επαγγελματιών. Η κτηνοτροφία ως επάγγελμα, πρέπει να είναι ζήτημα επιλογής των ενδιαφερομένων και όχι αναγκαστική λύση κατά της ανεργίας ή της μετανάστευσης.** Έχουμε πάρα πολλούς ανθρώπους, δικούς μας και φίλους μας, πανεπιστημιακούς από όλες τις ειδικότητες, πρόθυμους και ανιδιοτελείς, που ποτέ δεν τους αξιοποιήσαμε συστηματικά για το καλό του χωριού.
- Αξιοποίηση των Συλλόγων των απανταχού Λιβαδιωτών. Οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, είναι πάρα πολύ δραστήριοι και καταξιωμένοι στους τόπους τους, αλλά το Λιβάδι ακόμη πάσχει από 'γκαγκανοφοβία' και τους παραμελεί θεσμικά, ενώ θα μπορούσε να τους ενεργοποιήσει συντονισμένα, να κατοχυρώσει και να αγκαλιάσει τις δραστηριότητές τους. Ο στόχος είναι κοινός, είναι η ανάδειξη του χωριού και η επέκταση της επωνυμίας του, με σκοπό την αναβάθμιση της παιδείας και του πολιτισμού και την παράλληλη και συστηματική αναβάθμιση όλων των μορφών τουρισμού, συνεδριακού, επιστημονικού, εκπαιδευτικού, θρησκευτικού κλπ.
- Δημιουργία σταθερών και σοβαρών πολιτιστικών και επιστημονικών θεσμών **σε ετήσια και μόνιμη βάση**, με την ενεργοποίηση του πολυπληθούς δυναμικού μας. Ίσως το Συνέδριο του 2001 και το Συμπόσιο του 2006, να δείχνουν κάτι προς αυτή την κατεύθυνση. Έχουμε τους ανθρώπους και τα μέσα. Η διάθεση και η θέληση λείπουν.
- Δεοντολογική συμπεριφορά, ευγένεια, τρυφερότητα σε ανιδιοτελείς ανθρώπους που μας αγαπούν, με κινήσεις θεσμικού τύπου απέναντι σε αυτούς που έχουν προσφέρει πολλά στο Λιβάδι, ανακήρυξη σε Επιτίμους Δημότες προσώπων που τίμησαν και τιμούν το Λιβάδι, διεύρυνση των σχέσεων του Δήμου με τον έξω κόσμο, ρήξη με τη μιζέρια που μας δέρνει και τις μικρότητες, τερματισμός της αδιαφορίας και της εσωστρέφειας που μας ταλανίζει χρόνια τώρα.
- Προβολή με μόνιμες και αξιοπρεπείς εκθέσεις των πολιτιστικών περιουσιακών μας στοιχείων (εκκλησιαστικοί θησαυροί, αρχαιολογικά ευρήματα, εκδόσεις, φωτογραφίες, οικολογικά αριστουργήματα και τόσα άλλα).

- Προστασία του περιβάλλοντος, καθαριότητα και ευπρεπισμός των δημοσίων χώρων, του σχολείου κλπ. Κανείς δεν περιμένει να βρει Μέγαρο Μουσικής στο Λιβάδι, αλλά και κανείς δεν ανέχεται την έλλειψη συντήρησης στο Ζάνναιο, στο παλιό Νηπιαγωγείο κλπ. Το Ζάνναιο, μετά την εγκατάσταση των μαθητών στις νέες σχολικές πτέρυγες, πρέπει να επανασχεδιάσει άμεσα τις λειτουργίες του. Τα αγάλματα της Πλατείας Ηρώων ακόμη είναι στραβά (από κάποια τοποθέτηση και όχι από ριζές του πλάτανου) μετά από πολλά χρόνια και ακόμη να ισιωθούν.

Γ. ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Είναι γνωστά τα προβλήματα και τα έχω γράψει επανειλημμένως. Πιστεύω στις δυνατότητες μίας μονάδας υγείας ημιαστικού τύπου, μία πολυδύναμο ιατρική μονάδα, με λίγες αλλά απαραίτητες ειδικότητες και σταθερή, μόνιμη και σοβαρή παρουσία ιατρών, γενικής και ειδικών ιατρικών ειδικοτήτων, όχι για συνταγογραφίες ΟΓΑ, αλλά για προληπτική ή θεραπευτική πρωτοβάθμια ιατρική παροχή υπηρεσιών. Ακούγεται παράτολμο, αλλά είναι εφικτό. Ο διοικητής του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας κ. Ιάκωβος Μπρουσκέλης και η υποδιοικητής κ. Φ. Κοσμοπούλου, εξήγγειλαν προεκλογικά την ίδρυση πολυδύναμου ιατρείου στην Βερδικούσια (;;;;), 'λόγω της ιδιαιτερότητας που παρουσιάζει το χωριό, αφού είναι ορεινό, απομακρυσμένο από τα αστικά κέντρα, και λόγω των καιρικών φαινομένων, ειδικά τους χειμερινούς μήνες, οπότε μένει χωρίς γιατρούς' (Ελευθερία Λαρίσης 26/9/2006). Εμείς; Τι κάνουμε; Οι φίλοι προσκείμενοι προς την κεντρική και περιφερειακή εξουσία που βρίσκονται, ώστε να πείσουν για τα αυτονόητα; Εγώ απλά σημειώνω (στοιχεία ΕΣΥΕ 2001) ότι : η Βερδικούσια έχει πληθυσμό 1.711 και υψόμετρο 880, ενώ ο Δήμος Λιβαδίου 3.214 (Λιβάδι 2.714 + Δολίχη 473) και υψόμετρο 1.160 το Λιβάδι και 590 η Δολίχη. Χωρίς άλλα σχόλια.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

- Πιέσεις παντού για το πολυδύναμο ιατρείο. Έχουμε μοχλούς πίεσης και ανθρώπους για να παρέμβουν. Η Βερδικούσια μάλλον μας έβαλε γυαλιά. Εμείς ως Σύλλογος, ήδη κάναμε παρέμβαση σε υποψηφίους που δεσμεύτηκαν. Περιμένουμε τα αποτελέσματα.
- Μέχρι να λυθεί το πρόβλημα, λύση για τις απουσίες ιατρών τα Σαββατοκύριακα, ακόμη και με εθελοντική ή επ' αμοιβή παρουσία συμπατριωτών ιατρών. Προσπάθεια επιτέλους απόκτησης τοπικού ασθενοφόρου.
- Ενεργοποίηση των πολλών συμπατριωτών μας ιατρών για τα ζητήματα αυτά. Εδώ στην Θεσσαλονίκη μπορούμε να ενεργοποιήσουμε μία πλειάδα φίλων ιατρών, ακόμη και καθηγητών Ιατρικής, ώστε να δημιουργήσουμε ένα μόνιμο δίκτυο ιατρικής περίθαλψης. Η εμπειρία του 2003, όταν ο Σύλλογος Θεσσαλονίκης έφερε 7 ειδικούς ιατρούς που έκαναν δωρεάν εξωτερικά ιατρεία, δεν αξιοποιήθηκε ποτέ από την Δημοτική Αρχή ώστε να έχει συνέχεια, με αποτέλεσμα να απογοητεύσει τους φίλους γιατρούς που είχαν προσφερθεί εθελοντικά.

Δ. ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ

Καταθέτω κάποιες γενικές μου προτάσεις, έναν 12λογο, που ίσως βοηθήσουν να σπάσει η εσωστρέφεια του Λιβαδίου και να ξανοιχτεί στην ευρύτερη κοινωνία, κάνοντας γνωστές τις ποιότητες του και λαμβάνοντας από αυτήν ιδέες και παραστάσεις :

1. Υπερκομματική θεώρηση και αντιμετώπιση των πραγμάτων και των προσώπων, σε μία προσπάθεια-πανστρατιά για το Λιβάδι. Δεν περισσεύει κανείς.
2. Ρήξη με την οικονομική, πολιτιστική και μορφωτική εσωστρέφεια, επίλυση όχι μόνον των μικροπροβλημάτων της καθημερινότητας, ΟΡΑΜΑ για κάτι καλύτερο.
3. Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο (ΓΠΣ) για το Λιβάδι (είναι σχεδόν έτοιμο από το Πανεπιστήμιο και παρουσιάστηκε στην Ημερίδα). Το σχέδιο της περιοχής επέκτασης, προβλέπει αρκετούς κοινόχρηστους χώρους, τους οποίους κανείς δεν λαμβάνει υπ' όψη γιατί δεν τους γνωρίζει. Όλοι σκέπτονται (με την προαναφερθείσα αδιαφορία ή νωχέλεια) για τα οικοπέδα και μόνον. Χωρίς ΓΠΣ δεν θα ξέρουμε που να χωροθετήσουμε νέες χρήσεις (π.χ. το Μουσείο Αρχαιοτήτων) και μάλλον πάλι θα την πληρώσει το Κιόσκι, ή έστω ίσως να την γλυτώσει μόνο και μόνο από την αδράνεια για την διεκδίκηση κονδυλίων για το Μουσείο.
4. Δημιουργία μουσείου για τα ευρήματα του Καστρίου, σε χώρο που θα προβλέπεται από το ΓΠΣ, ώστε να εκτίθενται στον τόπο τους. Θα αποτελέσει σημείο έλξης πανελληνίας εμβέλειας και θα δημιουργήσει σταθερές πολιτιστικές αξίες.
5. Δημιουργία βιβλιοθήκης για να μαζέψουμε τα χαμένα βιβλία που δώριζαν οι πατεράδες μας και να την γεμίσουμε με νέες εκδόσεις για τη νεολαία. Αξιοποίηση της νεολαίας σε κάθε ζήτημα, καθιστώντας την βασικό και κύριο κοινωτό της ζωής του χωριού.
6. Απαίτηση αυτών που δικαιούται ο Δήμος από την Κεντρική και Περιφερειακή Διοίκηση, πυγμή και διεκδίκηση όπου χρειαστεί, ανεξάρτητα από κομματικές πειθαρχίες.
7. Καταγραφή και αποτύπωση των κοινωνικών προβλημάτων των χωριού χωρίς στρουθοκαμηλισμούς (αλκοολισμός, ναρκωτικά κλπ.). Πρέπει να ενοσκήσουμε όλοι μας σε αυτά, πριν αυτά υπονομεύσουν το μέλλον της νεολαίας. Έχουμε πολλούς ειδικούς επιστήμονες που ευχαρίστως θα βοηθήσουν για την επίλυση του προβλήματος.
8. Ενεργοποίηση των Συλλόγων, πρόσκληση σε συνεχή και σταθερή συνεργασία με πρωτοβουλία του Δήμου. Θα το τιμήσουν και θα βοηθήσουν και η βοήθειά τους είναι πολύτιμη.
9. Ονοματοδοσία όλων ανεξαιρέτως των οδών του Λιβαδίου, κατά κόρον με ονόματα της τοπικής μας ιστορίας. Αυτό μακροπρόθεσμα θα συμβάλλει, πέρα από το προφανές λειτουργικό όφελος, στην καλύτερη γνώση της ιστορίας μας. Είναι ανεπίτρεπτο να υπάρχουν ακόμη ανώνυμες οδοί σε σύγχρονους οικισμούς.
10. Τόλμη να φτιάξουμε όλοι μαζί τα αρχεία του χωριού για τα δύσκολα χρόνια του 40-50 και μνημείο όλων των πεσόντων Λιβαδιωτών, σε όποιο μετερίζι κι αν ήταν.
11. Βοήθεια της τοπικής εφημερίδας και κάθε σχετικού εντύπου, θέσπιση υποτροφιών, επαφές με τα Πανεπιστήμια της χώρας. Δεν χρειάζονται χρήματα για όλα τα πράγματα. Πολλές φορές και με ελάχιστα, έχουμε θεαματικά και ουσιαστικά αποτελέσματα.
12. Οι Δημοτικές Αρχές και ο Δήμαρχος πρέπει να λειτουργούν ως Αρχές μίας και μόνο μίας 4ετίας, ώστε να μην υπολογίζουν το λεγόμενο πολιτικό κόστος, το οποίο μόνον φθείρει και απομακρύνει το όραμα για την υγιή αναβίωση του χωριού και του Δήμου.

Τελειώνοντας, είμαι σίγουρος πως πολλούς συμπατριώτες και φίλους (και εμένα προσωπικά φυσικά), οι Δημοτικές Αρχές θα μας βρουν αρωγούς σε κάθε κίνηση για το καλό του τόπου και πρόθυμους συμπαραστάτες σε κάθε θέμα που απαιτεί ειδικές γνώσεις. Ελπίζω αυτό το άρθρο, το οποίο προφανώς δεν διεκδικεί ούτε το αλάθητο του Πάπα, ούτε τη μοναδικότητα της αυθεντίας, να συμβάλλει σε έναν γόνιμο διάλογο για το καλό του Λιβαδίου. Οι εφημερίδες υπάρχουν, οι συνελεύσεις υπάρχουν, άρα ο διάλογος και οι ζυμώσεις έχουν έδαφος να εκφραστούν και εναπόκειται σε μας και μόνον να το καλλιεργήσουμε. Εύχομαι ολόψυχα, όπως βέβαια και όλα τα μέλη του Συλλόγου μας, καλή επιτυχία από καρδιάς και καλή δύναμη στις νέες Δημοτικές Αρχές.

Γιώργος Ι. Συνεφάκης,

Πρόεδρος του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος'

Με την επιχείρηση πολεοδομικής ανασυγκρότησης (ΕΠΑ) του αείμνηστου Α. Τρίτση αρκετοί πρωτοβάθμιοι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης (δήμοι και κοινότητες) επωφελήθηκαν και πολεοδόμησαν τμήματα της περιοχής τους. Όμως, η υπόλοιπη περιοχή των ΟΤΑ και κυρίως αυτή η εκτός σχεδίου πόλεως, όπως και αυτή που δεν προορίζεται για πολεοδόμηση αλλά έχει ανάγκη ιδιαίτερης προστασίας (γεωργική γη, δάση, ακτές, περιοχές ιδιαίτερου φυσικού κάλλους κ.λπ.) παρέμεινε ανοργάνωτη και εντελώς απροστατέυτη, με συνέπεια τη μη ισόρροπη ανάπτυξη και την κακοποίηση του περιβάλλοντός της.

Ο πρώτος λοιπόν στόχος κάθε υποψηφίου δημάρχου πρέπει να είναι η αναπτυξιακή-χωρική οργάνωση ολόκληρης της περιοχής του δήμου. Από την άλλη μεριά, ορισμένοι υποψήφιοι δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι δεν ενδιαφέρονται ή και αγνοούν την υποχρέωσή τους για την οργάνωση αυτή, στρέφοντας το ενδιαφέρον τους σε ορισμένα προσωπικά οικονομικά οφέλη (οικονομικές απολαβές, έμμισθες θέσεις κ.λπ.) και άλλα θεμιτά ή αθέμιτα ωφελήματα, όπως λ.χ. «ξεκοκκάλισμα» κονδυλίων της Ε.Ε., τα οποία θεωρούν ότι θα αποκτήσουν με την εκλογική νίκη. Οι ψηφοφόροι δημότες έχουν υποχρέωση να ψηφίσουν τους δημάρχους εκείνους, οι οποίοι στο πρόγραμμά τους περιλαμβάνουν, μεταξύ των πρωτευόντων στόχων, και την αναπτυξιακή οργάνωση ολόκληρης της περιοχής τους.

Το κράτος έχει συνταγματική υποχρέωση για την αναπτυξιακή-χωρική και πολεοδομική οργάνωση των περιοχών της χώρας και ειδικότερα των περιοχών των οργανισμών της πρωτοβάθμιας τοπικής αυτοδιοίκησης (δήμων και κοινοτήτων), η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί με τη διαδικασία και τις προϋποθέσεις του ν. 2508/1997 «Βιώσιμη οικιστική ανάπτυξη κ.λπ.», που είναι εναρμονισμένος με τις σχετικές κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Παρά το γεγονός ότι ο νόμος αυτός, του οποίου ο γράφων υπήρξε ένας από τους συντάκτες του, ισχύει εδώ και αρκετά χρόνια, ελάχιστοι δήμοι επωφελήθηκαν και ζήτησαν την υπαγωγή των περιοχών τους στις ρυθμίσεις του νόμου αυτού. Η κεντρική (ΥΠΕΧΩΔΕ) και η περιφερειακή διοίκηση, που έχουν την αποφασιστική αρμοδιότητα, δεν έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για την υλοποίηση του νόμου, ούτε και παρέιχαν τη σχετική διοικητικο-τεχνική ή άλλη υποστήριξη στους δήμους. Από την άλλη πλευρά, ελάχιστοι δήμοι έχουν αξιοποιήσει το σημαντικό αυτό εργαλείο ανάπτυξής τους. Έτσι, με την ολιγωρία και αδιαφορία της διοίκησης αλλά και την άγνοια ή αμέλεια της τοπικής αυτοδιοίκησης, ελάχιστοι ΟΤΑ της χώρας έχουν αξιοποιήσει τα πλεονεκτήματα του πιο πάνω νόμου, του οποίου είναι επιτακτικότερη η ανάγκη εφαρμογής του ελλείψει ευρύτερου (χωροταξικού) σχεδιασμού.

Τα κύρια χαρακτηριστικά των νέων ρυθμίσεων για την αναπτυξιακή οργάνωση των ΟΤΑ είναι τα ακόλουθα: Η οργάνωση γίνεται μέσω των Γενικών Πολεοδομικών Σχεδίων (ΓΠΣ) και των Σχεδίων Χωρικής & Οικιστικής Ανάπτυξης Ανοικτών Πόλεων (ΣΧΟΟΑΠ), ανάλογα αν ο δήμος είναι αστικός (οικισμοί πάνω από 2.000 κατοίκους) ή αγροτικός (οικισμοί κάτω των 2.000 κατοίκων). Το νέο ΓΠΣ (και το ΣΧΟΟΑΠ), του νόμου του 1997 δεν περιορίζεται μόνο σε πολεοδομικό σχεδιασμό, δηλαδή δεν αφορά μόνο τις πολεοδομημένες ή προς πολεοδόμηση περιοχές, όπως συνέβαινε με το παλιό ΓΠΣ, αλλά έχει ευρύτερο περιεχόμενο, καθ' όσον, εκτός από τις περιοχές αυτές (ήτοι τις εντός σχεδίου πόλεως), περιλαμβάνει και:

I) τις περιοχές γύρω από τις πόλεις ή οικισμούς για τις οποίες απαιτείται έλεγχος και περιορισμός της οικιστικής εξάπλωσης και τις υπάρχουσες Ζώνες Οικιστικού Ελέγχου (ΖΟΕ),

II) τα εγκεκριμένα (παλαιά) ΓΠΣ, και

III) όλες τις περιοχές ειδικής προστασίας (ΠΕΠ) που περιλαμβάνονται στην έκταση του ΓΠΣ ή του ΣΧΟΟΑΠ, οι οποίες δεν προορίζονται για πολεοδόμηση, όπως είναι οι χώροι αρχαιολογικού, αρχιτεκτονικού, ιστορικού ή λαογραφικού ενδιαφέροντος, οι παραθαλάσσιες ή παραποτάμιες ζώνες, οι βιότοποι, οι περιοχές ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, οι περιοχές υψηλής παραγωγικότητας και γενικά οι περιοχές που απαιτούν ιδιαίτερη προστασία (δάση, δασικές εκτάσεις, ακτές κ.λπ.).

Συνεπώς, λόγω του ευρύτερου περιεχομένου του, θα έπρεπε να ονομαζόταν ρυθμιστικό σχέδιο ή σχέδιο χρήσεων γης και όχι ΓΠΣ, γιατί δεν είναι μόνο πολεοδομικό σχέδιο αλλά ενιαίος σχεδιασμός και οργάνωση όλων των δραστηριοτήτων του ΟΤΑ, τόσο των εντός, όσο και των εκτός σχεδίου πόλεως περιοχών.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του νέου ΓΠΣ (Ρυθμιστικού Σχεδίου) είναι ότι τα όρια του ΓΠΣ (ή του ΣΧΟΟΑΠ) είναι σταθερά, γιατί ταυτίζονται με τα διοικητικά όρια του ΟΤΑ. Η ταύτιση αυτή και συνεπώς η υποχρεωτική οριοθέτηση της περιοχής του Σχεδίου είναι επιτυχής, γιατί με τον τρόπο αυτόν αποφεύγεται η πιθανότητα δημιουργίας αθέμιτων σχέσεων μεταξύ μελετητή και ιδιωτών-ιδιοκτητών ακινήτων ή πελατειακών σχέσεων μεταξύ διοίκησης και πολιτών. Αυτό μπορούσε να συμβεί με το προηγούμενο πολεοδομικό καθεστώς, όπου το μέγεθος και τα όρια του ΓΠΣ αφήνονταν στην κρίση του μελετητή και, ανάλογα με την κρίση του, «περπατούσαν» τα όρια.

Συμπερασματικά, ένα σημαντικό μέσον (εργαλείο) για την αναπτυξιακή-χωρική και πολεοδομική οργάνωση των ΟΤΑ έχει θεσπιστεί και ισχύει εδώ και αρκετά χρόνια και παρ' όλα αυτά έχει ελάχιστη εφαρμογή. Η έλλειψη της οργάνωσης αυτής των αστικών και αγροτικών ΟΤΑ, εκτός από τον μαρασμό τους, έχει συνέπεια την απώλεια πολλών κονδυλίων της Ε.Ε., τον οικονομικό μαρασμό, την άναρχη πολεοδόμηση και την αυθαίρετη δόμηση, τον μη καθορισμό των χρήσεων της γης και χώρου και γενικά η κακοποίηση του περιβάλλοντός τους και γενικότερα της χώρας.....

.....Αλλωστε αυτή η αναπτυξιακή οργάνωση των δήμων αποτελεί βασικό κίνητρο για τις σχετικές χρηματοδοτήσεις από την Ε.Ε., στις οποίες ελπίζουν οι ενδιαφερόμενοι και μεγάλος αριθμός υποψηφίων των προσεχών δημοτικών εκλογών.

Πρέπει να γίνει συνείδηση στους δημάρχους αλλά και τους πολίτες ότι μόνο με την αναπτυξιακή οργάνωση των δήμων είναι δυνατή η λύση των προβλημάτων της περιοχής τους (ανεργία, απασχόληση, προστασία του περιβάλλοντος κ.λπ.), χωρίς την οποία δεν παρέχονται οι διάφορες χρηματοδοτήσεις της Ε.Ε., όπως εσφαλμένα νομίζουν ορισμένοι, ευτυχώς λίγοι, δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι και δεν υπάρχουν περιθώρια για κατασπατάληση των πόρων, που κάποιοι προσδοκούν ότι θα έχουν τέτοια ευκαιρία. Θέλει αρετή και τόλμη αλλά και μεράκι να ασχολείσαι πραγματικά με τα δημοτικά πράγματα. Αυτό θα εκτιμηθεί, αργά ή γρήγορα, από τους ψηφοφόρους δημότες.

Το Λιβάδι του Ολύμπου : Στα όρια των νομών & των περιφερειών

Του Μάκη Πασχαλίδη, Πολιτικού Μηχανικού, Δρ. Χωροταξίας, διδάσκοντα στο Τμήμα Μηχανικών Χωροταξίας και Ανάπτυξης του ΑΠΘ, στην Βέροια

Το 'δυσχείμερον' της Περραιβικής Δωδώνης, που από κάποιους ιστορικούς ταυτίζεται με το Λιβάδι, η απομόνωση της κοινότητας για πολλά χρόνια, το άγονο έδαφος, ο σκληρός καθημερινός αγώνας για επιβίωση-ιδιαίτερα στα χρόνια της Τουρκοκρατίας-διαμόρφωσαν ένα τύπο ανθρώπου διαφορετικής νοοτροπίας και ψυχосύνθεσης, όπως ασφαλώς συνέβαινε και με άλλους κατοίκους ορεινών οικισμών της Ελλάδας. Πλούτος της κοινότητας ήταν τα αποθέματα ψυχικών δυνάμεων. Όταν οι άνθρωποι έχασαν όλα τα εξωτερικά οχυρώματά τους, αναζήτησαν τα ερείσματά τους στην εσωτερική τους ελευθερία και την πίστη, για να μπορέσουν να επιβιώσουν και να αγωνιστούν για κοινές αξίες συνεκτικές της κοινότητας. Οι Λιβαδιώτες κατάλαβαν πολύ νωρίς, ανάμεσα στους πρώτους στη Θεσσαλία, Ήπειρο και Δυτική Μακεδονία, ότι ο μοχλός και η κινητήρια δύναμη όλων των προσπαθειών τους είναι η εκπαίδευση, η παιδεία γενικότερα.

Από παλιά οι άνθρωποι της κοινότητας πάλεψαν με το μυαλό και με τα χέρια να ανοίξουν δρόμους επικοινωνίας με τους άλλους, να σπάσουν τη μοναξιά του μοναχικού και αδόουλωτου τόπου. Να πάρουν και να δώσουν..... 'Κ. Προκόβας «Η Παιδεία στο Λιβάδι του Ολύμπου: μια ιστορική διαδρομή αυτογνωσίας», Πρακτικά 1^{ου} Συνεδρίου για την Ιστορία και Ανάπτυξη του Δήμου Λιβαδίου, έκδοση: Σύνδεσμος Επιστημόνων Λιβαδίου Ολύμπου, 24-26 Αυγούστου 2001, Ζάννειο Μορφωτικό Κέντρο, Λιβάδι Ολύμπου.

«Ο ορεινός χαρακτήρας του χωριού και η δύσκολη πρόσβαση σ' αυτό, υπήρξαν καθοριστικοί παράγοντες στη διαμόρφωση του χαρακτήρα των Λιβαδιωτών. Μέσα σ' ένα φυσικό περιβάλλον που μαρτυρεί την παρουσία του Θεού - Δημιουργού σε κάθε βήμα τους, αποκομμένοι από ξενόφερτες επιδράσεις, βρίσκουν διέξοδο στις γιορτές και στα πανηγύρια του χωριού, εκτονώνοντας έτσι την ανάγκη τους για επαφή και διασκέδαση». (<http://www.livadi.gr/qiortes.htm>)

Παλιά, μπορεί να διέφευγε του Ευρωπαϊκού περιηγητή του 19^{ου} αιώνα το ορεινό Λιβάδι, ως οδοιπόρου μέσα από τα «χθαμαλά» (για να παραφράσουμε τον Κωστή Μοσκόφ, αν και ο συνταγματάρχης Leake έγραψε για μια μεγάλη πόλη). Ο χώρος και ο χρόνος συμφύρονται αδιάσπαστα, έγραψε ο Μοσκόφ και παρέπεμψε στον Braudel για το κλίμα που δρα ενοποιητικά στα τοπία και στους τρόπους ζωής μέσα από τις ανθρωπο- και φυσικο-γεωγραφικές ενότητες.

Σήμερα τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά λόγω των προσβάσεων του ορεινού οδικού δικτύου (χωρίς τζιπ!). Ανοίγουμε την ιστοσελίδα (<http://www.livadi.gr/odikodiktio.htm>, 23.12.2005) και βρίσκουμε δυο διαδρομές προς Λιβάδι: από Ελασσόνα (33χλμ και 30-40 λεπτά) και από Κατερίνη (45 χλμ και 45-50 λεπτά). Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε και την Κοζάνη.

Άραγε αυτή η χρονοαπόσταση από την Ελασσόνα, συνετέλεσε ώστε το Λιβάδι να ανήκει στο Νομό Λάρισας και στην Περιφέρεια Θεσσαλίας; Αν εξετάζαμε τις σημερινές μετακινήσεις των κατοίκων, μήπως θα μπορούσε να ανήκε στο Νομό Πιερίας και στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας; Αν εξετάζαμε τις δραστηριότητες και τις μετακινήσεις των Συλλόγων των Λιβαδιωτών (οι οποίοι έχουν έδρα τη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, την Κατερίνη, τη Λάρισα και την Ελασσόνα, βλ. επίσης εισήγηση Γ. Τριάρχου στα Πρακτικά του 1^{ου} συνεδρίου ό.π., σελ. 61-63) μήπως θα προέκυπτε μια άλλη ένταξη; (ενδεικτικά για την κινητικότητα αναφέρουμε το παράδειγμα των συμμετεχόντων στο 1^ο συνέδριο «για την ιστορία..» του Συνδέσμου Επιστημόνων Λιβαδίου Ολύμπου, όπου στο σύνολο των 190 ατόμων που συμμετείχαν την πρώτη ημέρα στις 24.8.2001,

δήλωσαν κατοικία στη Θεσσαλονίκη 56 άτομα -30%-, στην Κατερίνη 19 άτομα-10%-, στη Λάρισα 12 άτομα-6,3% και στην Ελασσόνα 7 άτομα-3,6%, πηγή: Πρακτικά, ό.π. σελ. 267-271).

Παραδείγματα διάσπασης των ορεινών και άλλων βιότοπων από όρια Νομών και Περιφερειών υπάρχουν στον Ελλαδικό χώρο πολλά. Αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα στο γειτονικό κάτω Όλυμπο, όπου βρίσκονται τα όρια των Νομών Λάρισας και Πιερίας με την Καλλιπέυκη από τη μια μεριά και τη Σκοτίνα και τον Παλιό Παντελεήμονα από την άλλη. Σαν μετέωρο βήμα...βρίσκεσαι αλλού....

Η ένταξη του ορεινού Λιβαδιού, το οποίο βρίσκεται στα όρια των Δήμων, των Νομών και των Περιφερειών θα έπρεπε να γίνεται με κριτήριο:

Α. ιστορικά, με την εξέταση του χώρου και του χρόνου (στην εξέταση αυτή ανήκει και η εξάρτηση από την Ελασσόνα πριν το 1912 και αμέσως μετά, βλ. εισήγηση Γ. Τριάρχου στα Πρακτικά του 1^{ου} συνεδρίου ό.π., σελ. 61),

Β. φυσικά, πχ με τα λιβάδια του Λιβαδιού, με τις δασικές εκτάσεις (οι οποίες ανήκουν σήμερα στο Δασαρχείο Πιερίας!),

Γ. λειτουργικά, όπως οι μετακινήσεις που αναφέρθηκαν παραπάνω καθώς και εξαρτήσεις των οικισμών από τα κέντρα (στο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο Λιβαδιού, 1985, αρχείο Γ. Συνεφάκη, επισημαίνονται χωρίς τεκμηρίωση οι εξαρτήσεις του Λιβαδιού, ως κέντρο 4^{ου} επιπέδου από την Ελασσόνα, ως κέντρο 3^{ου} επιπέδου).

Δ. προγραμματικά με αναφορές στα Προγράμματα, όπως τα ΠΕΠ, τα ΟΠΑΑΧ, το LEADER κτλ (ενδιαφέρον θα είχε πχ η εξέταση του Λιβαδιού στην Περιφέρεια Θεσσαλίας σήμερα, σε σύγκριση με τις άλλες δυο γειτονικές Περιφέρειες).

Εντέλει πού και τι; το Λιβάδι εκτός ορίων; χωρίς όρια; άνευ ορίων και όρων; Ας κλείσουμε κатарχήν με τις ταξιδιωτικές αναμνήσεις του ποιητή:

«Οι επισκέπτες ύστερ' από είκοσι τέσσαρες ώρες θα πλήξουν βλέποντας όλο βουνά και τίποτ' άλλο ολόγυρά τους. Θα τους κυριεύσει η νοσταλγία του ανοιχτού πελάγους και των οριζόντων κι όταν θ' αρχίσει να σουρουπώνει, όλα, βουνά, σπίτια, σκοτάδι θα μοιάζουν σα να γίνονται ένα και να τους πιέζουν, καθώς θα κάθονται σε κανένα καφενείο της παραλίας, γύρω από νυσταγμένους ανθρώπους, κοιτάζοντας τα γοργά νερά. Και τότε θα νομίσουν τον εαυτό τους φυλακισμένο και θα περιμένουν, νομίζοντας χρόνο την ώρα, τη στιγμή της φυγής τους». 'Νίκος Καβαβιάς ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΤΙΜΟΝΙΕΡΗ («Ταξιδιωτικά αναμνήσεις: Αργοστόλι η μελαγχολική πρωτεύουσα της Κεφαλλονίας»), εκδ. Άγρα, 2005, σελ. 42-43.'

Υστερόγραφο: Ελπίζουμε, μαζί με το Γ. Συνεφάκη και τους φοιτητές του Τμήματος Μηχανικών Χωροταξίας και Ανάπτυξης (ως μελλοντικούς χωροτάκτες-πολεοδόμους), στο πλαίσιο του μαθήματος για το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του Λιβαδιού Ολύμπου, να έχουμε δώσει απαντήσεις σε ορισμένα από τα παραπάνω ερωτήματα και να έχουμε προωθήσει ορισμένες διαδικασίες, ως επισκέπτες, κατά την Ημερίδα για την Ανάπτυξη στο Λιβάδι, στις 2/7/2006.

ΠΗΓΗ: <http://www.livadi.gr/genika%20stoixeia.htm>, 23.12.2005

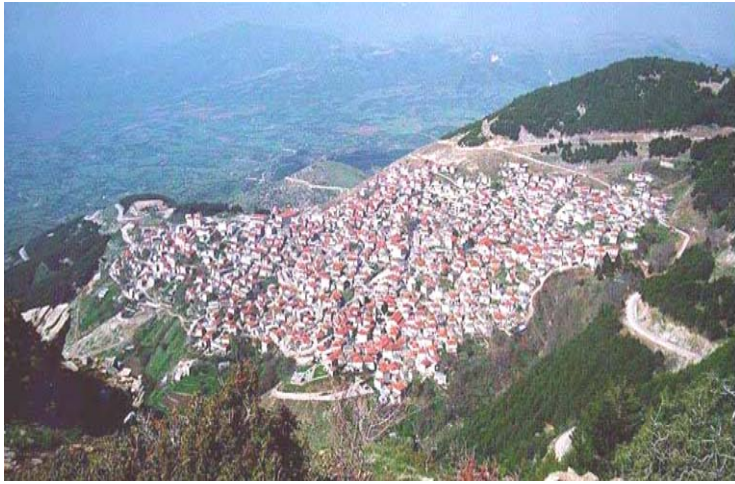
Ήταν ο Δίας Λιβαδιώτης: Μία περισπούδαστη μυθολογική προσέγγιση για την πρώτη εμφάνιση του Λιβαδίου στην Ιστορία. (και ένα χαριτωμένο διδακτικό παραμύθι -αληθινό άραγε;- με κοινωνικοπολιτικές διαστάσεις, για παιδιά και μεγάλους, Λιβαδιώτες και μη)

Του Γιωργούλη Νουορίκου* του Νεώτερου * Βλέπε Κ. Προκόβα 'Λεξικό της Κουτσοβλαχικής του Λιβαδίου Ολύμπου' σελ. 425 / Εκδόσεις Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος', 2006

- **'Σοβινιστής είναι εκείνος που ισχυρίζεται ότι το χωριό του είναι καλύτερο από το Λιβάδι'** (Βαρουσήμαντη δήλωση ιστορικού μέλους της Δημογεροντίας του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης)
- **'Όποια πέτρα κι αν σηκώσεις, σε ετούτη εδώ τη γη, του Ολύμπου Λιβαδιώτη από κάτω θε' να βρεις'** (δίσ) (Ανωνύμου Θεσσαλονικέως- Δημώδες και πάντα επίκαιρο)
- **'Όποιος ισχυρίζεται ότι η οικογένειά του δεν έχει Λιβαδιώτικες ρίζες, ας διερευνήσει το πότε ακριβώς οι προπάπποι του μετανάστευσαν από το Λιβάδι σε άλλα μέρη'** (Απόφαση του Δ.Σ. -εκτός πρακτικών- του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης, μετά από πρόταση του Προέδρου, ως αποστομωτική απάντηση προς στους άπιστους, τους αμφισβητίες και τους ανιστόρητους.

Ανέκαθεν ο γράφων είχε την απορία, γιατί όλοι, μα όλοι οι Ολύμπιοι Λιβαδιώτες, είναι τόσο παθιασμένοι με το χωριό τους. Θεωρείται λογικό το να καυχάται κάποιος για τον τόπο του, πόσο μάλλον όταν αυτός ο τόπος έχει πολύ μεγάλη ιστορία και είναι και πανέμορφος, αλλά οι Λιβαδιώτες ξεφεύγουν από κάθε φυσιολογικό όριο πατριδοφιλίας και εγγίζουν τα όρια της πατριδολατρίας, αν όχι της πατριδολαγνείας. Η αγάπη αυτή για τον τόπο καταγωγής τους φτάνει πολλές φορές σε επίπεδα υπερβολής, με αποτέλεσμα να αδυνατεί κανείς να παρακολουθήσει τη σκέψη τους. Όταν τολμάει κάποιος τρίτος φυσικά (γιατί μεταξύ τους λένε πολλά καυστικά για το χωριό, για τους διοικούντες, για τη νοοτροπία τους, καταγράφουν όλα τα αρνητικά τους και

μάλιστα κάνουν και έντονη αυτοκριτική) να εντοπίσει κάτι **'στραβό'**, είτε στο Λιβάδι, είτε στη συμπεριφορά των κατοίκων του, συνήθως τον **'παίρνει και τον σηκώνει'**. Αποτέλεσμα αυτής της παθολογικής Λιβαδολατρίας, είναι αναπόφευκτα η σχηματοποίηση της κριτικής σκέψης και η ταξινόμησή των ζητημάτων μόνο σε **'Καλό'** και **'Κακό'**, όπου **'Καλό'** είναι ό,τι λέει και κάνει το Λιβάδι και οι Λιβαδιώτες και **'Κακό'** είναι όλα τα υπόλοιπα, ακόμη και η πραγματικότητα, όταν αυτή η άτιμη δεν συμφωνεί μαζί τους.

Το αποκορύφωμα όμως αυτής της παθιασμένης νοοτροπίας, είναι το να διερευνούν με μεγάλη επιμονή όλοι οι Λιβαδιώτες, κυρίως εκείνοι οι οποίοι ζουν εκτός Λιβαδίου και ειδικότερα στην Θεσσαλονίκη, τις οικογενειακές ρίζες του κάθε ανθρώπου που γνωρίζουν, όντας σίγουροι ότι θα ανακαλύψουν κάποια καταγωγή των προγόνων του, **όχι μόνον γενικώς βλαχική, αλλά Λιβαδιώτικη**. Η στάση αυτή εμφανίζει κάποιο ενδιαφέρον, διότι αφ' ενός μεν, όντως πολλές φορές ανακαλύπτονται **'αγνοούμενοι και αγνοούμενοι κρυπτολιβαδιώτες'** (προσφάτως είχαμε άλλα 7-8 νέα κρούσματα στην Θεσσαλονίκη), αφ' ετέρου δε, καταγράφει μία λαϊκή υποσυνείδητη αίσθηση της απροσδιόριστα μακράωνης ιστορικότητας του οικισμού. Συνήθως όμως, η στάση τους αυτή αντιμετωπίζεται με συγκαταβατικά και ειρωνικά χαμόγελα από τους ανιστόρητους θαμώνες των ανά την επικράτεια τέως καφενέδων και νυν ντε φάκτο καφετεριών, καλούς όμως γνώστες των Λιβαδοκεντρικών εμμονών των αγαπημένων ή και άσπονδων φίλων τους.

Η διαπίστωση αυτή θα παρέμενε απλά στο επίπεδο της καταγραφής μίας περιρρέουσας ατμόσφαιρας και μίας χαριτωμένης τοπικιστικής νοοτροπίας, όπως τόσες και τόσες άλλες και δεν θα αποτελούσε λόγο αξίως της συγγραφής του μακροσκελούς και ανιαρού αυτού άρθρου. Δόθηκε όμως μία έκτακτη αφορμή, η οποία απετέλεσε και γενεσιουργό αιτία της ύπαρξης αυτού του κειμένου. Η αφορμή λοιπόν ήταν μία δήλωση -σε ανύποπτο χρόνο- γνωστού πανεπιστημιακού Καθηγητού, μίας σεβάσμιας βιβλικής φυσιογνομίας, διαπνεομένου αδικαιολογητως τα τελευταία χρόνια από έντονα φιλολιβαδιώτικα αισθήματα, παρά την αδυναμία του να αξιολογήσει θετικά το υπέροχο ιαματικό τσίπουρο του χωριού. Ο ρέκτης Καθηγητής ανακοίνωσε σε πολυάριθμη ομήγυρη και με περισσή επιστημονικοφανή έπαρση, ότι **'η καταβολή του Λιβαδίου ως οικισμού ανάγεται στη μυθολογική εποχή, διότι επελέγη από τον ίδιο τον Δία ως χώρος στέγασης των ουκ ολίγων νόθων τέκνων του'**, κάτι δηλαδή σαν ένα **Θεϊκό Νοθοτροφείο**. Εν ολίγοις, το Λιβάδι κατά το κατεστημένο καθηγητικό χαριτολόγημα, δημιουργήθηκε από τον Λιβαδοπλάστη Δία, ως οικιστικό δοχείο υποδοχής των καρπών των εξωσυζυγικών σχέσεων του με ό,τι πιό όμορφο σε θηλυκό κυκλοφορούσε ανά τον τότε γνωστό κόσμο ή πιάτσα.

Ο γράφων θυμάται αμυδρά τους μύθους περί της δημιουργίας των τεσσάρων μεγάλων πόλεων της ιστορίας (**Αθήνα, Ρώμη, Κωνσταντινούπολη, Λιβάδι**), δηλαδή το ότι :

- ✓ **Η Αθήνα** ιδρύθηκε από την Θεά Αθηνά, η οποία νίκησε τον Ποσειδώνα στον τότε διαγωνισμό της Αθηνοβίζιον, μία που η μεν προσέφερε στον βασιλιά Κέκροπα ένα ελαιόδενδρο (εξ ου και η άφθονη ελαιόρροια για να κάνεις τη δουλειά σου στην πρωτεύουσα), ο δε, μέσω τριαινας, ένα σκέτο ρυάκι με νερό (εξ ου και η λειψυδρία της) κι ένα άλογο (εξ ου και η καθημερινή πιλάλα των Αθηναίων).
- ✓ **Η Ρώμη** ιδρύθηκε από τους υιούς της Λύκαινας Romulus et Remus (Ρωμύλο και Ρώμο τους λέμε εμείς- και όχι Ρέμο, όπως τον αποκαλούν οι άσχετοι Ιταλοί, που έχουν και ομώνυμο άγιο -San Remo-, συγγεντάς τον με τον διάσημο έλληνα ελαφροκαψούρη τραγουδιστή)
- ✓ **Η Κωνσταντινούπολη, το αρχαίο Βυζάντιο**, ιδρύθηκε από αποίκους Μεγαρείς με επικεφαλής τον Βύζαντα, οι οποίοι ακολούθησαν τον χρησμό του Μαντείου των Δελφών (οι καημένοι οι Δελφοί διεκδικούν ακόμη από το Λιβάδι τον τίτλο του ομφαλού της γης, κατά εγκρίτους Πιερίους φιλολόγους), που τους συμβούλευσε να κτίσουν την πόλη τους απέναντι από την "πόλη των τυφλών", υπονοώντας την Χαλκηδόνα, χωροθετημένη σε λάθος σημείο.
- ✓ **Το Λιβάδι** ιδρύθηκε στο χοροστάσι (χρουστάσε βλαχιστί), στο σημείο όπου η φοράδα του θρύλου έφερε στο φως το πουλάρι της και δυστυχώς δεν κατέβηκε λίγο παρακάτω (νου σι ντιπουνιά ιάπα μα γκιάσου; - βλαχιστί πάλι), ώστε να σταματήσουν να ζηλεύουν όλοι οι μη Λιβαδιώτες την εξαιρετη τοποθεσία του,

αλλά ο δυστυχής γράφων δεν είχε φανταστεί ποτέ, ότι οι εκ πατρός Λιβαδιώτικες ρίζες του έφταναν τόσο βαθειά στα έγκατα της Ιστορίας, ή μάλλον τόσο ψηλά στην κορυφή του Μύτικα.

ΕΥΡΩΣΙΣΙΑ

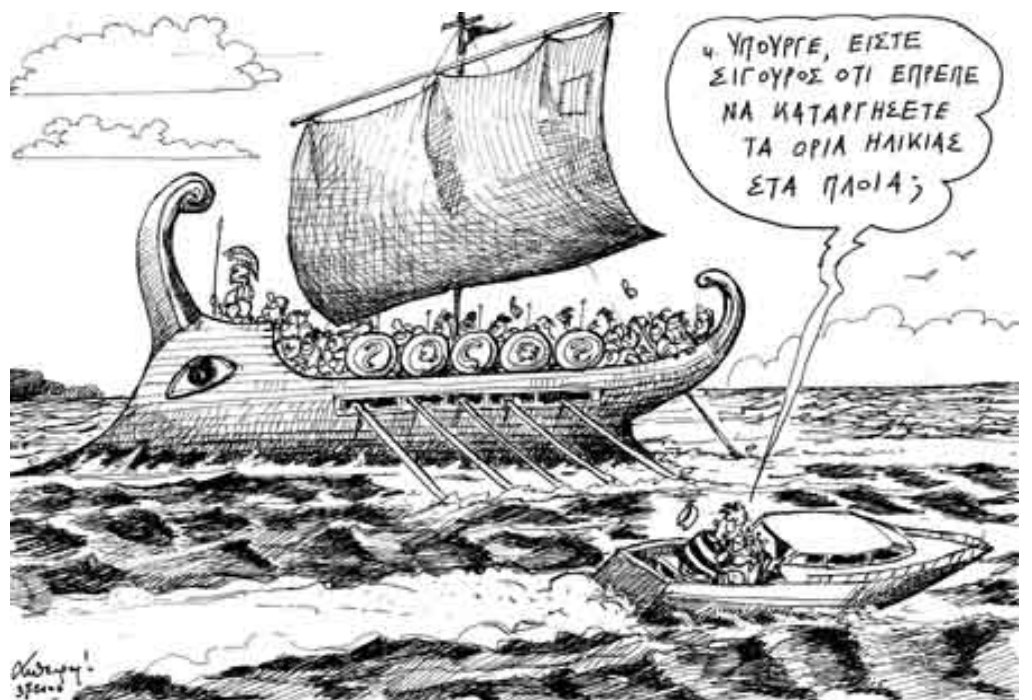
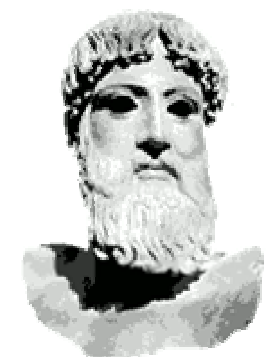
Η χρονολογία ίδρυσης του Λιβαδίου είναι μεν ιστορικά ασαφής -περί τον 12ο ή 13ο αιώνα- (βλέπε σχετική βιβλιογραφία, καθώς και Κ. Προκόβα **'Λεξικό της Κουτσοβλαχικής του Λιβαδίου Ολύμπου'** σελ. 306, λήμμα Λιβάδι - Εκδόσεις Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος' - 2006), αλλά το να είναι ο ίδιος ο Δίας θεμελιωτής του Λιβαδίου, φαντάζει άκρως υπερβολικό. Ωστόσο, η μεταξύ σοβαρού και αστειού, για την ακρίβεια μεταξύ ζηροτυρού και αχλαδίου βιοκοινωνιολογική αυτή προσέγγιση από τον έγκριτο και μάχιμο σοφό Καθηγητή, ερέθισε τα πολεοδομικά, χωροταξικά και ιστορικά ανατακλαστικά του γράφοντος. Αποφάσισε λοιπόν ο φλύαρος συγγραφέας του παρόντος, να διερευνήσει σε βάθος την εγκυρότητά του εντυπωσιακού αυτού πορίσματος, ξεσκονίζοντας τις όποιες γνώσεις του περί της ιστορίας των οικισμών και των πόλεων και αξιοποιώντας τα όποια επιστημονικά εφόδια διαθέτει.

Η μεθοδολογία την οποία ο γράφων θα ακολουθήσει, για να ελέγξει του λόγου το αληθές του ευρυμαθούς ακαδημαϊκού, είναι η σημείο προς σημείο συγκριτική αντιπαράθεση και αξιολόγηση των τότε μυθολογικών Ολυμπίων Θεϊκών δεδομένων, με τις αντίστοιχες σημερινές Λιβαδιώτικες ανθρωποκοινωνικές παραμέτρους. Τα αποτελέσματα των συγκρίσεων, με δείκτη βαρύτητας ισότιμο για κάθε παράμετρο, θα πρέπει να κωδικοποιηθούν σε ένα σύστημα προσθαφίρεσης, ώστε να βγει κάποιο αποδεκτό νοητικά και μαθηματικά αποτέλεσμα. Εάν χρειαστεί, θα χρησιμοποιηθεί και η διά της εις άτοπον απαγωγής μέθοδος.

Για να μπορέσει ο αναγνώστης να παρακολουθήσει την επίτιμη διαδικασία της απόδειξης της Λιβαδοπλασίας εκ μέρους του Διός, θα πρέπει να θυμηθεί την ιεραρχική δομή και διάρθρωση του πάλαι ποτέ Δωδεκαθέου, βασικά του Υπουργικού Συμβουλίου του τότε Κόσμου, την οποία και ο γράφων παραθέτει συνοπτικά :

Το ολιγομελές και ευέλικτο λοιπόν σχήμα του Δωδεκαθεϊκού Κυβερνητικού Συμβουλίου του Κόσμου, ήταν το εξής :

1. **Ζεύς ή Δίας, Αρχιθεός, Πρωθυπουργός του Κόσμου και Υπερυπουργός των Πάντων σε ισόβια βάση** (όπως ακριβώς συμβαίνει και στη σημερινή Ελλάδα, όπου επίσης σε ισόβια βάση πρωθυπουργεί ένα μόνον επώνυμο, **το Καραμανδρέου**, με κάποια **Σιμητσοτακικά** διαλείμματα). Ο Αρχιθεός είχε αναπόφευκτα όλα του τα προτερήματα και ελαττώματα σε υπερθετικό βαθμό, ήταν δε διάσημος για την ακόρεστη ερωτική του διάθεση και τη γονιμότητά του. Έφτασε στο σημείο να ζευγαρώσει ακόμη και με τον ίδιο του τον εαυτό, προκειμένου να γεννηθεί η Αθηνά.
2. **Ήρα, Θεά γενικών καθηκόντων, Σύζυγος του Αρχιθεού και αδελφή του, χωρίς ειδικό τομέα ευθύνης πλην της Θεϊκής της Ζήλειας, κάτι σαν Υπερυπουργός Άνευ Χαρτοφυλακίου**. Ο γράφων ποτέ δεν κατάλαβε τι σημαίνει ο τίτλος αυτός, ούτε γιατί δίδεται σε κάποιους, οι οποίοι εκτός από άνευ χαρτοφυλακίου, είναι συνήθως και άνευ σημασίας. Η Ήρα λειτουργούσε πάντως και κυρίως ως η αλήστου μνήμης **Βασιλομήτωρ** ή και ως **Προεδρομήτωρ** προσφάτων εποχών.
3. **Ποσειδώνας, Θεός των Θαλασσών, αδελφός του Δία και Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας** (κάτι ανάλογο του ομολόγου του νυν υπουργού του Κεφαλογιάννη). Φοβερός και τρομερός θαλασσόλυκος, κυρίαρχος του αλμυρού νερού, σε διαρκή αντιπαράθεση με τον αδελφό του Δία και γενικότερα καβγατζής. Από την εποχή του έως και σήμερα δεν έχουν αλλάξει και πολλά πράγματα, μια που οι θαλάσσιες συγκοινωνίες της χώρας μας, λειτουργούν ακόμη (όταν λειτουργούν) με βάση τον ούριο άνεμο, όταν δεν απεργούν οι ναυτεργάτες και όταν δεν παθαίνουν βλάβη ή βουλιάζουν οι σύγχρονες τριήρεις, ενώ ακόμη τα νησιά της άγονης γραμμής παραμένουν χωρίς συγκοινωνία και κατ' επέκταση χωρίς συχνή επικοινωνία με τον έξω κόσμο, οδεύοντας αργά αλλά σταθερά προς τον κάτω κόσμο, τον Άδη δηλαδή.

4. **Ερμής, Θεός πολυθεσιτής, ο λεγόμενος Φτερωτός Θεός** (σε αντίθεση με την Ολυμπιακή Αεροπορία που της έκοψαν τα φτερά και τον Δήμαρχο Θεσσαλονίκης κο Παπαγεωργόπουλο που είναι φτερωτός οδοντίατρος), **Υπουργός Εμπορίου, Μεταφορών & Επικοινωνιών, υιός του Δία** (ο νυν αντίστοιχος Υπουργός κος Λιάπης είναι απλώς εξάδελφος του Πρωθυπουργού), **Υπουργός Τύπου και Ψυχοπομπός**, σε αντίθεση με τον νυν κύριο Ρουσόπουλο που είναι ψυχοβγάλτης. Μάλιστα διεκδικούσε και δάφνες ποιητή ως Λόγιος Ερμής, όπως και ο τέως υφυπουργός Τύπου κος Χυτήρης, σε αντίθεση με τον νυν άμουσο αλλά μουσάτο κο Αντώνιο.

5. **Άρης, Θεός του Πολέμου, πολεμοχαρής και αιμοβόρος, υιός και αυτός του Δία, Υπουργός Εθνικής Αμύνης** (κάτι σαν τον κο Μειμαράκη, αλλά με λιγότερες αρμοδιότητες, δεδομένου ότι η τότε Αεροπορία - Ουρανός ανήκε στον Δία και το τότε Ναυτικό - Θάλασσα στον Ποσειδώνα - βλέπετε από τότε έλεγχαν οι μεγάλοι τις προμήθειες αεροπλάνων και φρεγατών). Εμφανίζονταν μόνον ως ετερόφωτη συνοδευτική προσωπικότητα, γκρινιάρης και ασήμαντος, πρώτος συνήθως σε παράτες και παρελάσεις και δεν άφησε ιδιαίτερα θετικό στίγμα στην ιστορία. Στα θετικά του αντιειρηνιστή και αιμοδιψούς Θεού καταγράφεται ότι ήταν ο ερωμένος της Θεάς Αφροδίτης, ενώ στα αρνητικά του καταγράφεται η παραχώρηση του ονόματός του σε μικρομεσαία ποδοσφαιρική ομάδα της Θεσσαλονίκης, έναν ιδιότυπο ανελευκυστήρα μεταξύ Α' και Β' Εθνικής κατηγορίας.

6. **Αθηνά, Θεά της Σοφίας και της Στρατηγικής, θυγατέρα του Δία από τον ίδιο του τον εαυτό, αιώνια ανέραστος Παρθένος, Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων** (η τότε κα Μαριέττα Γιαννάκου του κόσμου, χωρίς όμως ιδιαίτερα έντονα προβλήματα φοιτητικών καταλήψεων). Ισχυρή προσωπικότητα, φέρουσα πάντοτε περικεφαλαία -κάτι σαν κράνος των ΜΑΤ- και με τάσεις και συμπεριφορές συνήθως αυταρχικές.

7. **Ήφαιστος, Θεός της Φωτιάς και της Μεταλλουργίας, υιός του Δία κι αυτός, Υπουργός Πολεμικής Βιομηχανίας** (που ενσωματώθηκε στο Υπουργείο Ανάπτυξης - περίπου σαν τον Θεσσαλό κο Σιούφα). Ο Θεϊκός Σιδηρουργός και μέγας τεχνίτης χρυσο-αργυρο-χαλκοχόος, ήταν κουτσός, κοντός και χοντρός, με αδύναμα πόδια, δασύτριχο στήθος και μπράτσα τεράστια από τη συνεχή δουλειά στο εργαστήρι του. Κουτσάθηκε όταν η μαμά του η Ήρα τον πέταξε από τον Όλυμπο, μη μπορώντας να αντέξει την ασχήμια του και προσγειώθηκε στην Λήμνο. Από τύψεις τον πάντρεψαν με την πανέμορφη Θεά Αφροδίτη (το'χει η μοίρα φαίνεται των άσχημων, μηδὲ Προέδρων εξαιρουμένων, να παντρεύονται πανέμορφες με αρχαία ονόματα). Θεός χαμηλών τόνων, άκρως διακριτικός και αντιηλεοπτικός, όπως όλοι οι σκληρά εργαζόμενοι, τους οποίους δεν προβάλλουν ποτέ τα κανάλια. Σε αυτόν ήταν αφιερωμένα τα Καβείρια Μυστήρια της Σαμοθράκης.

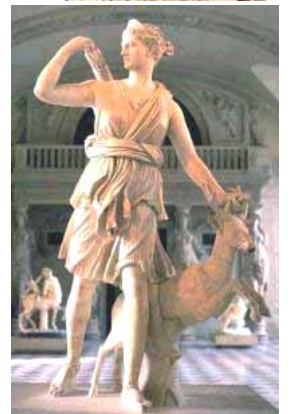

8. **Δήμητρα, Υπουργός Γεωργίας και Γεωργικής Ανάπτυξης, αδελφή του Δία κι αυτή, ομόλογος του κου Μπασιάκου**, αλλά με λιγότερα προβλήματα, δεδομένου ότι οι αγροτικές επιδοτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης τότε εδίδοντο με τη μορφή θαυμάτων και όχι ρουσφετιών, όπως σήμερα. Επιπλέον δεν υπήρχαν και τρακτέρ ώστε να αποκλείονται οι εθνικές οδοί και να δημιουργούν προβλήματα στην κυβέρνηση.

Η Θεά έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από τον λαό, διότι του έμαθε τη σπορά και τη χρήση των καρπών της γης για σίτιση, εξ ου και προς τιμήν της η ονομασία δημητριακά. Θεά με αρκετό κύρος, σχετικά ηπιών τόνων, συμπαθής και μετριωπαθής, αλλά φορτική μητέρα. Όταν ο Πλούτων (κατά κόσμον Άδης), Υφυπουργός του Κάτω Κόσμου ή Απόδημου Ελληνισμού, της έκλεψε τη μαυρόθρηφτη κόρη της (από τον αδελφό της Δία) Περσεφόνη, η Δήμητρα δέχτηκε, μετά από σκληρές διαπραγματεύσεις στην Ελευσίνα με το τότε Συμβούλιο Ασφαλείας, συμβιβασμό για εναλλάξ ανά εξάμηνο παραμονή της Περσεφόνης μιά στη μαμά της και μιά στον άντρα της (κάτι σαν τα μονά-ζυγά του δακτυλίου της Αθήνας), βρίσκοντας σύμφωνους και βάζοντας ανάλογες ιδέες από τότε σε πολλούς παντρεμένους. Σε αυτήν ήταν αφιερωμένα τα Ελευσίνα Μυστήρια.

9. **Άρτεμις, Θεά του κυνηγιού, των βουνών και των δασών, προστάτιδα ζώων, κόρη και αυτή του Δία, Υπουργός Κυνηγιού, Δασών & Κτηνοτροφίας** (δεν υπάρχει σήμερα τέτοια θέση γιατί είναι ενσωματωμένη στο Υπουργείο Γεωργικής Αναπτύξεως και Τροφίμων του κου Μπασιάκου), **ανέραστος Παρθένος και αυτή εκ πεποιθήσεως, η ΑρχιΦεμινίστρια και η ΑρχιΟικολόγος του κόσμου**.

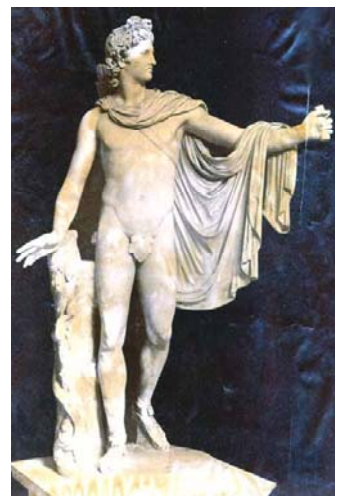

Κόρη της Λητούς, διδυμη αδερφή του Απόλλωνα, είναι η βασίλισσα των βουνών και των δασών, η, προστάτιδα των μικρών παιδιών και ζώων. Εάν το σημερινό ΥΠΕΧΩΔΕ του κου Σουφλιά είχε την παλιά μορφή των δύο Υπουργείων, όπως και θα έπρεπε, ΥΠΕ (Υπουργείο Περιβάλλοντος) και ΥΧΩΔΕ (Υπουργείο Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων), η Άρτεμις θα ήταν η Υπουργός ΠΕ. Γεννήθηκε στο νησί Ορτυγία, όπου είχε καταφύγει η μαμά της Λητώ έγκυος, προκειμένου να προφυλαχθεί από τη μανία της μέγαιρας Ήρας. Εκεί με τη βοήθεια της θεομαμμής Ειλείθειας, γεννήθηκε πρώτα αυτή και λίγο αργότερα ο αδερφός της ο Απόλλωνας.

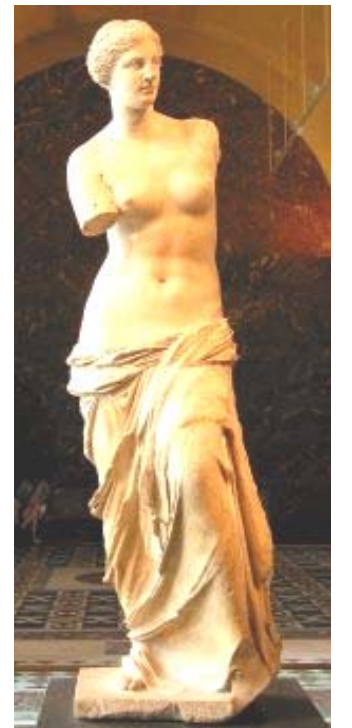

Η Θεά Άρτεμις είναι ιδιαίτερος αντιπαθής στον γράφοντα, διότι χρησιμοποιώντας την ηθική ως προκάλυμμα της φεμινιστικής της εγωπάθειας και της ζηλοφθονίας της, σκότωσε και ταλαιπώρησε πολύ κόσμο. Τον Ακταίωνα τον σκότωσε επειδή την είδε κατά λάθος γυμνή, τον Ωρίωνα επειδή έσμιξε με την Ηώ, την Χιόνη, κόρη του Δαιδαλίωνα, επειδή παινεύτηκε, της Νιόβης για τον ίδιο λόγο της σκότωσε μαζί με τον αδελφό της Απόλλωνα τα 14 παιδιά της, την Καλλυστώ παρά λίγο να τη σκοτώσει επειδή έμεινε έγκυος, του Οινέα που επειδή ξέχασε μία θυσία, του κατέστρεψε την πόλη του Καλυδώνα, του Άδημου για τον ίδιο λόγο του έστειλε στο γάμο του δώρο ένα κοπάδι φίδια, τον Αγαμέμνονα τον έβαλε να θυσιάσει την κόρη του Ιφιγένεια γιατί σκότωσε κατά λάθος ένα ελάφι κ.ά. Το αποκορύφωμα της κακίας της όμως για τον γράφοντα, ήταν ότι η όμορφη Άρτεμις σκότωσε (αντί για τον Μινώταυρο) και την πανέμορφη Αριάδνη, φίλη του Θησέα που την έκλεψε μετέπειτα ο Διόνυσος, χωρίς να της πέφτει στο κάτω-κάτω και λόγος γι' αυτό.

10. **Απόλλωνας, Θεός του Ήλιου, του Φωτός, της Μουσικής και γενικής της Τέχνης, υιός και αυτός του μπαμπά Δία και αδελφός της Αρτέμιδος, ο επονομαζόμενος και Φοίβος** (ομώνυμος γνωστού Καθηγητού και προσφάτως Κοσμητόρος της Φιλοσοφικής Σχολής του Α.Π.Θ. με Λιβαδιώτικες κουμπιές), **Υπουργός σύνθετου Υπουργείου (λίγο Πολιτισμού, λίγο Παιδείας, λίγο Τουρισμού)**. Ο πανέμορφος Θεός (ομόλογος τυπικώς και φυσικά απέχων παρασάγγας ανθρωπομορφικώς του κου Γιώργου Βουλγαράκη, της κας Μαριέττας Γιαννάκου και της κας Φάνης Πάλλη-Πετραλιά), έμεινε στην ιστορία ως το πρότυπο του κάλλους, είχε γύρω στις 350 επικλήσεις και προσωνύμια (Αγνόμενις, Αληθής, Δαφναίος, Μαντικός, Μοιραγέτης, Προόπιος, Μουσικός, Κίθαρωδός, Μουσαγέτης κ.ά.), ήταν θεραπευτής και μάντις. Ήταν καλός Θεός και πονόψυχος, μιά που μεταμόρφωνε τους έρωτές του σε άνθη και φυτά, όπως την Δάφνη και τον Υάκινθο. Αγαπήθηκε και λατρεύτηκε όσο λίγοι Θεοί, λόγω της καλλιτεχνικής του υπόστασης, του τρυφερού του χαρακτήρα και της παροιμιώδους του ομορφιάς, που ακόμη και σήμερα αναγκάζει όλες τις κυρίες να προσφωνούν κάθε κούκλο άνδρα, κυρίως νεαρό, με το όνομά του.

11. **Αφροδίτη, Θεά του Έρωτα, αγνώστου πατρός, η προσωποποίηση της θηλυκής ομορφιάς, σύζυγος του Θεού Ήφαιστου και ερωμένη των Θεών Άρη, Ποσειδώνα, Ερμή και λοιπών θεϊκών δυνάμεων, Υπουργός Έρωτα** (δεν υπάρχει φυσικά αντίστοιχο Υπουργείο στα σημερινά αντιερωτικά ελληνικά κρατικά δεδομένα). Σύμφωνα με την εκδοχή του Ησίοδου η Αφροδίτη γεννήθηκε από τον αφρό που δημιούργησαν τα γεννητικά όργανα του Ουρανού πέφτοντας στη θάλασσα, μετά τον ακρωτηριασμό του από τον Κρόνο. Σύμφωνα με τον ομηρικό μύθο γεννήθηκε σε μια ακτή της Κύπρου. Σπρωγμένη από τον Ζέφυρο στη θάλασσα, η θεά καλλωπίστηκε από τις θεραπαινίδες της Ώρες και μεταφέρθηκε στον Όλυμπο, όπου παρουσιάστηκε σε οντισιόν στον Δία και τους υπόλοιπους θεούς και προσελήφθη ως Θεά πάραυτα. Η ερωτική της ζωή ήταν ζηλευτά ακατάστατη. Ήταν σύζυγος του Ήφαιστου αλλά περιγράφεται ως ερωμένη του Άρη, με τον οποίο φέρεται ότι απέκτησε τον Ίμερο, τον Έρωτα, τον Δείμο και τον Φόβο. Με τον Ποσειδώνα που τα έφτιαξε μετά, έφερε στη ζωή τον Έρκα, που έδωσε το όνομά του στο ομώνυμο βουνό της Σικελίας και τη Ρόδο, ενώ με τον Διόνυσο, χάρη στη μαγική μεσολάβηση της Ήρας, γέννησε τον Πρίαπο, που έμεινε στην παγκόσμια ιστορία και χαίρει απέραντης εκτίμησης και φθόνου

από όλο τον ανδρικό πληθυσμό της γης, εξ αιτίας της αέναης και ακάματης στύσης του.

Ήταν η μαμά του Έρωτα, του φτερωτού Θεού με το τόξο, που συνεχίζει να τρυπάει καρδιές. Υιός της θεωρείται επίσης το ανδρογύναιον Ερμαφρόδιτος, τον οποίο έφερε στη ζωή με τον Ερμή. Ο λαός της εποχής την τίμησε δεόντως, κτίζοντας για χάρη της πάρα πολλούς λατρευτικούς ναούς, οι οποίοι κατεστράφησαν αργότερα από την επικρατήσασα μονοθεϊστική λογική.

12. **Εστία, Θεά της Οικιακής Ζωής και της Οικογένειας, πρωτότοκος αδελφή του Δία και των άλλων Ολυμπίων Θεών, άλλη μία αιώνια Παρθένος. Υπουργός και αυτή σύνθετου Υπουργείου (λίγο Προνοίας, λίγο Οικισμού και λίγο Κοινωνικών Υψηρεσιών, δηλαδή λίγο κος Σιτουρίδης, λίγο κος Σουφλιάς και λίγο κος Αβραμόπουλος).** Σεμνή και ταπεινή στο έργο της, σεβάσμια προσωπικότητα, ορκισμένη και συνεπής Παρθένος, αποποιήθηκε τις ανήθικες προτάσεις του Ποσειδώνα και του Απόλλωνα και γλύτωσε από την προσπάθεια βιασμού της από τον άθλιο και μέθυσο Πρίαπο, χάρις στο γκάρισμα ενός γαϊδάρου. Είχε μεγάλο κύρος στο Δωδεκάθεο, ήταν χαμηλών τόνων και άκρως αντιηλεοπτική. Φρόντιζε το άσβεστον της ιερής φωτιάς στον Όλυμπο. Συμβόλιζε τη συμμαχία μεταξύ των αποικιών και των μητέρων-πόλεων τους. Κάθε σπίτι είχε στο κέντρο της σαλοτραπεζαρίας ή living room νεοελληνιστί τον βωμό της, ο οποίος έκαιγε συνεχώς. Λόγω αυτής ακριβώς της ποιότητας των χαρακτηριστικών της (σεμνή, ταπεινή, ήπια, παρθένα), αντικαταστάθηκε στον πρώτο θεϊκό κυβερνητικό ανασχηματισμό από τον δημοφιλέστατο Διόνυσο, τον αγαπημένο υιό του Δία από την Σεμέλη, τον πρώτο διδάξαντα την καλλιέργεια της αμπέλου και την παραγωγή του κρασιού και του τσίπουρου, θεό που ακόμη και σήμερα λατρεύεται σε όλο τον κόσμο, πόσο μάλλον και στο Λιβάδι.

Το ολιγομελές και ευέλικτο λοιπόν κυβερνητικό σχήμα του Ολύμπου, εκτός από τους 12 Μεγαλοθεούς-Υπουργούς, είχε και μία πλειάδα Μικροθεών-Υφυπουργών (Άδης, Πάνας, Έρωτας, Άδωνις, Θέμις, Θέτις, Ασκληπιός, Ουρανός, Χάρων, Αίγιλη, Νέμεσις, Έρις, Αίολος, Ιασώ, Περσεφόνη, Νηρέας, Γαία, Εγκέλαδος, Ήβη, Κυβέλη, Πανάκεια, Γέλως κ.ά.). Επίσης μία άλλη **δυσμέτρητη πλειάδα Ημιθέων-Γενικών Γραμματέων Υπουργείων** (Αρίων, Αχιλλέας, Βελλεροφόντης, οι Διόσκουροι Κάστωρ & Πολυδεύκης, Ηρακλής, Ορφέας, Θησέας, Περσέας, Φαέθων κ.ά.), καθώς και Μυθικών Όντων (Αρίων, Άτλας, Γίγαντες, Κύκλωπες, Γοργόνες, Πήγασος, Ερινύες, Κένταυροι, Έχιδνα, Κέρβερος, Λαίλαψ, Λερναία Ύδρα, Μαρσύας, Μέδουσα, Πρωτεύας, Σειληνοί, Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδη, Σφίγγα, Τάλως, Τιτάνες, Τρίτων, Τυφών, Χείρων, Χίμαιρα κ.ά.), χρησιμοποιήθηκε από τον Ολύμπου (όπως λέμε σήμερα από του Μαξιμου) για τη στελέχωση του κρατικού μηχανισμού.

Η **Μυθολογία** είναι ένας διακριτός 'επιστημονικός' κλάδος που ασχολείται με τη μελέτη των μύθων. Οι μύθοι είναι γενικά ιστορίες βασισμένες στην παράδοση και τον θρύλο, προορισμένες να ερμηνεύσουν κοσμολογικά προβλήματα, φυσικά φαινόμενα, ανεξήγητα πολιτισμικά κενά και ό,τι άλλο δεν μπορεί να ερμηνευθεί ορθολογικά. Άρα η μυθολογική συγκριτική μελέτη του Ολύμπου και του Λιβαδίου, είναι η **μόνη μέθοδος ερμηνείας του φαινομένου 'Λιβάδι'**.

Ξεκινώντας λοιπόν αυτή την περίπλοκη και διδακτική προσπάθεια τεκμηρίωσης της αθυρόστομης καθηγητικής ρήσης περί της ιδιότητας του Δία ως Λιβαδοπλάστη και επομένως προπάτορος των Λιβαδιωτών και Αρχι-Λιβαδιώτη, ο γράφων θα εξετάσει 10 κριτήρια, για την επίτευξη ακέραιας % ποσόστωσης. Η ανάλυση και η επεξεργασία αυτών των στοιχείων θα γίνει με βάση τον χωροταξικό, τον ιστορικό, τον κοινωνικό και τον πολιτικό τους χαρακτήρα.

Αναλύοντας λοιπόν την ορθότητα της επιλογής του Λιβαδίου από τον Δία, ως οικισμού στέγασης των νόθων τέκνων του, πρέπει να εξετάσει κανείς το ζήτημα υπό το πρίσμα των κλασσικών παραμέτρων χωροθέτησης οικισμών, δηλαδή εάν ικανοποιούνται τα εξής :

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 1 : ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ.

Το μέγεθος του πληθυσμού των νόθων τέκνων του Δία, είναι αλήθεια ότι ήταν τόσο μεγάλο, ώστε να μη μπορούν να καλυφθούν οι ανάγκες στέγασης όλων αυτών των παιδιών με δόμηση εκτός σχεδίου πόλεως και να απαιτείται η δημιουργία ενός οργανωμένου οικισμού. Ο γράφων μεταφέρει ασχολίαστα τα ονόματα των καρπών των παράνομων ερώτων του Αρχιθεού του Ολύμπου -όσα μπόρεσε να θυμηθεί-, καθώς και το όνομα της μητέρας τους.

Λοιπόν, έχουμε και λέμε :

Ο Δίας απέκτησε τα εξής παιδιά από τις κάτωθι κοπέλλες :

- Τον **Απόλλωνα** και την **Αρτεμι**, από την κόρη των Τιτάνων Λητώ. Τα παιδιά αυτά ο μπαμπάς Δίας τα προβίβασε κατευθείαν σε Θεούς, για να αντιπαρατεθεί (να της τη σπάσει νεοελληνιστί) στη ζηλιάρα γυναίκα του Ήρα
- Τις τρεις Ωρες, **Ευνομία**, **Δίκη** και **Ειρήνη**, καθώς και τις τρεις Μοίρες, **Κλωθώ**, **Λάχηση** και **Άτροπο**, από την προσωποποίηση της δικαιοσύνης Θέμι ή Θέμιδα (κατά άλλες εγκρίτους γαλλολαλέουσες φιλόλογους)
- Τις εννιά Μούσες, **Καλλιόπη**, **Κλειώ**, **Πολύμνια**, **Ευτέρπη**, **Τερψιχόρη**, **Ερατώ**, **Μελπομένη**, **Θάλεια** και **Ουρανία**, από την Τιτανίδα Μνημοσύνη, την προσωποποίηση της ανάμνησης (βλέπε και Κ. Προκόβα 'Τα παιδιά της Μνημοσύνης' – 2001, έκδοση του Σ.Λ.Θ.)
- Τις τρεις Χάριτες, **Αγλαΐα**, **Ευφροσύνη** και **Θάλεια**, την **Ήβη**, την αιώνια έφηβη και σύζυγο του Ηρακλή και τον **Ασωπό**, προπάτορα των Βοιωτών, από την Ωκεανίδα Ευρυνόμη
- Την **Εκάτη** από την Αστέρια
- Την **Περσεφόνη**, που την σχολίασαμε παραπάνω, από την αδελφή του Δήμητρα
- Την **Έρση**, την **Πανδία**, καθώς και τον **Νεμέα**, προπάτορα των Νορματών, από την Σελήνη
- Τον τραγοπόδαρο **Πάνα**, θεό της γονιμότητας, από την Νύμφη Θύβρη
- Τον **Διόνυσο**, θεό του κρασιού και του τσίπουρου, από την Σεμέλη
- Τον **Ηρακλή**, γνωστό από τους 12 άθλους του, από την Αλκμήνη
- Τους **Μίνωα** και **Ραδάμανθι**, βασιλιάδες της Κρήτης, από την Ευρώπη
- Τον **Άργο**, γενάρχη των Αργείων, από την Νιόβη
- Τον **Θήβη**, αρχηγό των Θηβαίων, από την Ιοδάμη
- Τον **Λοκρό**, που έδωσε το όνομά του στη Λοκρίδα, από την Μάιρα
- Τον **Ορχομενό**, προπάτορα των Ορχομενίων, από την Ισονόη
- Τον **Λακεδαιμόνα**, προπάτορα των Λακεδαιμονίων, από την Ταυγέτη

- Τον **Αιακό**, προπάτορα των Αιγινιτών, από την Αίγινα
- Τον **Μάγαρο**, προπάτορα των Μεγαρέων, από την Σίθνιδα κ.ά.

Ο μεγάλος αυτός αριθμός πληθυσμού, ο οποίος είναι μάλιστα κατά πολύ μεγαλύτερος, μια που δεν έχουν καταγραφεί όλα τα νόθα τέκνα του Αρχιθεού, όντως πληροί τα επιστημονικά κριτήρια για την ίδρυση οικισμού, όπως αναφέρθηκε παραπάνω. Μάλιστα λόγω της μεγάλης οικιστικής πίεσης, οι Λιβαδιώτες καταπάτησαν και καταπατούν ακόμη και σήμερα δημόσιους χώρους, δρόμους κλπ., ενώ αργεί και αδικαιολόγητα επί 30 χρόνια η επέκταση του σχεδίου.

Επομένως, στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, **ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 1** (πληθυσμιακή αιτιολόγηση) **ΕΙΝΑΙ ΘΕΤΙΚΟ**

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 2 : ΧΩΡΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ - ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ - ΚΛΙΜΑ

Μελετώντας εμπειριστικώς την γεωγραφική θέση του Λιβαδίου, διακρίνει κανείς τη σοφία της χωροθετικής επιλογής. Το Λιβάδι είναι το μόνο βλαχοχώρι που δεν κρύβεται μέσα σε κάποια εδαφική κοιλάδα, ώστε να μην το βλέπουν οι τυχόν εχθροί, αλλά είναι σε τέτοια προστατευμένη θέση, ώστε να βλέπει το ίδιο ποίος ενδεχομένως το επιβουλεύεται και ανεβαίνει προς αυτό. Σε περίοπτη θέση από την κορυφή του Ολύμπου στη δυτική του πλευρά, στα 1.200 μέτρα υψόμετρο, έχει μία παιχιδιάρικη σχέση με την όραση του επισκέπτη, μια που εμφανίζεται και ξαναχάνεται απότομα από τα μάτια του, έως ότου το προσεγγίσει. Επίσης η αμφίδρομη και διαφανής οπτική επαφή, χωρίς κανένα εμπόδιο, μεταξύ του συνόλου του οικιστικού συστήματος και του Μύτικα, δίδει ακόμη και σημειολογικά την αίσθηση ενός ευθέως, άμεσου και αμοιβαίου άκρως τρυφερού βλέμματος που υπάρχει μεταξύ πατρός και τέκνων.

Το φυσικό περιβάλλον του Λιβαδίου επίσης, είναι εξαιρετικό. Η περιοχή βρίθκει από γάργαρα νερό, που τροφοδοτούν συνεχώς την χλωρίδα και έχουν δημιουργήσει ένα καταπράσινο τοπίο, παρά τις όποιες άστοχες κατά καιρούς ανθρώπινες παρεμβάσεις ή την αδιαφορία τους. Το κλίμα της περιοχής γενικώς χαρακτηρίζεται ως εύκρατο. Είναι εξαιρετικά ισορροπημένες οι σχέσεις μεταξύ των τεσσάρων εποχών του έτους, με άνοιξη και φθινόπωρο για ελαφρά χλαμύδα, σακάκι ή σινιέ ταγιέρ, καλοκαίρι για κοντομάνικο και χειμώνα για βαρύ μανδύα, κάππα, παλτό ή μαντώ. Η ποσότητα της ετήσιας βροχόπτωσης είναι ικανοποιητική, το ετήσιο χιόνι άφθονο αλλά καθαρό και ποτέ δεν πέφτουν κεραυνοί στο χωριό, δείγμα γραφής της προστασίας του Δία προς τα παιδιά του.

Η άποψη του γράφοντος είναι ότι το συγκεκριμένο χωρικό σημείο θα ήταν η ιδανική επιλογή για έναν στοργικό πατέρα να κτίσει έναν οικισμό, ώστε να βάλει το κεφάλι των παιδιών του κάτω από ένα κεραμίδι. Πληροί όλες τις προϋποθέσεις, τόσο της διακριτικότητας που απαιτείται σε τέτοια λεπτά κοινωνικά ζητήματα νόθων τέκνων (εξ ου ίσως και η απομόνωση του Λιβαδίου από τον έξω κόσμο και η εσωστρέφειά του), όσο και της άμεσης οπτικής εποπτείας και επιτήρησης που ένας φιλόστοργος και τρυφερός πατέρας θέλει να έχει επί των τέκνων του. Ο δε μαθηματικός λόγος 2,5 προς 1 (2.913 μ.-κορυφή του Μύτικα προς 1.160 μ.-πλατεία Λιβαδίου), τηρεί την γεωμετρική ιεραρχική και αφ' υψηλού σχέση που πρέπει να υπάρχει μεταξύ πατρός και τέκνων.

Επομένως, στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, **ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 2** (χωρική επιλογή-φυσικό περιβάλλον-κλίμα) **ΕΙΝΑΙ ΘΕΤΙΚΟ**

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 3 : ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΦΥΛΟ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ

Αναλύοντας τη δομή του Δωδεκαθέου, εντύπωση προκαλεί η απόλυτη αριθμητική ισορροπία των δύο φύλων, 6 άνδρες και 6 γυναίκες. Το εκπληκτικό αυτό φαινόμενο του 50-50 (ή φίφτυ-φίφτυ νεοελληνιστί) της εκπροσώπησης στο Κυβερνητικό Συμβούλιο του Κόσμου, η λεγόμενη ποσόστωση του 50%, ο φανερός και ουτοπικός πόθος και όνειρο κάθε ακραιφνούς νευρωτικής φεμινίστριας (το κρυφό τους όνειρο είναι να κυβερνούν μόνον αυτές στο 100%, αν δεν το έχουν πετύχει ήδη), **απομακρύνει πολύ την ιδέα να ήταν ο Δίας Λιβαδιώτης.**

Ουδέποτε οι Λιβαδιώτες, από καταβολής οικισμού, εψήφισαν ως εκπρόσωπό τους γυναίκα στα δημόσια κοινά (Δημοτικό Συμβούλιο ή παλαιότερα Κοινοτικό κλπ.), με μοναδική εξαίρεση την κα Μαρία Μαμάρα, νυν Έπαρχο Ελασσόνας κατά την τρέχουσα περίοδο 2003-2006 και επανεκλεγείσα για το 2007-2010. Η φίλη Μαρίκα Μαμάρα, η οποία διετέλεσε και αρχηγός της Μειζονος Αντιπολίτευσης στο Δημοτικό Συμβούλιο Λιβαδίου κατά την περίοδο 1999-2002, αποτελεί απλώς την φωτεινή εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον αδυσώπητο Λιβαδιώτικο κανόνα, ο οποίος εφαρμόστηκε απαρέγκλιτα και στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές 2006.

Κάθε φορά επίσης που εμφανίζονται στα ψηφοδέλτια των τοπικών εκλογών γυναίκες (υποχρεωτικά πλέον λόγω της ποσόστωσης που επιβάλλει η νομοθεσία), μαυρίζονται επιμελώς από όλο τον λαό, ακόμη και από τις ίδιες τις γυναίκες ψηφοφόρους που δεν τολμούν να ψηφίσουν ομόφλη τους, μη έχοντας συνείδηση της τεράστιας δύναμης που έχουν στα χέρια τους για να διαμορφώσουν τις καταστάσεις. Έτσι, ο γυναικείος πληθυσμός στο Λιβάδι είναι απελπιστικά αποκομμένος από τα κέντρα εξουσίας, θεωρούμενος ως ανάξιος κατά τη φαλλοκρατική λιβαδιώτικη λογική και νοοτροπία να συμμετέχει στα της διοίκησης.

Επομένως, στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, **ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 3** (η δομή και το φύλο του δωδεκαθέου) **ΕΙΝΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΟ.**

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 4 : Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΘΕΪΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Αναλύοντας την κοινωνική σύνθεση του σώματος των Ολυμπίων Θεών, είναι εμφανής και προκλητική η κυριαρχία της οικογενειοκρατίας. Υπάρχουν σε επίπεδο Θεϊκού Υπουργικού Συμβουλίου 5 αδελφία (**Δίας, Ποσειδώνας, Ήρα, Δήμητρα και Εστία**) και 7 παιδιά του Διός, νόμιμα ή μη (**Απόλλων, Άρης, Ήφαιστος, Ερμής, Αθηνά, Αφροδίτη, Άρτεμις**).

Συγκριτικά με το διοικητικό γίνεσθαι στο Λιβάδι, η κατάσταση που ανέκαθεν επικρατούσε και φυσικά συνεχίζει και σήμερα να επικρατεί σε επίπεδο εκπροσώπησης στα κοινά (Κοινοτάρχες και Κοινοτικοί Σύμβουλοι στο παρελθόν, Δήμαρχοι και Δημοτικοί Σύμβουλοι σήμερα), ήταν μεν και είναι η κομματική στήριξη των υποψηφίων, η οποία όμως **ωχριά μπροστά στη συγγενική στήριξη**. Δεν υπάρχει περίπτωση να εκλεγεί κάποιος ο οποίος δεν προέρχεται από μεγάλο σόϊ ή να μην τον στηρίζουν μεγάλα σόγια. Οι συγγενικές σχέσεις αποτελούσαν και αποτελούν τον βασικό και κυρίαρχο παράγοντα εκλογιμότητας ενός ανδρός (για γυναίκες ούτε λόγος, όπως προαναφέρθηκε), ζήτημα άκρως σεβαστόν βεβαίως και άκρως πολιτικόν κατά τη γνώμη του γράφοντος.

Η έλλειψη τοπικών τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών, μεταθέτει το θέμα της αναγνωρισιμότητας ενός υποψηφίου από την οθόνη στην από στόμα σε στόμα υποπλατάνια και παραπλατάνια τσιπουροκατανυκτική προπαγάνδα, από τα δε τηλεοπτικά κανάλια και παράθυρα στην από σόϊ σε σόϊ αντιπαράθεση. Έτσι επιβεβαιώνεται και η περίφημη ρήση του συγχωρεμένου Αλμπέρτο Σόρντι *Όσο πιο πολλοί είμαστε, τόσο πιο πολύ δίκαιο έχουμε*. Βεβαίως αυτό γλυτώνει τους Λιβαδιώτες από τοπικούς Τραγκακαουνάκηδες της ηλεκτρονικής και μη δημοσιογραφίας, οι οποίοι έχουν υποκατασταθεί από τις συγγενικές εμπέλειες της θείσας Σούδως και το κύρος του λόγου του μπάμπια Μήτσου. Γλυτώνει επίσης τους υποψηφίους από φθορές τύπου λίφτινγκ, πόζας με γραβάτες, φωτομοντάζ και συγκινητικά καλογραμμένων και ηθοπλαστικά στρογγυλεμένων βιογραφικών.

Προφανώς, **εδώ είναι Λιβάδι, δεν είναι παίξε-γέλασε**, που λέει κι ο Σαββόπουλος, παραφράζοντας ή αντικαθιστώντας από λάθος του το Λιβάδι με τα Βαλκάνια.

Ο γράφων θεωρεί πάντως πολύ μεγαλύτερο πολιτικό κριτήριο το *Έίναι δικό μας παιδί ή γαμπρός στον τάδε*, από το *Έίναι ευνοούμενος του Χατζηνικολάου, κολλητός της Στάη, τακίμι του Πρετεντέρη ή φιλαράκι του Ευαγγελάτου* (άσε τον Αυτιά). Κι αυτό, διότι **το δικό μας παιδί** είναι ευθεία και προσωπική επιλογή των ενδιαφερομένων, σε μία βάση κλασσικής αντιπαροχής βλάχικου τύπου (όχι απαραίτητα συναισθηματικής, κάθε άλλο θα έλεγε κανείς) και όχι επιλογή των λεγομένων διαμορφωτών γνώμης. Βέβαια αυτό επιφέρει συχνά, αμφιλεγόμενα έως και άκρως αρνητικά αξιολογούμενα αποτελέσματα, αλλά είναι και μία αναπόφευκτη συνέπεια της συγγενειοκρατίας ή του λεγομένου νεποτισμού. Φυσικά το φαινόμενο αυτό δεν είναι αμιγώς τοπικό, διότι αφορά όλη την Ελλάδα, αλλά στο Λιβάδι εμφανίζεται πολύ περισσότερο έντονα από κάθε άλλο μέρος της χώρας.

Εξ άλλου, τώρα τελευταία εμφανίζονται ανάλογα φαινόμενα και στους Συλλόγους των Λιβαδιωτών, κυρίως της Θεσσαλονίκης, όπου εξάδελφοι διαδέχονται εξάδελφους στα προεδρεία και σόγια μπαινοβγαίνουν στα Συμβούλια, αλλά εκεί είναι εξ αιτίας της **εγγενούς και μόνιμης απροθυμίας του κυρίαρχου λαού για συμμετοχή στα κοινά** και της κατά συνέπεια μεγάλης ανά πολλοστή κατά σειρά διετία ανομβρίας υποψηφίων.

Επομένως, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 4** (η κοινωνική σύνθεση της δωδεκαθεϊκής κυβέρνησης) **ΕΙΝΑΙ ΘΕΤΙΚΟ**, δεδομένου ότι η οικογενειοκρατική αντίληψη περί διοίκησης στο χωριό συνεχίζεται αμείωτη.

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 5 : Η ΔΙΠΛΗ ΟΝΟΜΑΣΙΑ

Ο γράφων ομολογεί ότι ποτέ δεν κατάλαβε τη διπλή ονομασία του Διός, **Zeus και Δίας** (κάτι σαν τα Σκόπια-ΠΓΔΜ δηλαδή), την οποία συνάντησε στα μαθητικά του χρόνια επί καθαρευούσης. Σήμερα τα πράγματα έχουν απλοποιηθεί, όπως δυστυχώς σε λίγο θα συμβεί και για τα Σκόπια. Ακόμη θυμάται ο συγγραφέας τους αδιάβαστους συμμαθητές της εποχής του, που έκλιναν το *ο Zeus, του Zeús, τω Ζεΐ κλπ.*, με τις γνωστές συνέπειες επί των ώτων τους από τους φιλόλογους μας. Ωστόσο, προκαλεί εντύπωση το ότι ο Zeus-Δίας είχε δύο ονόματα, πέρα από τα άπειρα επίθετα (Ξένιος, Ερκεΐος, Νεφεληγερέτης, Αργικέρανος, Τερπικέρανος, Εριβρεμέτης, Υψιβρεμέτης, Εριγδούπος, Όμβριος, Υέτιος, ... και πάει λέγοντας).

Στη σημερινή κοινωνία του Λιβαδίου και γενικότερα των απανταχού Λιβαδιωτών, η διπλή ονομασία σε επίπεδο επωνύμου, είναι κοινός τόπος. Δεν υπάρχει σχεδόν καμία οικογένεια ή άτομο χωρίς διπλό όνομα, πράγμα για τον γράφοντα τελείως ανεξήγητο (π.χ. Μουσένας-Κατούσης, Βούβαρης-Σουφλάνας, Κοκκινοπλίτης-Νουλέζας, Χρυσικός-Καραμπίνας, Καρανίκας-Καρανάσιος ή Σπυράκης ή Αραπατσάκος, Τσανούσας-Σντούρας, Ράπτης-Νάκας, Μπανάσας-Γκανούλας, Δαμαλής-Τσιάμπας, Γκριζος-Τσάπος, Καψάλης-Γκρούμτζας ή Βλάμης, Γαλάνης-Γκούτσιας, Βαρβαρέζος-Τιτουπίτης κλπ. κλπ.). Επίσης, πολλές φορές δεν φτάνει καν η διπλή ονομασία και πρέπει να γίνεται και μία επιπλέον προσθήκη στο όνομα με τη μορφή του επιθετικού προσδιορισμού (Ντάμπρος άλ Ράφτου, Δαμαλής αλ Νουΐα ή αλ Βάλια, Μακρής αλ Τούλη, Βαρβαρέζος αλ Ζιάκα κλπ.).

Αυτό αφήνει υπόνοιες περί κάποιας μορφής ιστορικής συνέχειας του ζητήματος, αν και, ενώ του Διός το διπλό όνομα Zeus-Δίας τείνει να εξαλειφθεί και να μείνει σκέτο Δίας, στο Λιβάδι παραμένει αμετάβλητη και βαθειά ριζωμένη η διπλή ονομασία.

Επομένως, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 5** (η διπλή ονομασία) **ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙΣ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΘΕΤΙΚΟ**, δεδομένου ότι η διπλή ονομασία συνεχίζεται και μάλιστα με τάσεις επέκτασης και στους νέους.

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 6 : ΤΑ ΝΗΠΙΑΚΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ

Ως γνωστόν, ο Δίας ήταν ο τελευταίος γιος του Κρόνου και της Ρέας, ο οποίος όμως επέζησε, μιά που τα άλλα παιδιά του ο άσπλαχνος πατήρ Κρόνος τα καταβρόχθιζε για να μη χάσει τον θρόνο του (από καταβολής κόσμου οι θρονιασμένοι καρεκλοκένταυροι, είτε θεοί, είτε γαλαζοαίματοι, είτε γραφειοκράτες, είναι παμφάγοι). Η μαμά Ρέα, αγανακτισμένη από την παιδοφαγία του θεϊκού συζύγου, αμέσως μετά τη γέννα κατάφερε να τον ξεγελάσει, όπως κάνουν γενικώς όλες ανεξαιρέτως οι καλές σύζυγοι. Βάζοντας μέσον τον Ουρανό και την Γη (είναι αυτό που λέμε και σήμερα 'Κίνησε Γη και Ουρανό'), ταξίδεψε στην Κρήτη, όπου και γέννησε τον Δία σε μια σπηλιά του όρους **Δίκη**, το **Δικταίον Άντρον** (κάτι ανάλογο της σπηλιάς του Γιαγκούλα στα περίξ του Λιβαδίου). Εμπιστεύτηκε το βρέφος στις Νύμφες του βουνού (τους σημερινούς αγροφύλακες της θεάς Αρτέμιδος και του Πολύδωρα) και επέστρεψε στο Ολύμπιο παλάτι της, δίνοντας στον Κρόνο μια πέτρα τυλιγμένη στα σπάργανα, για να την καταπιεί αντί γιά το παιδί.

Κάθε φορά που το μωρό Δίας έκλαιγε, οι Κουρήτες, δαιμονικά ζωτικά του δάσους με παράξενη μορφή, άρχιζαν να χορεύουν έναν άγριο πολεμικό χορό, **τον πυρρίχιο** (κλασσικό χορό των Ποντίων σήμερα, οι οποίοι τον χορεύουν όπου βρεθούν κι όπου σταθούν) και να τραγουδούν βγάζοντας πολεμικές ιαχές και χτυπώντας τα δόρατα και τα ακόντια πάνω στη γη, ώστε ο Κρόνος να μην μπορεί να ακούει το κλάμα του μωρού. Η αγαπημένη Νύμφη του Δία, η **Αμάλθεια**, άρμεγε το γάλα μιάς κασίκας και τον τάιζε. Η **Αΐξ ή Αΐγα** δημοτικιστί, όπως την έλεγαν, μετονομάστηκε από τον μικρό Δία που έπαιζε μαζί της σε **Αμάλθεια**, από το όνομα της αγαπημένης του Νύμφης. Κάποια μέρα ο Δίας από απροσεξία, έσπασε ένα κέρατο της Αμάλθειας και από τύψεις το προίκισε με μαγικές ιδιότητες παροχής αφθονίας αγαθών (κάτι ανάλογο με τις επιδοτήσεις των κοινοτικών πλαισίων στήριξης ή πακέτων). Από τότε έμεινε γνωστό ως **"κέρας της Αμάλθειας"** ή **"κέρας της Αφθονίας"** (σαν τα Προγράμματα LEADER, άσχετο αν τα αγαθά τους δεν τα αξιοποίησαν πλήρως στο Λιβάδι ή μάλλον όλοι οι Λιβαδιώτες). Όταν η κασίκα ή μάλλον η Αΐγα πέθανε, ο Δίας έφτιαξε από το δέρμα της την παντοδύναμη **αιγίδα του**, κάτω από την οποία θέτουν οι λεγόμενοι φορείς διάφορες εκδηλώσεις και το Υπουργείο Πολιτισμού το πρόσφατο 8ο Συμπόσιο Ιστορίας, Λαογραφίας, Παραδοσιακής Μουσικής & Χορού'.

Ο συσχετισμός των παραπάνω μυθολογικών δεδομένων με τη σύγχρονη Λιβαδιώτικη πραγματικότητα, επιτρέπει να βγουν τα εξής συμπεράσματα :

1. Η διαρκής αναφορά του μύθου σε κασίκες ή αίγες, ίσως επεξηγεί και το ισχυρό οικονομικό όπλο των Λιβαδιωτών, που είναι η ενασχόληση με την κτηνοτροφία και κυρίως με τα αιγοπρόβατα. Επειδή η αιγοτροφία ευδοκίμει στο Λιβάδι από καταβολής οικισμού και αποτελεί τον βασικό μοχλό επιβίωσης και ανάπτυξης του χωριού, μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι είναι μία φυσική παραγωγική συνέχεια της ιστορικής παρουσίας της Αμάλθειας και του κέρατος της αφθονίας της, η οποία όμως αφθονία (οι επιδοτήσεις δηλαδή) δεν κατανέμεται ισομερώς σε όλους, όπως ακριβώς και στον τότε κόσμο της Μυθολογίας
2. Το γεγονός ότι ο Δίας γεννήθηκε στην Κρήτη και μετακόμισε κατόπιν στον Όλυμπο, ίσως επεξηγεί και το γιατί κάποια επώνυμα Λιβαδιώτικων οικογενειών λήγουν σε **-άκης**, κατάληξη ενδεικτική Κρητικής καταγωγής. Μάλιστα ορισμένοι απόγονοι αυτών των οικογενειών, αναρριχήθηκαν σε υψηλές διοικητικές θέσεις Λιβαδιώτικων Συλλόγων. Επιπλέον, η εμπλοκή στα γεννητούρια του Διός και του πυρρίχιου χορού των Ποντίων, ισχυροποιεί αυτή τη θέση, δεδομένου ότι κάποιοι εκ των ανωτέρω είχαν μητέρα ποντιακής καταγωγής. Επίσης και πολλοί Λιβαδιώτες της διασποράς παντρεύτηκαν εκπροσώπους του ποντιακού γένους, πολλοί δε εξ αυτών διετέλεσαν την τελευταία δεκαετία και Πρόεδροι μεγάλων Συλλόγων, σε αντίθεση με νυν Αντιπροέδρους που έχουν παντρευτεί Γκραικές.
3. Στο Λιβάδι δεν υπάρχει σήμερα ούτε μαΐα, όπως υπήρχε παλιά, ούτε φυσικά μαιευτική κλινική, με αποτέλεσμα να μετακινούνται όλες οι έγκυες γυναίκες για να γεννήσουν σε άλλα μέρη, όπως ακριβώς και η Ρέα που αναφέρθηκε παραπάνω. Αυτό βέβαια δεν είναι ιδίον μόνο του Λιβαδίου, αλλά σημειώνεται ως δευτερεύον και βοηθητικό στοιχείο.

Επομένως, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 6** (τα νηπιακά και παιδικά χρόνια του Διός) **ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙΣ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΘΕΤΙΚΟ**, δεδομένου ότι πολλά στοιχεία συγκλίνουν προς αυτή την εκδοχή.

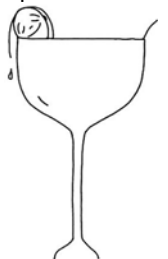
ΚΡΙΤΗΡΙΟ 7 : Η ΒΡΩΣΗ ΚΑΙ Η ΠΟΣΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Ως γνωστόν, η βασική τροφή των Ολυμπίων Θεών ήταν η **αμβροσία**, το δε βασικό ποτό το **νέκταρ**. Οι αρχαίοι Έλληνες, δίνοντας στους θεούς τους ανθρώπινα χαρακτηριστικά, συμπεριέλαβαν τις ιδιότητες, τα προτερήματα και τις αδυναμίες των ανθρώπων. Κι έτσι θεώρησαν φυσικό να έχουν και την ανάγκη της τροφής. Η διαφορά μόνον είναι ότι η για τους θεούς προορισμένη τροφή, **τους εξασφάλιζε την αθανασία** και γι' αυτό **απαγορεύονταν αυστηρά** η χρησιμοποίηση της θείας τροφής από τους κοινούς θνητούς.

Ως προς την **αμβροσία**, δεν υπάρχουν επίσημα ιστορικά στοιχεία για τον συσχετισμό της με το εξαιρετικό κοκορέτσι, το κεμπάπ και το αρνί στη σουβλα του Λιβαδίου και η όποια προσπάθεια ταύτισης ή έστω σύνδεσης των διαχρονικών αυτών εδεσμάτων μεταξύ τους θα ήταν γαστρονομικώς μεν λογικόν, επιστημονικώς δε ατεκμηρίωτον. Σε πρακτικό επίπεδο ωστόσο, όταν καμιά φορά μερακλώνονται οι σύγχρονοι μαγαζατορες του Λιβαδίου, γεγονός σχετικά σπάνιο και πάντως όχι καθημερινό, **προσεγγίζουν με τα ψητά τους τις γεύσεις της αμβροσίας**, δημιουργώντας την αίσθηση της ιστορικής πατρογονικής συνέχειας. Επιπλέον, οι συμπαθείς μαγαζατορες, ως απόγονοι των Ολυμπίων, έχουν ασπασθεί πλήρως το αρχαίο δόγμα των ιδιοτήτων αθανασίας της αμβροσίας **και έτσι απαγορεύουν και αυτοί με τη σειρά τους**, δίκην απογόνων του Διός, τη θεία κοκορετσική και κεμπαπική απόλαυση σε όσους κρίνουν αυτοί ότι πρέπει να παραμείνουν θνητοί, δηλαδή στους γκαγκάνους και γενικότερα στους ξένους επισκέπτες και τουρίστες.

Ως προς το **νέκταρ** (υπενθυμίζεται ότι ο Δίας είχε προσλάβει ειδικό νεκταροχόο, τον διάσημο και πανέμορφο Γανυμήδη, αμφιλεγόμενου φύλου), εδώ τα πράγματα είναι πιο σαφή. Παρά την έλλειψη επίσημων ιστορικών στοιχείων για τον συσχετισμό του νέκταρος με το τσίπουρο, δεν χρειάζεται καμία ιδιαίτερη επιστημονική εξειδίκευση, ούτε πολλές γευσιγνωστικές περγαμηνές, για να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε πότης (πλην κάποιων εγκρίτων ανθρωπολόγων), ότι το Λιβαδιώτικο τσίπουρο έχει όλα τα εχέγγυα του να είναι η ιστορική συνέχεια του θεϊκού νέκταρος. Το ιαματικό τσίπουρο του Λιβαδίου που ανασταίνει και νεκρούς, είναι προϊόν αιώνιας εμπειρίας, σοφής επεξεργασίας, μεγάλης τέχνης και κυρίως πολλής και διαχρονικής αγάπης. Ακόμη και άνθρωποι που δεν πίνουν παρά μόνο αμερικανικούς ζυμούς τύπου Κόκα Κόλα (και υπάρχουν αρκετοί Λιβαδιώτες, ακόμη και μέλη των Δ.Σ. Συλλόγων Λιβαδιωτών), αναγνωρίζουν την ανωτερότητα του λιβαδιώτικου τσίπουρου σε σχέση με όλα τα άλλα ποτά, πλην του νερού. Εξ άλλου ο Διόνυσος ή Βάκχος κατά τους Λατίνους, ήταν, είναι και θα είναι ο αγαπημένος θεός των Λιβαδιωτών (μαζί με την Αφροδίτη βέβαια) και κάθε Λιβαδιώτικη τσιπουροποσία είναι στην ουσία μία σπονδή σε αυτόν.

Όπως αναφέρει ο Κ. Προκόβας στο περίφημο Λεξικό της Κουτσοβλαχικής (σελ. 231-215).....

‘Ο Νοέμβρης είναι ο μήνας που βράζουν τα τσίπουρα. Στην ομιχλώδη ατμόσφαιρα του φθινοπώρου το οινόπνευμα, το πνεύμα του Βάκχου, διαχέεται παντού..... Το μεταβρασμένο (ματαχάρτα) με τον γλυκάνισο στάζει σαν το δάκρυ της Παναγίας..... Δύσκολα μαζεύεται στάλα τη στάλα και εύκολα καταναλώνεται..... Κα αρακία ανοάστρα νου σι άφλα ιουβά, δηλαδή ‘σαν το δικό μας τσίπουρο δεν βρίσκεται πουθενά’.

Αυτή η τσιπουροκατανυκτική διαδικασία έχει μεταφερθεί από το Λιβάδι και στους κατά τόπους Συλλόγους των απανταχού ανά την υφήλιο Λιβαδιωτών, οι οποίοι τιμούν με θρησκευτική ευλάβεια την ιστορική εξέλιξη του νέκταρος, έχοντας επιπλέον προσλάβει στις λέσχες τους και ειδικούς τσιπουροχόους. Μάλιστα με δική τους πρωτοβουλία, έχουν επεκτείνει (θεοσεβούμενοι γαρ) την λατρευτική περίοδο του Νοεμβρίου σε 12μηνη βάση, με άκρως θεαματικά αποτελέσματα φυσικά. Τελικά, κάθε Νοέμβριο το Λιβάδι είναι ολόκληρο ‘Ένα καζάνι που βράζει’ και το τσίπουρο-νέκταρ του Λιβαδίου λειτουργεί ως συνεκτικός κρίκος μεταξύ των ανθρωπίνων ψυχών (μέχρι και το 3ο-4ο ποτήρι, για τα παραπάνω δεν παίρνουμε όρκο).

Επομένως, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 7 (η βρώση και η πόση των θεών) ΕΙΝΑΙ -ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙΣ- ΘΕΤΙΚΟ**, δεδομένου ότι πάρα πολλά στοιχεία συγκλίνουν προς αυτή την εκδοχή.

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 8 : Η ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Μελετώντας προσεκτικά την μυθολογία, βλέπει κανείς ότι η ατμόσφαιρα που επικρατούσε μεταξύ των Ολυμπίων Θεών δεν ήταν ακριβώς αυτό που λέγεται αρμονική. Ο Δίας πέρασε πάρα πολλές περιπέτειες μέχρι να γίνει ο απόλυτος κυρίαρχος. Να θυμίσουμε τη φοβερή Τιτανομαχία, την αναμέτρηση δηλαδή των Ολυμπίων (συνεπικουρούμενων από τους απελευθερωθέντες από τα Τάρταρα Κύκλωπες και Εκατόγχειρες) με τα αδέρφια του Κρόνου, η οποία κράτησε δέκα ολόκληρα χρόνια και έληξε με τη συντριβή των Τιτάνων. Να θυμίσουμε τις τρομερές Γιγαντομαχίες, με τη νίκη πάλι του Δία και με τη συνδρομή της Αθηνάς, του Ηρακλή και του Διόνυσου, όπως και τη νίκη επί του Τυφώνος. Να θυμίσουμε επίσης τη συνωμοσία των θεών εναντίον του Δία, στην οποία πρωτοστάτησαν ο Ποσειδώνας (λογικόν), η Ήρα (λογικότατον), η Αθηνά (φοβού τους σοφούς) και ο Απόλλωνας (φοβού επίσης τους ωραίους) και η οποία απέτυχε χάρις στον σεβάσμιο Βριάρεο (που τον κουβάλησε η Θέτις από τα βάθη του Ωκεανού), η οποία έληξε με τη γνωστή τιμωρία των ηττημένων πλην της Αθηνάς.

Γενικώς υπήρχε μία συνεχής ατμόσφαιρα καυγά στον Όλυμπο, όπου όλοι και όλες μάλυναν με όλους και όλες. Οι αιτίες των θεϊκών τσακωμών ήταν κατά βάση άκρως ανθρωπίνες : Μάλωναν για ζητήματα γεωπολιτικών επιρροών, καβγάδιζαν για θέματα κατανομής της εξουσίας, συγκρούονταν ανάλογα με τους συσχετισμούς δυνάμεων που διαμορφώνονταν κατά περίπτωση, μάτωναν για θέματα προσωπικών αντιπαραθέσεων, αλλά κυρίως σφάζονταν για ερωτικούς λόγους. Η ζήλεια και ο φθόνος περίσσευαν, οι ίντριγκες και η διαπλοκή ήταν σε ημερήσια διάταξη και η υπονόμηση του ενός από τον άλλο θεό ήταν ο συνήθης κανόνας. **Και όλα αυτά σε υπερθετικό βαθμό, αντάξιο των καλύτερων εκκλησιαστικών και ακαδημαϊκών ιερατειών.**

Σε αντίθεση με όλα αυτά, στο Λιβάδι η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική. Δεν εμφανίστηκαν ποτέ στην ιστορική του διαδρομή διαφωνίες μεταξύ των πολιτών του, ούτε πολιτικές συγκρούσεις, ούτε κομματικές υπονομεύσεις, ούτε αυταρχικές συμπεριφορές, ούτε ιδιοκτησιακές αντιπαλοότητες, ούτε καταπατήσεις δημοσίων χώρων, ούτε θρησκευτικές αντιπαραθέσεις, ούτε καν αθλητικές κόντρες. Η αγάπη προς τον πολιτικό και κομματικό αντίπαλο περισσεύει (για τον εσωκομματικό αντίπαλο απλώς ξεχειλίζει), οι μετεμφυλιακές λογικές έχουν πλέον παντελώς εκλείψει, ο καλός λόγος προς τον πλησίον και η αποδοχή του (κυρίως προς τους γκαγκάνους) ρέει άφθονος όπως το τσίπουρο, ο σεβασμός στον δημόσιο χώρο είναι απαράβατος κανόνας, η προστασία και η αναστήλωση των μνημείων του χωριού (κυρίως των εκκλησιαστικών) είναι θεμελιώδης και σταθερή κοινωνική αξία (οι Ηρόστρατοι που κατά καιρούς εμφανίζονται δεν είναι Λιβαδιώτες) και οι όποιες τυχόν υποπλάτανιες ή παραπλάτανιες φατρίες και κλίκες διαλύονται εν τη γενέσει τους πριν καν αναπτυχθούν.

Όστόσο, τα αισθήματα του απλού λαού είναι όντως ειλικρινή και ανιδιοτελή. Ο κόσμος του Λιβαδίου είναι τρυφερός, φιλόξενος, εργατικός, προκομμένος και αγαπάει πολύ τον τόπο του, έστω και αν δεν ξέρει πολλές φορές να το δείχνει με τον σωστό τρόπο. Είναι παροιμιώδης η αρχοντιά, συγκινητική η καλή προαίρεση, απέραντη η φιλοξενία και μεγάλη η ευγένεια των απλών ανθρώπων.

Κατά βάση, όπως ακριβώς οι απλοί άνθρωποι του αρχαίου κόσμου (οι πολίτες και οι είλωτες) πλήρωναν ακριβώς τα μυθολογικά καπρίτσια ή ακόμη και τα βίτσια των ανωτάτων και ανωτέρων θεϊκών και ημιθεϊκών ιερατειών, έτσι και αυτοί οι ίδιοι οι Λιβαδιώτες (οι απόγονοι της αρουτζιάς) πληρώνουν πάλι ακριβώς την απομόνωσή τους και την αναπόφευκτη εσωστρέφεια που αυτή δημιουργεί, εξ αιτίας της άγνοιας, της αδιαφορίας, της εγκατάλειψης, της ραστώνης, των παραλήψεων, των αντιφάσεων, των ανεπαρκειών, των εγωκεντρικών επιλογών και των εν πολλοίς ψυχρών και ανάλγητων συμπεριφορών των διοικητικών ιερατειών κάθε είδους, βαθμίδας, αμφίσεσης και κλίμακας, κεντρικής, περιφερειακής ή τοπικής.

Επομένως, με δεδομένο το σκεπτικό που αναπτύχθηκε παραπάνω, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 8 (η πολιτικο-κοινωνική ατμόσφαιρα του Ολύμπου) ΕΙΝΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΟ**, μιά που το Λιβάδι δεν έχει καμία σχέση με τις τιτανο-γιγαντο-κοκορομαχίες του αρχαίου κόσμου.

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 9 : ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ

Για τους έρωτες των θεών του Ολύμπου, ο γράφων έχει αναφερθεί επισταμένως στα προγενέστερα κεφάλαια, όπου καταγράφηκαν εν πολλοίς οι σχετικές θεϊκές επιδόσεις του Διός και των λοιπών ένδεκα του Δωδεκαθέου. Όπως διαφαίνεται, δεν υπήρχαν φραγμοί στις ερωτικές προθέσεις και διαθέσεις των θεών, οι οποίοι δεν είχαν καμία απολύτως αναστολή να ζευγαρώνουν με αδέρφια, τέκνα, κουνιάδες, νύφες, γαμπρούς, μπατζανάκηδες, πεθερές, πεθερούς και λοιπές συγγενικές δυνάμεις. Η αιμομιξία ήταν έως και θεσμοθετημένη, αρχής γενομένης από τον Αρχιθεό Δία. Κάθε θεός έκανε, δίκην λιμανίστιου κουτσαβάκη, ό,τι ήθελε και ποθούσε, ο σεβασμός

στις όμορφες συζύγους και τις κόρες των θνητών, είτε βασιλέων, είτε αρχόντων, είτε απλών πολιτών ήταν άγνωστη λέξη και κανείς ή καμία δεν τολμούσε να αντισταθεί στις ορέξεις των θεών, αφού η τιμωρία ήταν σκληρότατη.

Ο πρώτος διδάξας, ο Δίας, για να πετυχαίνει μάλιστα τους σκοπούς του, χρησιμοποιούσε κάθε είδους τερτίπια και μεταμορφώνονταν ανάλογα με την περίπτωση σε κούκο (για να ρίξει και να παντρευτεί την Ήρα), σε κύκνο (για να κάνει έρωτα με την Λήδα, την μητέρα της ωραίας Ελένης, που έγινε αιτία να ξεσπάσει ο Τρωικός πόλεμος), σε χρυσή βροχή (για να τουμπάρει την Δανάη, τη μητέρα του Περσέα), σε ταύρο (για να ζευγαρώσει με την Ευρώπη, τη μητέρα του Μίνωα και Ραδάμανθου), σε αετό (για να αρπάξει τον Γανυμήδη), έπαιρνε τη μορφή των συζύγων (όπως του Αμφιτρύωνα για να πλαγιάσει με την Αλκμήνη, τη μητέρα του Ηρακλή) και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Από την άλλη η Ήρα και οι λοιποί θεοί, έκαναν τα δικά τους, έπαιρναν εκδίκηση όταν ζήλευαν ή όταν διαφωνούσαν με τις ερωτικές επιλογές των ανθρώπων, μεταμορφώνοντας τους σε ζώα, σε έντομα, σε ψάρια, σε δένδρα, σε πέτρες και σε ό,τι άλλο περνούσε από το μυαλό τους.

Ο Ελύτης δίνει τον ορισμό του έρωτα λέγοντας : ‘Και τα δέντρα πιο πουλιά συλλαβές ομορφιάς ανερμήνευτης. Ομολογούν. Ότι ο έρωτας δεν είναι αυτό που ξέρουμε μήτε αυτό που οι μάγοι διατείνονται. Αλλά ζωή δεύτερη ατραυμάτιστη στον αιώνα’. Η ερωτική ζωή των θεών του Ολύμπου όμως δεν είχε καμία σχέση με αυτή την υπέροχη αναστροφή. Ήταν υπερθετικά ακόλαστη και προκλητικά εγωκεντρική. Ποτέ και κανείς στην ιστορία του κόσμου δεν έκανε τέτοια χρήση της ιδιότητας και των τίτλων του για τόσο ιδιοτελείς σκοπούς. Ο έρωτας ήταν για τους Ολύμπιους θεούς μία (φαλλοκρατική ή φεμινιστική κατά περίπτωση) άκρατη επίδειξη ισχύος, έξω και πέρα από κανόνες και όρια.

Η ατμόσφαιρα αυτή δεν έχει καμία σχέση φυσικά με το Λιβάδι και τους κατοίκους του, λόγω της μονογαμικής λογικής και ηθικής, οι οποίες επικρατούν από καταβολής οικισμού έως και σήμερα και για τις οποίες αξίες δεν χρειάζεται περαιτέρω φλυαρία. Εξ άλλου το ζήτημα του έρωτα θεωρείται ιερό και κάθε συζήτηση επ’ αυτού είναι ταμπού. Οι ολιγομίλητοι Λιβαδιώτες είναι άνθρωποι της πράξης και όχι των λόγων, χωρίς περιττές επιδειξιμανίες. Οι υποπλάτανιες τσιπουροκατανυκτικές ανδροκουβέντες και τα παλιά παρόδια γυναικεία χάζια επί κεφαλόσκαλων, διέπονται και αυτά από ένα μέτρο σεμνότητας, έστω και οριακής. Επίσης, το πλέον διονυσιακό έθιμο του τόπου είναι τα ‘μπαμπαλιούρα’, μία αθώα λαογραφική παράσταση μεταμφιεσμένων, χωρίς τις υπέρμετρες γοητευτικές ακρότητες που περιλαμβάνει το ‘μπουρανί’ της συμπαθούς πόλεως του Τυρνάβου, πόλη με την οποία ο γράφων, κατά το ήμισυ μόνον δεσμευόμενος από τη σεμνή νοοτροπία του Λιβαδίου, διατηρεί άριστες και στενότερες σχέσεις (πέραν των συγγενικών) με τα ήθη και τα έθιμα του.

Είναι καταφανής η αρνητική απάντηση ως προς το κριτήριο 9 περί της ενδεχόμενης λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός. Η κρίση του γράφοντος απλώς κλονίζεται, αν σκεφθεί ότι όπως κάθε σωστός γονιός, έτσι και ο Δίας πιθανόν να επέβαλε στα παιδιά του αυστηρούς και χρηστούς κώδικες ερωτικής συμπεριφοράς, κρατώντας σαν καλός πατέρας για τον εαυτό του, όλο το δυσβάστακτο βάρος των ζηλευτών σε πολλούς από εμάς ερωτικών του ατασθαλιών.

Παρ’ όλα αυτά, **στην κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 9 (οι Έρωτες του Δωδεκαθέου) ΕΙΝΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΟ**, έστω και με τις όποιες σχετικές επιφυλάξεις.

ΚΡΙΤΗΡΙΟ 10 : Η ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η μελέτη της Μυθολογίας ως προς τον τρόπο λειτουργίας της τότε κοινωνίας, οδηγεί αναπόφευκτα στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για έναν κόσμο θεοκρατικά δομημένο, όπου οι υπέρτατες μεταφυσικές αρχές του Δωδεκαθέου κυβερνούσαν με τον αυταρχικότερο και αλαζονικότερο δυνατό τρόπο.

Οι θεοί ρύθμιζαν τα πάντα, παρενέβαιναν σε κάθε ανθρώπινη κοινωνική, πολιτική ή παραγωγική δραστηριότητα, απαιτούσαν επιτακτικά και επί σκληρά ποινή θυσίες ζώων στο όνομά τους (πολλές φορές ακόμη και ανθρώπων για το γόητρό τους), μεροληπτούσαν προκλητικά υπέρ των προστατευομένων τους, έσπερναν έριδες, επέφεραν καταστροφές, ήταν εκδικητικοί, προκαλούσαν πολέμους και γενικά καθόριζαν αυτοί τη ζωή και το μέλλον όλων των ανθρώπων, ανάλογα με τα κέφια τους. Μάλιστα, όποιος θνητός τολμούσε να βοηθήσει από μόνος του το ανθρώπινο γένος, τον διέλυαν ψυχικά και σωματικά (όπως η περίπτωση του επαναστάτη Προμηθέα, ο οποίος χάρισε τη φωτιά στους ανθρώπους και μετά τον αλυσοδέσαν στον Καύκασο, βάζοντας τον αετό να του τρώει το συκώτι καθημερινά).

Από τότε δεν έχουν αλλάξει και πολλά πράγματα. Οι ισχυροί της γης συνεχίζουν, όπως και οι αρχαίοι θεοί, να παρεμβαίνουν σε κάθε μορφή της δραστηριότητας των πολιτών, να απομυζούν τον μόχθο τους, να τους κάνουν παθητικούς δέκτες των επιλογών τους, να δημιουργούν σκοπίμως πολέμους με γελόια προσχήματα, να εκμεταλλεύονται λαούς, να βομβαρδίζουν ολόκληρες χώρες για να τις ξανακτίσουν προς δόξαν των εργολάβων, να σκοτώνουν αμάχους, να βιάζουν και να καταστρέφουν το περιβάλλον από την αλόγιστη υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων, να δημιουργούν τρύπες στο όζον, να έχουν εμπορευματοποιήσει την παιδεία, την υγεία, τον πολιτισμό, να έχουν θέσει τις οικονομικές παραμέτρους πάνω από την κοινωνία και να έχουν θεσμοθετήσει το χρήμα ως τον μόνο δήθεν λόγο ύπαρξης της ζωής.

Στη μικροκλίμακα του Λιβαδίου αντιθέτως, όλα λειτουργούν με τελείως διαφορετικό τρόπο και κυρίως άκρως δημοκρατικά. Οι εκλεγμένες αρχές του τόπου ήταν, είναι και θα είναι πάντα τα τυπικά εκτελεστικά όργανα των αποφάσεων του λαού, τα πάντα αποφασίζονται από τις τριμηνιαίες μαζικότερες λαϊκές συνελεύσεις, το συνεταιριστικό πνεύμα κυριαρχεί σε κάθε μορφή οικονομικής πρωτοβουλίας, με αποκορύφωμα την καθετοποίηση των προϊόντων της ντόπιας ζωικής παραγωγής και την τυποποίησή τους, που είναι σε ισχύ από χρόνια και κατοχυρωμένη. Η οικονομία του χωριού, προϊόν του μόχθου των ανθρώπων του, χρησιμεύει για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και δεν αποτελεί αυτοσκοπό, οι δε φόροι, δημοτικοί και δημόσιοι, έχουν αμιγώς και πλήρως αντισταθμιστικό χαρακτήρα. Οι κάτοικοι δεν είναι παθητικοί δέκτες της ζωής, αλλά διέπονται από τη ρήση **‘Νου άρε κάλε. Τίνι βα ου ντι σφάτσι’**, δηλαδή ‘Δεν υπάρχει δρόμος. Τον δρόμο τον ανοίγεις εσύ’.

Το συμβούλιο των σοφών δημογερόντων επιλύει τις όποιες τοπικές διαφορές χωρίς δικηγόρους και δικαστήρια, η οικιστική ανάπτυξη του χωριού γίνεται με σεβασμό όλων των κανόνων του πολεοδομικού δικαίου και με πιστότητα και ευλαβική τήρηση του χάρτη του 1950 του Υπουργείου Αποκαταστάσεως, χωρίς καμία απολύτως παρέκκλιση. Οι δάσκαλοι και οι καθηγητές συνεχίζουν με ζήλο την παράδοση των πεφωτισμένων παιδαγωγών Άνθιμου Ολυμπιώτη, Ιωάννη Πέζαρου και Αθανασίου Αστερίου, η υγειονομική περιθαλψη και ο σχετικός εξοπλισμός παρά τα μικροπροβλήματα, είναι άκρως επαρκής, χάρις στην έγνοια των διοικούντων. Ο άρτια οργανωμένος τουρισμός αποτελεί αφ’ ενός μία παράλληλη και σημαντική πηγή εσόδων για τον κόσμο, αφ’ ετέρου διέπεται από μεγάλο σεβασμό προς τους τουρίστες. Κανείς δεν τους εκμεταλλεύεται, όλοι τους προσφέρουν άφθονη απόλαυση, ξεκούραση και τη διάθεση να επιστρέψουν το συντομότερο.

Σύμφωνα με τις μυθολογικές γραφές, η μεγαλύτερη καταστροφή του αρχαίου κόσμου ήταν ο κατακλυσμός. Όταν το ανθρώπινο γένος έγινε πολύ **‘αμαρτωλό’**, δηλαδή όταν ωρίμασε πνευματικά και έπαψε να κάνει ανόητες θυσίες στους θεούς, ο Δίας το κατέστρεψε με έναν φοβερό κατακλυσμό, από τον οποίο σώθηκαν μόνον οι Θεσσαλικής καταγωγής **Δευκαλίωνας** και η γυναίκα του **Πύρρα**, (δεν έχει διευκρινιστεί ακόμη αν ήταν Λιβαδιώτες), οι γονείς του **Έλληνα**. Το ζεύγος αυτό, μόλις ανακάλυψε ότι έμεινε μόνο του στον κόσμο και για να σπάσει τη μοναξιά του, άρχισε να πετάει πέτρες πίσω από την πλάτη του. Από την κάθε πέτρα γεννιόταν και ένας άνθρωπος, εξ ου και πολλοί απόγονοί τους σήμερα, **κυρίως** ανώτατα αλλά και πολλά εξέχοντα μέλη της παγκόσμιας πολιτικής ιεραρχίας, έχουν ως μυαλό τον αντίστοιχο απόγονο της πέτρας, **το τούβλο**, με τα γνωστά αποτελέσματα που όλοι βλέπουμε γύρω μας και όλοι νοιώθουμε στο πετσί μας.

Από τότε, φυσικές καταστροφές όπως ο μυθικός κατακλυσμός συνεχίζονται σε τακτά χρονικά διαστήματα ανά τον κόσμο, με άλλα ονόματα βέβαια (Τσουνάμι, Κατρίνα, Τρύπα του Όζοντος, Φαινόμενο του Θερμοκηπίου κλπ.). Ωστόσο, τον ευλογημένο τόπο του Λιβαδίου, ποτέ δεν τον ακούμπησαν τέτοιες φυσικές καταστροφές. Το μικροκλίμα του χωριού διέπεται από μέτρο και ηπιότητα, δεδομένου ότι είναι σχετικά εύκρατο, ενώ οι θύελλες, οι αέρηδες, οι σεισμοί, οι καταποντισμοί, οι πλημμύρες, οι πυρκαγιές, ακόμη και οι κεραυνοί είναι ασήμαντων ή μηδενικών μεγεθών. Τα μόνα περιβαλλοντικά προβλήματα και οι μικροκαταστροφούλες (καταστροφή ή κακή συντήρηση αρχοντικών κτιρίων, αγαλμάτων, εκκλησιαστικών μνημείων, βίαιες παρεμβάσεις ή μισοεπιπεωμένες κτιριακές μορφές στο Κιόσκι, προκλητικές καθ’ ύψος υπερβάσεις κτιρίων, πανωψηκώματα, καταπατήσεις δημοσίων χώρων κλπ.), προέρχονται αποκλειστικά από την άγνοια, τη ραθυμία, τον χωαδελφισμό, ή την απροσεξία των ανθρώπων και των διοικούντων.

Επομένως, **την κλίμακα συγκριτικής αξιολόγησης ως προς το ενδεχόμενο της Λιβαδιώτικης καταγωγής του Διός, ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ 10** (η θεοκρατική διακυβέρνηση του αρχαίου κόσμου), **ΕΙΝΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΟ**, έστω και με τις όποιες σχετικές επιφυλάξεις.

Ο γράφων δεν θα ήθελε να επεκταθεί περισσότερο στην συγκριτική ανάλυση μεταξύ Δωδεκαθέου και σημερινού Λιβαδίου, θεωρώντας ότι υπερκαλύφθηκε το θέμα. Επιμελώς αποφεύγει να συγκρίνει τους πολέμους και τις συρράξεις που προκάλεσαν οι μυθολογικοί Θεοί (τον Τρωικό πόλεμο, εκείνον των Επτά επί Θήβας, τις Τιτανομαχίες κλπ.), με τους πολέμους της σύγχρονης Ελληνικής ιστορίας, απελευθερωτικούς και εμφυλίου, όπου οι Λιβαδιώτες πάντοτε συμμετείχαν ενεργά. Θεωρεί ότι κατέθεσε αρκετά επιχειρήματα, ώστε να μπορεί αβίαστα να βγει κάποιο νοητικά αποδεκτό τελικό αποτέλεσμα.

Αναφέρθηκε παραπάνω ότι οι μύθοι είναι γενικά ιστορίες βασισμένες στην παράδοση και τον θρύλο, προορισμένες να ερμηνεύσουν κοσμολογικά προβλήματα, φυσικά φαινόμενα, ανεξήγητα πολιτισμικά κενά και ό,τι άλλο δεν μπορεί να ερμηνευθεί ορθολογικά. Η μυθολογική συγκριτική μελέτη λοιπόν του Ολύμπου και του Λιβαδίου που επιχειρήθηκε από τον γράφοντα, για να διαπιστωθεί το αληθές της μεταξύ ξηροτορού και αχλαδιού καθηγητικής περισπούδαστης και πομπώδους ρήσης, ότι δηλαδή **‘η καταβολή του Λιβαδίου ως οικισμού ανάγεται στη μυθολογική εποχή, διότι επελέγη από τον ίδιο τον Δία ως χώρος στέγασης των νόθων τέκνων του’**, κατέληξε στα εξής συγκλονιστικά συμπεράσματα, τα οποία και καταθέτει στους μελλοντικούς ερευνητές για περαιτέρω διερεύνηση :

α/α	Θεματική παράμετρος	Αποτέλεσμα
Κριτήριο 1	: ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 2	: ΧΩΡΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ - ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ - ΚΛΙΜΑ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 3	: ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΦΥΛΟ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ	ΑΡΝΗΤΙΚΟ
Κριτήριο 4	: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΘΕΪΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 5	: Η ΔΙΠΛΗ ΟΝΟΜΑΣΙΑ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 6	: ΤΑ ΝΗΠΙΑΚΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 7	: Η ΒΡΩΣΗ ΚΑΙ Η ΠΟΣΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ	ΘΕΤΙΚΟ
Κριτήριο 8	: Η ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΘΗ	ΑΡΝΗΤΙΚΟ
Κριτήριο 9	: ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ	ΑΡΝΗΤΙΚΟ
Κριτήριο 10	: Η ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	ΑΡΝΗΤΙΚΟ

Ο πίνακας συγκριτικής αξιολόγησης λοιπόν, μας δίνει τα εξής αποτελέσματα :

- **6 κριτήρια εμφανίζονται με θετικό πρόσημο, έστω και αν ορισμένα κρίνονται θετικά με επιφυλάξεις (ποσοστό 60%)**
- **4 κριτήρια εμφανίζονται με αρνητικό πρόσημο (ποσοστό 40%).**

Συμπερασματικά λοιπόν, μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι υπάρχουν **αν όχι αποδείξεις, τουλάχιστον ισχυρές αποχρώσεις ενδείξεις** ότι ο σεβάσιμος Καθηγητής πιθανόν να έχει δίκαιο και πράγματι ο Δίας να είναι ο Λιβαδοπλάστης, ο δημιουργός αυτού του θαυμάσιου οικισμού του κόσμου που λέγεται Λιβάδι.

Οι αποχρώσεις αυτές ενδείξεις, εγγίζουν τα όρια των αποδείξεων, αν αναλογιστεί κανείς ότι ο Κρόνος, ο πατέρας του Δία, έτρωγε τα παιδιά του για να μην υπονομεύσουν την αυθεντία του και χάσει την απέραντη μοναξιά του θρόνου της υψηλίου. **Το ίδιο ακριβώς συνεχίζει να συμβαίνει και σήμερα**, σε σύγχρονη εκδοχή φυσικά, όπου οι ντόπιοι Λιβαδιώτες, ιθύνοντες και μη, ως πιστοί συνεχιστές της αρχέγονης ολύμπιας θεοκρατικής παράδοσης, αντιμετωπίζουν πολλές φορές με την Κρόνεια πατρογονική παιδοφαγική νοοτροπία τα δικά τους παιδιά της διασποράς, **τους απανταχού και συμπαθείς κατά κόσμον λεγομένους γκαγκάνους, κυρίως δε τις ιδέες και τις πρωτοβουλίες τους.**

Ωστόσο, η τρυφερή γοητεία του Λιβαδίου, αυτό το θεόπλαστο εκρηκτικό μείγμα των ιστορικών αντιθέσεων, της φυσικής ομορφιάς, της λιτής και απείρητης ευγένειας και της φοβικής εσωστρέφειας, αυτός ο μοναχικός και αποκομμένος χώρος-βιγλάτορας που μυρίζει Ελλάδα, αφήνει πάντα μία γεύση ελπίδας για κάτι καλύτερο στο μέλλον. Έτσι λοιπόν όσοι από εσάς το επισκέπτεστε, **‘Όταν θα αναχωρείτε, αφήστε τις ελπίδες σας εδώ. Όταν επιστρέψετε, θα τις βρείτε πάντα εδώ να σας περιμένουν - ‘Βοί τσι φουτζίτς, αλ’σάτς ιλπίζλι αουά. Κούντου βα β’τουρνάτς, ντάϊμα αουά βα λια φλάτς σι βα π’ ασιάππ’.**

Σ.Σ. Οι σχετικά λίγες πηγές που ο συγγραφέας χρησιμοποίησε για το περισπούδαστο και φλύαρο αυτό πόνημα, είναι οι εξής :

1. Κώστας Προκόβας - ‘Λεξικό της Κουτσοβλαχικής του Λιβαδίου Ολύμπου’ (2006 - Έκδοση του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης ‘Ο Γεωργάκης Ολύμπιος’)
2. Οι ιστοσελίδες
<http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C%CF%85%CE%B8%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%AF%CE%B1>
<http://pantheon.20m.com/>
<http://www.erevos.com/mythology/mythology.htm>
http://www.typos.com.cy/nacontent.cfm?a_id=4483
<http://www.plefsis.gr/mithologia.htm>
<http://67.18.47.148/com/index/am/index.htm>
<http://go.to/greekmythology>
3. Η **μνήμη του γράφοντος από τα παιδικά του χρόνια, όταν διάβαζε γοητευμένος την ελληνική Μυθολογία**
4. Η **ατμόσφαιρα που συνάντησε ο γράφων στο Λιβάδι, από τότε που άρχισε να ασχολείται με τα κοινά του χωριού, τα του Συλλόγου της Θεσσαλονίκης και τα της λέσχης του**

Σύλ-Λόγος και Τέχνες : 1. Η έκθεση φωτογραφίας του Τάκη Τλούπα στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, στο Λιμάνι

Μία μεγάλη αναδρομική έκθεση φωτογραφίας του Λαρισαίου Τάκη Τλούπα (1920-2003), φιλοξενεί από τις 9 Σεπτεμβρίου έως τις 29 Οκτωβρίου 2006 το Μουσείο Φωτογραφίας στο Λιμάνι Θεσσαλονίκης. Η έκθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των εκδηλώσεων των φετινών Δημητρίων και στον κύκλο εκθέσεων του Μουσείου ‘Ελληνες Κλασικοί’. Η επιμέλεια της έκθεσης είναι της Βάνιας Τλούπα και του Μωυσή Καπόν, οποίος έχει παράλληλα σχεδιάσει και οργανώσει το υλικό της. Ο συντάκτης της καλλιτεχνικής στήλης του ‘Λόγου’ την θαύμασε και συστήνει ανεπιφύλακτα να μην την χάσει κανείς. Είναι αριστουργηματική. Αν όχι, έστω να αποκτήσει το θαυμάσιο λεύκωμα-τόμο με τις καλύτερες φωτογραφίες του καλλιτέχνη. Ο ‘Λόγος’ δημοσιεύει ένα σύντομο βιογραφικό του μεγάλου Έλληνα Φωτογράφου, κάποιες από τις εκπληκτικές φωτογραφίες του, μαζί με ένα θαυμάσιο σχόλιο της φιλόλογου κας Βάσως Σφέτσου, καλής φίλης του Συλλόγου μας.

Τάκης Τλούπας (1920-2003)

Για περισσότερο από μισό αιώνα, ένας από τους σημαντικότερους μεταπολεμικούς φωτογράφους της ελληνικής σκηνής, ο Τάκης Τλούπας φιλοτέχνησε, με επίκεντρο τη Λάρισα, το πορτραίτο της Θεσσαλικής γης και του ευρύτερου ελληνικού τόπου, δημιουργώντας ένα ανεκτίμητο φωτογραφικό αρχείο.

Γεννήθηκε στη Λάρισα το 1920. Σε νεαρή ηλικία ο Τλούπας βοηθούσε τον μαραγκό-ξυλογλύπτη πατέρα του, ενώ και ο αδελφός του, Φιλόλαος*, είναι αναγνωρισμένος γλύπτης.

Όμως η λαϊκή τέχνη τον έχασε για να τον κερδίσει η φωτογραφία. Ξεκίνησε να φωτογραφίζει το 1938 ανεβαίνοντας στον Όλυμπο με τον Ορειβατικό Σύλλογο Λάρι-

σας. Κατά τη διάρκεια της Κατοχής δούλεψε κοντά σ' ένα επαγγελματία φωτογράφο της πόλης του, αυτοδίδακτος όμως κατά βάση, μετά τον πόλεμο ταξίδεψε σε απρόσιτα χωριά με ανθρωπιστικές αποστολές του Ερυθρού Σταυρού, ενώ φωτογράφησε τη μεταπολεμική ανασυγκρότηση της Θεσσαλίας μέσα από σημαντικά δημόσια έργα. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ελληνικής Φωτογραφικής Εταιρείας. Ασχολήθηκε με τη φωτογραφία επαγγελματικά διατηρώντας επί δεκαετίες φωτογραφικό εργαστήριο και στούντιο στη Λάρισα, κατάφερε όμως να κρατήσει μέσα του πάντα διάπλατα ανοικτό το παράθυρο της προσωπικής και δημιουργικής έκφρασης.

Οργώνοντας τη Θεσσαλία, κατέγραψε το θεσσαλικό κάμπο, τον Πηνειό και την κοιλάδα των Τεμπών, τη λίμνη Κάρλα και την αποξήρασή της. Ως δεινός πεζοπόρος περιδιάβαινε τον Όλυμπο, τον Κίσαβο και το Πήλιο σε κοπιαστικές πορείες, αποτυπώνοντας το ορεινό τοπίο με όλες τις διακυμάνσεις του καιρού και του φωτός.

Φωτογράφησε τους βλάχικους καταυλισμούς, τους μεροκαματιάρηδες της γης, το μόχθο του απλού ανθρώπου της υπαίθρου, διατηρώντας αμείωτο ενδιαφέρον για το τοπίο, τη ζωή, τα ήθη και τα έθιμα του τόπου του.

Αποτύπωσε επίσης ευλαβικά την ιδιαίτερη μοναστική ζωή του Αγίου Όρους και των Μετεώρων, με τον τελετουργικό χαρακτήρα και τους μεταφυσικούς συμβολισμούς. Σε άλλο κομμάτι του έργου του φωτογράφησε εκτεταμένα τον αστικό χώρο, κυρίως μέσα από όψεις της Λάρισας και των Τρικάλων. Στο προσωπογραφικό του έργο οι ανώνυμες μορφές καθημερινών ανθρώπων &

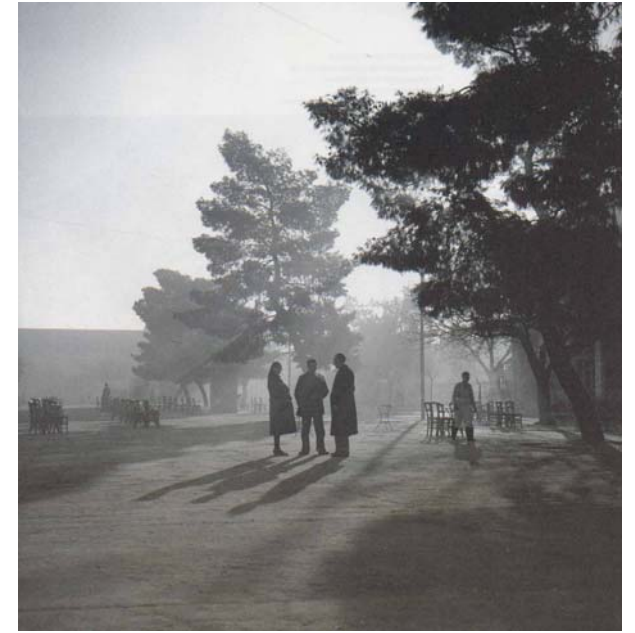
αυτές των επωνύμων, όπως ο Σεφέρης ή ο Καραγάσης, αντιμετωπίζονται ομοίως ως διακριτές ατομικότητες. Υπέρμαχος της «καθαρής» ασπρόμαυρης φωτογραφίας, της έντεχνης απεικόνισης του κόσμου με τρόπο που συνδυάζει τον τεκμηριωτικό χαρακτήρα και την προσωπική σφραγίδα, ο Τλούπας χρησιμοποίησε ως βασικά εργαλεία τον φυσικό φωτισμό, τη σύνθεση και την καλή τεχνική γνώση του σκοτεινού θαλάμου.

Το σύνολο του έργου του συνθέτει ένα περίτεχνο αμάλγαμα της ελληνικής μεταπολεμικής ζωής που διατηρεί, πέραν της καλλιτεχνικής, σημαντική επιστημονική και ιστορική αξία, προσφέροντας μεγάλο πλούτο πληροφοριών στη λαογραφία, την αρχαιολογία και άλλα επιστημονικά πεδία.

Διέθετε πνευματική συγγένεια και φιλία με τους άλλους τρεις αφοσιωμένους φωτογράφους της ελληνικής υπαίθρου (Σπύρο Μελετζή, Κώστα Μπαλαφρα και Δημήτρη Λέτσιο). Στο πλαίσιο αυτό υπήρξε

μελετητής και εκφραστής του δημόσιου πολιτισμού σε όλο σχεδόν το φάσμα των εκφάνσεών του, καθώς διέθετε οξεία αίσθηση της ανάγκης διάσωσης του από την οριστική λήθη.

* Ο διάσημος γλύπτης Φιλόλαος, φιλοτέχνησε το άγαλμα του Γεωργάκη Ολυμπίου (βλ. λογότυπο του 'Λόγου') για τον διαγωνισμό του 1957, το εκμαγείο του οποίου βρίσκεται στο στούντιό του στο Παρίσι και κανείς δεν ενδιαφέρεται να το αποκτήσει. Ο λόγος πλέον στον Δήμο Λιβαδίου. Είναι ανεκτίμητης αξίας..

ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΠΑ – Της Βάσως Σφέτσιου, καθηγήτριας Γαλλικής Φιλολογίας και καλής φίλης του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης

Κοντεύει μήνας από τότε που ο πιτσιρίκος αυτός εισέβαλλε στη ζωή μου. Το βλέμμα του, ζεστό και περιπαικτικό, κέρδισε την καρδιά μου από την πρώτη κιόλας στιγμή. Πέρα στο βάθος, οι χιονισμένες στέγες έτοιμες να καταρρεύσουν κι εκείνος να στέκεται μπροστά μου ανάλαφρος -παρά την κάπα του- και να χαμογελάει.

Μη φανταστείτε ότι η γνωριμία μας έγινε σε κάποια αλπική βουνοκορφή. Εδώ βρισκόμουν όλο το Σεπτέμβρη. Στη Θεσσαλονίκη της έκθεσης και των υψηλών επισκεπτών, του κυκλοφοριακού χάους και της ανυπόφορης μεσημεριανής ζέσης.

Με το δίκιο σας βέβαια να αναρωτιόσαστε τι γυρεύει ένα παιδί μέσα στους δρόμους της πολύβουης αυτής πόλης και μάλιστα φορώντας κάπα, μεσούντος του Σεπτεμβρίου;

Παρέλειψα να σας αναφέρω –είναι αλήθεια- ότι η συγκεκριμένη φιγούρα ξεπήδησε από το πλαίσιο μιας παλιάς φωτογραφίας.

Πόσο παλιός; Πενήντα χρόνων τουλάχιστον. Το χθεσινό αγοράκι θα πρέπει σήμερα να είναι ολόκληρος άντρας και μάλιστα μεγαλύτερός μου, κατά πολύ.

Τέτοια κόλπα μαγικά σκαρώνει η τέχνη. Σε ταξιδεύει σε όποια διάσταση του χρόνου και του τόπου θελήσει. Ένα πορτάκι σου ανοίγει και μόλις το διαβείς βρίσκεσαι να κατακυλάς μαζί με την Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων.

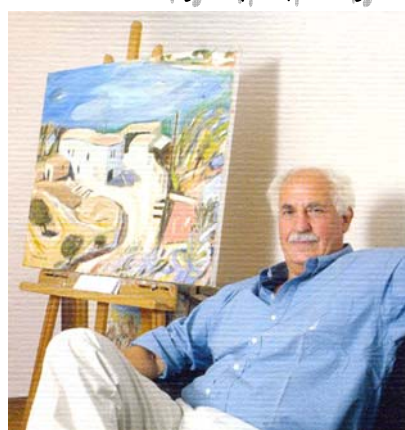
Ο μικρός αυτός υπήρξε ο οδηγός μου στο θαυμαστό κόσμο των φωτογραφιών του Τάκη Τλούπα. Κοσμεί άλλωστε και το εξώφυλλο της φωτογραφικής συλλογής του καλλιτέχνη. Την ξεφύλλισα και βρέθηκα να περιδιαβαίνω ξαφνικά την ελληνική ύπαιθρο του χτες, κουβεντιάζοντας μαζί με τους απλούς ανθρώπους του μόχθου. Τους παρακολούθησα μάλιστα να ζουν τα δύσκολα μα όμορφα χρόνια του βίου τους από κοντά. Βρέθηκα να απολαμβάνω μαζί τους τα φθινοπωρινά ηλιοβασιλέματα της ηρεμίας στο δρόμο της επιστροφής τους για το σπίτι με τ' αναμμένο τζάκι και τη γεμάτη λουλούδια αυλή. Το μεγαλείο της ελληνικής φύσης παντρεμένο με την καθημερινότητα των ωραίων αυτών ανθρώπων. Σκέτη μαγεία..

Οφείλω να ομολογήσω ότι, μέχρι πρότινος, οι προτιμήσεις μου στο χώρο είχαν επιλέξει έναν άλλον φωτογράφο, τον Γάλλο Robert Doisneau, που την ίδια εποχή αποτύπωνε με τον ευρηματικό φακό του τις κάθε είδους αντιθέσεις των παριζιάνικων δρόμων. Ο τρόπος που με άγγιξε ο Τάκης Τλούπας είναι, ωστόσο, διαφορετικός. Οι φωτογραφίες του αν και μιας άλλης εποχής, ανασαίνουν και μυρίζουν χόρτο και ελληνική γη. Τα καθάρια βλέμματα των ανθρώπων του σε αφοπλίζουν και σε κάνουν να ελπίζεις ότι τίποτα δεν χάθηκε σ' αυτό τον τόπο. Τουλάχιστον όχι τελεσίδικα. Το φιλότιμο, η μέτσα, η διάθεση για ζωή και το μεράκι, δεν μπορεί, αν τα 'χεις μια φορά, τα κατέχεις για πάντα.

Η συλλογή θα φιλοξενηθεί στο μουσείο φωτογραφίας της πόλης μας, μέχρι τα τέλη του Οκτώβρη. **Αν δεν προλάβετε να την επισκεφτείτε, το λεύκωμα** θα είναι πάντοτε στη διάθεσή σας για να σας ταξιδέψει από τις μαγικές κορφές του Ολύμπου και της Πίνδου ως τον απέραντο Θεσσαλικό κάμπο. Υπέροχα νοσταλγικό ταξίδι! Θα ήταν κρίμα να το χάσετε!

Σύλ-Λόγος και Τέχνες : 2. Η έκθεση ζωγραφικής του καθηγητή Πρόδρομου Ζαράρη στο καφέ De Facto - Θεσσαλονίκη

Στις 22 Σεπτεμβρίου 2006, έγιναν τα εγκαίνια της έκθεσης ζωγραφικής του Καθηγητή της Πολυτεχνικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Πρόδρομου Ζαράρη, στον όμορφο και τρυφερό χώρο του καφέ De Facto (Παύλου Μελά 21 στη Θεσσαλονίκη), το οποίο διαχειρίζεται η οικογένεια Καζλάρη (οι συμπατριώτες μας Τάσος και οι υιοί Κώστας και Νίκος). Ο Πρόδρομος Ζαράρης, μέλος του Συλλόγου μας και λάτρης του Λιβαδίου, εκ μητρός Λιβαδιώτισσας -το γένος Παπαγιάννη-, είναι καθηγητής του σιδηροπαγούς σκυροδέματος (μπετόν ελληνιστί). Το εντυπωσιακό στην περίπτωση είναι η εκπληκτική ευαισθησία του χρωστήρα ενός ανθρώπου, ο οποίος διδάσκει το οπλισμένο σκυροδέμα και ο οποίος αποδεικνύει ότι μπορούν να συνυπάρχουν στην ψυχή του εικαστικές ανησιχίες και επιστημονικές σιγουριές, σε πλήρη αρμονία μεταξύ τους.

Ο καλλιτεχνικός συντάκτης του 'Λόγου' καταθέτει επιγραμματικά ότι του άρεσε η έκθεση. Το κυρίαρχο στοιχείο των έργων του Ζαράρη, το γυναικείο σώμα, εμφανίζεται μεν γυμνό, αλλά ταυτόχρονα ντυμένο με μία σεμνότητα που την επιβάλλει η πλαστικότητα της φόρμας. Ο Ζαράρης πακτώνει τις θηλυκές μορφές του σε ένα οικείο και στατικώς σταθερό χωρικό πλαίσιο, περιπαίζοντας ειρηνικά τους γεωμετρικούς κανόνες της τρισδιάστατης απεικόνισης και δημιουργώντας παράλληλα την αίσθηση της κίνησης μέσα στην ακινησία της καθημερινότητάς μας. Ο φίλος και συμπατριώτης Πρόδρομος Ζαράρης, τιμά με τις εικαστικές του επιδόσεις ακόμη και την επιστήμη του, προσδίδοντας νέτες αισθητικές σε έναν χώρο όπου κυριαρχεί η μονομερής ακαμψία της σιδηροπαγούς αντισεισμικής δόξης επάρκειας των πραγμάτων της ζωής μας.

Ο Λόγος του Συλλόγου - Εφημερίδα του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος' - Μία γραπτή συμβολή στον πολιτισμό, στην επικοινωνία και στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των μελών μας, των φίλων μας και των απανταχού Λιβαδιωτών

Σύλ-Λόγος και Μνήμες, Λόγου και Εικόνας.

Ο 'Λόγος του Συλλόγου' στη μόνιμη πλέον στήλη 'Σύλ-Λόγος και μνήμες, Λόγου και εικόνας', θα δημοσιεύει άρθρα και φωτογραφίες από την ιστορία του Λιβαδίου, της Θεσσαλονίκης και γενικότερα της ζωής. Η σύνταξη του 'Λόγου' παρακαλεί όποιος έχει παλιές φωτογραφίες ή άλλα στοιχεία, να μας βοηθήσει να τα δημοσιοποιήσουμε. Η θαιμάσια δουλειά του Εξωραϊστικού Συλλόγου Λιβαδίου, δείχνει τον δρόμο της δημιουργίας του φωτογραφικού αρχείου της ιστορίας μας. Η σύνταξη θα κάνει επίσης εκτεταμένη χρήση του πολύτιμου αρχείου του Νίκου Καραϊσκού (στον οποίο ευχόμαστε ολόψυχα καλή ανάρρωση), που μας τροφοδοτεί με γνώση και μνήμες εδώ και πολλά χρόνια.

Αριστοτέλης Παρασκευάς (1914-2002), του Κώστα Προκόβα, φιλολόγου, πρ. Διευθυντή του Ιδρύματος Μανόλη Τριανταφυλλίδη του Α.Π.Θ.

Συχνά η μνήμη ανθίσταται στη σαρωτική δύναμη της λήθης. Αρνείται τη λησμονιά. Υπάρχουν άνθρωποι που καταξιώθηκαν στις συνειδήσεις των συμπολιτών τους με το έργο τους, με την αταλάντευτη αφοσίωσή τους σε ευγενείς σκοπούς. Η ζωή τους ήταν μία προσφορά. Ο Αριστοτέλης Παρασκευάς, γέννημα και θρέμμα του Λιβαδίου, ήταν μία ευγενική μορφή, ένας αθόρυβος άνθρωπος της δράσης. Ευαίσθητος και ανήσυχος σε ό,τι αφορούσε το Λιβάδι και τους ανθρώπους του. Ευπροσήμερος και καλοσυνάτος, ευσυγκίνητος. Ζούσε με την ανάσα του χωριού, όταν ανέβαινε στο χωριό, όπου έμενε μαζί με την οικογένειά του μεγάλα διαστήματα στο πατρικό του σπίτι, και όταν βρισκόταν στη Λάρισα, όπου κατοικούσε μόνιμα. Ήταν ένας «φανατικός» Λιβαδιώτης, δοσμένος, ταμένος. Δεν έχανε ευκαιρία να ανηφορίζει στο χωριό, όταν ως Πρόεδρος του «Συλλόγου Λιβαδιωτών Λαρίσης» έχτιζε τον όμορφο ξενώνα - καταφύγιο δίπλα στο ανεμόδαρτο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία με την απέραντη θέα. Όταν φρόντιζε να ηλεκτροφωνισθεί ο ξενώνας - δεν ήταν τότε εύκολο έργο - και να στηθεί ο φωτεινός εκείνος Σταυρός. Καμάρωνε δίκαια για το έργο του αυτό και πικραινόταν, όταν κάποιος δεν του το αναγνώριζαν. Είχε πληγωθεί και από κάποιες άλλες ανεπίτρεπτες συμπεριφορές. Έκτισε κοντά στο σπίτι του το εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία, την «Προυφηλίτσα» και διαμόρφωσε τον περιβάλλοντα χώρο «δαπάναις του Συλλόγου Λιβαδιωτών Λαρίσης».

Ήταν τότε μία εποχή που είχαν δραστηριοποιηθεί οι Σύλλογοι των απανταχού Λιβαδιωτών και συναγωνίζονταν μεταξύ τους. Στην Κατερίνη δέσποζε ο Μπάμπια - Μήτσος Κωτίκας που έπειθε και κινητοποιούσε τους συμπατριώτες του εκεί να κάνουν έργα στο χωριό και έκαναν αρκετά. Ο ίδιος ήταν ζωντανό παράδειγμα γενναιοδωρίας. Στην Αθήνα ο Κίμων Κοντοδίνης, γνωστός δικηγόρος και για ένα διάστημα βουλευτής, ο Μήτσος Προκόβας, ο Θεόδωρος Φράγκος και άλλοι που, ανάμεσα σε άλλα, ανέλαβαν και πραγμάτωσαν το μεγάλο έργο. Έστησαν τον ανδριάντα του Γεωργάκη Ολυμπίου στη γενέτειρά του. Στη Θεσσαλονίκη ήταν ο Γιάννης Τριάρχου, ο Ηλίας Καραβίδας και άλλοι άξιοι συνεργάτες τους με τα δικά τους σχέδια για το Λιβάδι που πραγματοποίησαν. Στη Λάρισα ήταν ο Αριστοτέλης Παρασκευάς. Οι ομογενείς της Αμερικής ήταν πάντοτε παρόντες και η συνεισφορά τους στο Λιβάδι είναι ανεκτίμητη. Το έργο όλων αυτών των Συλλόγων και των ανθρώπων πρέπει κάποτε να καταγραφεί συστηματικά και να τιμηθεί. Το Λιβάδι που λίγα χρόνια πριν είχε βγει από τη δοκιμασία του πολέμου και της Κατοχής είχε πολλές και μεγάλες ανάγκες. Οι άνθρωποι του έπρεπε να στηριχθούν όχι μόνο ηθικά. Όλοι εκείνοι που εργάστηκαν τότε και όλοι αυτοί που εργάζονται τώρα με αφοσίωση και ανιδιοτέλεια για το Λιβάδι πίστευαν και πιστεύουν στο γνωστό αξίωμα: «Μην κοιτάξεις τι έκανε η πατρίδα σου για σένα αλλά τι έκανες εσύ για την πατρίδα σου».

Ο Αριστοτέλης Παρασκευάς υπηρέτησε ως γραμματέας του Δήμου της Λαρίσης με αξιόλογες δραστηριότητες. Υπήρξε ιδρυτής του «Συλλόγου Λιβαδιωτών Λαρίσης», μεταβίβασε όμως την Προεδρία στον Γεώργιο Τσοβαρίδη, πολύ γνωστό έμπορο της Λαρίσης και πρόεδρο του Εμπορικού Επιμελητηρίου της πόλης. Αξίζει όμως να τονιστεί ιδιαίτερα η εθνική του δράση στα χρόνια της Κατοχής. Ο Ματούσης, δικηγόρος της Λαρίσης και ο Διαμάντης, ένας τυχοδιώκτης, σε συνεργασία με του Ιταλούς οργάνωσαν μια κίνηση και προπαγάνδιζαν τις γνωστές ιταλο-

ρουμανικές θεωρίες που προσπαθούσαν να διαδώσουν στη Λάρισα και ευρύτερα. Ελάχιστους μπόρεσαν να στρατολογήσουν παρά τις μεγάλες υποσχέσεις που έδιναν στους πεινασμένους και δοκιμαζόμενους βλαχόφωνους Έλληνες. Προκάλεσαν αμέσως την αντίδραση των Κουτσόβλαχων που οργανώθηκαν για να αμυνθούν. Ιδρύεται τότε στη Λάρισα η παράνομη «Ένωση Κουτσόβλαχων». Στην Επιτροπή, ανάμεσα σε άλλους, ήταν ο Αριστοτέλης Παρασκευάς, ο Μενέλαος Σαμαρίδης και δύο Σαμαρινιώτες. Ηγούνταν ο Μήτσος Προκόβας που ήταν και στέλεχος του ΕΑΜ. Άρχισε ένας πόλεμος. Οι Λεγεωνάριοι λυμάνονταν τα χωριά και γενικά την ύπαιθρο. Η δραστηριότητά τους περιορίστηκε, όταν βγήκαν οι πρώτοι αντάρτες στον Όλυμπο. Ένας ληστοσυμμοριτής Λεγεωνάριος που τον έλεγαν Ραπουτίκα πέθανε από το φτύσιμο, καθώς τον οδηγούσαν από χωριό σε χωριό για να δώσει λόγο για τις πράξεις του.

Ο Παρασκευάς μαζί με τον Προκόβα έκλεψαν από το Δημαρχείο της Λαρίσης τον πολύγραφο και ό,τι άλλο χρειαζόταν για την οργάνωση τους. Γνώριζε τους Ιταλούς φύλακες. Έμπαινε και έβγαινε τραγουδώντας. Τραγουδώντας έφυγαν οι δύο παιδικοί φίλοι κουβαλώντας ένα τσουβάλι με το πολύτιμο φορτίο. Με τον πολύγραφο αυτόν -ο Παρασκευάς γνώριζε καλά το χειρισμό του- τύπωσαν 10.000 διακηρύξεις. Είχαν πιο πριν πάει στην Αθήνα και είχαν ζητήσει και στην συμβουλή του καθηγητή και Ακαδημαϊκού Αντωνίου Κεραμόπουλου που καταγόταν από το Μπλάτσι. Η διακήρυξη αυτή που έκανε αίσθηση κυκλοφόρησε παντού με τη βοήθεια και των ανθρώπων της αντίστασης. Στο πρώτο εκείνο αντάρτικο, όπως είναι γνωστό, τον απελευθερωτικό αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, είχε πάρει μέρος σύσσωμος ο ελληνισμός. Ήταν η συνέχεια του αγώνα στα βουνά της Αλβανίας. Η διακήρυξη έλεγε, ανάμεσα σε άλλα, ότι οι Έλληνες που μιλούν τα βλάχικα είναι ένα κομμάτι του ελληνικού λαού και ότι η προπαγάνδα των ιταλορουμάνων ήταν αντεθνική. Οι Ιταλοί που ήθελαν να επωφεληθούν από την ρουμανική προπαγάνδα ισχυριζόνταν ότι οι βλαχόφωνοι Έλληνες ήταν απόγονοι της πέμπτης ρωμαϊκής λεγεώνας που είχε συσταθεί μετά τη ρωμαϊκή κατάκτηση του σημερινού ελλαδικού χώρου. Μιλούσαν με λόγια πλανερά ότι τάχα όλοι τους είναι αδελφια και άλλα τέτοια. Έλεγαν ότι θα επικρατούσε πάλι η Ρώμη, θα ξαναγίνει η παλιά ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Όταν ο Μήτσος Προκόβας θεωρήθηκε υπεύθυνος, καταδιώχτηκε, πέρασε στην παρανομία και αργότερα καταδικάστηκε ερήμην σε θάνατο. Ο Παρασκευάς τον φυγάδευσε στην Αθήνα. Τον έντυσε σιδηροδρομικό με τα ρούχα του σιδηροδρομικού αδελφού του. Διακινδύνευσε, έκανε όμως το πατριωτικό του καθήκον. Ποτέ δεν μιλούσε για αυτά. Ήταν ένας σεμνός και αξιοπρεπής άνθρωπος. Στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ της Λαρίσης έγραψε την «Σύντομη ιστορία του Λιβαδίου» (1938).

Εδώ και λίγα χρόνια εκπληρώθηκε και η τελευταία του επιθυμία. Ενταφιάστηκε στο Λιβάδι. Λιγοστοί τον συνόδευσαν στην τελευταία του κατοικία. Γοργά τον θάψανε στα κυπαρίσσια. Κανείς δεν είπε δύο λόγια γι' αυτόν. Δύο συμπατριώτες τους που εκτιμούσαν τον άνθρωπο και το έργο του ξεκίνησαν από τη Θεσσαλονίκη. Δεν πρόλαβαν να τον αποχαιρετήσουν. Με καθυστέρηση και με αρκετές τύψεις γράψαμε αυτά τα λόγια για έναν καλό Λιβαδιώτη, για έναν σεμνό, σχεδόν ντροπαλό άνθρωπο. Ίσως ένας δρόμος που περνάει από το σπίτι του και μπροστά από την «Προυφηλίτσα» θα μπορούσε να φέρει το όνομά του.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΛΙΒΑΔΙΟΥ

Κυθήμενοι Α' σειρά: 1. Νίτσα Παγώνη-Μεζίλη. 2. Γιάννης Κουτσιάης. 3. Μαργαρίτα Παπαντίνα-Φλόκα. 3. Αντρέας Παπατζάνης. 5. Φοινή Μάντζου-Βακάλη.

Κυθήμενοι Β' σειρά: 1. Λάκης Μαγγουρίτσας (Βόλος). 2. Νίτσα Μουσεύνα - Μαγιάκα. 3. Αντώνης Πάπας. 4. Ελένη Κουτογιάννη - Αναγνώστου. 5. Αντώνης Χατζηαδάμος.

Όρθιοι Γ' σειρά: 1. Θανάσης Σούλας. 2. Ελένη Παπαδήμα. 3. Αγουρίτσα Γκουντούλα - Σπιράκη. 4. Μίμης Πάπας. 5. Κική Γεωργίου - Κεραμιδά. 6. Μαίρη Βασκαλή. 7. Νικόλαος Μάντζος. 8. Κων/νος Τάμπος και 9. Αλέκος Κελέσης.

Όρθιοι Δ' σειρά: 1. Νίκος Χαρισίου. 2. Αριστείδης Πούλιος, 3. 4. 5. Βασίλης Γκατζούνης. 6.

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (1943)

Ο Λόγος του Συλλόγου' - Εφημερίδα του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος' - Μία γραπτή συμβολή στον πολιτισμό, στην επικοινωνία και στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των μελών μας, των φίλων μας και των απανταχού Λιβαδιωτών

Σύλ-Λόγος και επίκαιρα πικρόγλυκα μειδιάματα : Απόψεις

Τηλε-όραση. (Αναδημοσίευση από το περιοδικό του Συλλόγου Γρεβενιωτών Θεσσαλονίκης)'. **Της Ιουλίας Αγοράστη**, νομικού κατ' επάγγελμα.

Ζωγραφίζει και γράφει από γωνιακό ένστικτο. Εθελόντρια Προϊσταμένη Α' του Ερυθρού Σταυρού και Αντιπρόεδρος του Συλλόγου των εν Θεσσαλονίκη Γρεβενιωτών

Σκέπασα μ' ένα ζωγραφιστό πανί, εκείνο το κατοικίδιο, την τηλεόραση, που έλεγαν πως τάχα μάκραινε την όραση, έβαλα δίπλα του ένα μπουκέτο δροσερά λουλούδια κι ησύχασα. Μα εκείνο ήταν πάντα εκεί σκορπώντας μια Βαριά σάπια μυρωδιά φαρμακωμένων λουλουδιών με όψη εφιαλτική. Τα κόκκινα θύμιζαν πυρκαγιές και αίμα, τα κίτρινα μύριζαν θειάφι και πόλεμο, στα γαλάζια πάλευαν απελπισμένοι ναυαγοί. Τα κλαδιά έμοιαζαν προκλητικά συμπλέγματα, τα άνευρα κοτσάνια θύμιζαν λαιμούς πεινασμένων παιδιών και τα μαραμμένα φύλλα έφερναν στο νου τις πλαδαρές κι ανούσιες κουβέντες των πλανόδιων μικροπωλητών ιδεών. Κι ανάμεσα τους κάποια τρυφερά, αληθινά, λουλούδια ν' αγωνίζονται μάταια να κρατήσουν τη φρε-

σκάδα τους, να δικαιώσουν την αποστολή τους.

Τελικά κι αν το σκέπαζα, κι αν ακόμα το έσπαζα κείνο το κατοικίδιο την τηλεόραση, που άδικα πιστέψαμε πως μάκραινε την όραση, εκείνο θα ήταν πάλι εκεί. Κι εγώ, ελπίζοντας σε μια εικόνα καλύτερης ζωής, σ' ένα πλάνο ανθρωπινότερης στιγμής, να πατάω μανιασμένα τα κουμπιά, καταπίνοντας το φαρμακωμένο αέρα και το πρωί ν' αναρωτιέμαι γιατί ο ύπνος μου ήταν τόσο ταραγμένος, το στόμα μου τόσο πικρό, γιατί αγριοκοιταζόμαστε με τους διαβάτες, που κι εκείνοι, ασφαλώς, έχουν στου σπιτιού τους την καλύτερη γωνιά, κείνο το κατοικίδιο, την τηλεόραση, που παραμόρφωσε και κόντυνε την όραση!

Σύλ-Λόγος και επίκαιρα πικρόγλυκα μειδιάματα : Παιδεία

Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο, αυτόν τον σαρδανάπαλο, να μου τον φέρετε στο στρώμα να σταματήσει πια να δασκαλεύει με λόγια σαν και τούτα της φωτιάς πως όποιος για το δίκιο δεν παλεύει, θα ζει και θα πεθαίνει σαν ραγιάς. Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο αυτόν τον σαρδανάπαλο.... ΚΩΣΤΑΣ ΒΙΡΒΟΣ

Σύλ-Λόγος και επίκαιρα πικρόγλυκα μειδιάματα : Εκλογές

Αποσπάσματα από δύο άρθρα (μετεκλογικά) του Παντελή Μπουκάλα 'ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ'

Αναμνηστική ψήφος

.....Στα παράδοξα λοιπόν κατεγράφη σε χθεσινά ρεπορτάζ και η επιμονή υπερηλίκου ψηφοφόρου να απαιτεί «ψηφοδέλτιο του Μητσotάκη». Εδώ που τα λέμε, όντως παράδοξο θα ήταν αν απαιτούσε ψηφοδέλτιο του Βενιζέλου ή κάνα σφαιρίδιο για να το ρίξει δαγκωτό. Το να απαιτεί ψηφοδέλτιο του Κων. Μητσotάκη, έστω το 2006, δεν είναι ιδιαίτερος παράδοξο. Δεν είναι λίγοι όσοι καταθέτουν μια ψήφο που θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε «αναμνηστική» (κάπως σαν την αναμνηστική δόση των εμβολίων) ή «αντανακλαστική», εξ αυτοματισμού. Εν πάση περιπτώσει η παρ' ολίγον «ψηφός Μητσotάκη» είναι ενδεχομένως ένας υπαινιγμός, μια ειρωνική υπόμνηση ότι το πολιτικό τοπίο παραμένει ακίνητο, δέσμιο περασμένων δεκαετιών, αλλά και δεσποζόμενο από μια μορφή κληρονομικής δημοκρατίας.

Η παλιά ρήση «σσί πάει το βασιλείο» εξελίσσεται στη μορφή «σσί πάει η δημοκρατία». Ό,τι γίνεται στα υψηλά της εξουσίας (με τους αρχηγούς των δύο μεγάλων κομμάτων να οφείλουν εν πολλοίς το χρίσμα στο όνομα, όποιες ικανότητες κι αν φανέρωσαν ή όχι έκτοτε) συμβαίνει και στα χαμηλότερα.

Συμβαίνει, ας πούμε, στα ψηφοδέλτια των δημοτικών εκλογών, όπου επίσης ισχύει ο κανόνας «πατήρ γέννησε υιόν, πολιτευτής γέννησε πολιτευτήν». Δεν λέω, και η πολιτική μπορεί να είναι ένα «σκουλήκι» οικογενειακής δράσης, όπως το πάθος για την μπάλα. Υπάρχει ωστόσο μια διαφορά: αν δεν είσαι καλός ποδοσφαιριστής, δεν θα προκόψεις, κι ας είσαι γιος του Πελέ. Χάρη στην «αναμνηστική» ή «αντανακλαστική» ψήφο όμως, που την αποσπά η οικειότητά μας με κάποια ονόματα, ένας υποψήφιος με γνωστό, ισχυρό επώνυμο θα συλλέξει πολλούς σταυρούς κι ας μην έχει πράξει τίποτε πολιτικό ως τώρα. Και πιθανότατα θα εκλεγεί, δηλαδή «θα τρουπώσει», όπως λέει ο Βουτσάς στην παλιά ταινία. Κι αν «τρουπώσει» σε κάποιο δημοτικό ή νομαρχιακό συμβούλιο, θα «εκπαιδευτεί», θα φτιάξει το δίκτυό του και θα εισέλθει στη Βουλή πολύ πιο εύκολα από άλλους πολιτευτές «άδοξοι πού 'ναι». Κι από στελεχογιός θα γίνει εθνοπατέρας.

Χρώματα και κόμματα

.....Ολοκληρώθηκε λοιπόν, με τον δεύτερο γύρο των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών, «η νίκη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης». Ολοκληρώθηκε δηλαδή ο αγώνας της κατάφυρης υποκρισίας, με τα κομματικά στελέχη να κλίνουν βαθύτατα συγκινημένα στις δηλώσεις τους τη λέξη «αυτοδιοικητικός», τάχα πως αυτή είναι πια ο μέγας έρωτάς τους, και ταυτόχρονα να κλείνουν μέσα σε βαμμένα κουτάκια ψήφους, δήμους, νομαρχίες· να εγκλωβίζουν εν ολίγοις μέχρις ασφυξίας ό,τι θα μπορούσε να εννοηθεί ως Τοπική Αυτοδιοίκηση. Το ίδιο το υπουργείο Εσωτερικών άλλωστε μερίμνησε, ως μη όφειλε, να εφοδιάσει την τηλεοπτική αγορά με τα κομματικώς χρωματισμένα ορθογώνια του (γαλάζια, πράσινα, κόκκινα, λευκό μέσα σε γαλάζιο ή πράσινο, πράσινο ή γαλάζιο μέσα σε λευκό κ.ο.κ.), ώστε να μην υπάρξει το παραμικρό περιθώριο να σκεφτεί κανείς ότι τα κόμματα έπραξαν όντως αυτό που ισχυρίζονταν ότι έπραξαν: δεν επενέβησαν, δεν έδωσαν χρίσματα σαφώς αντιτιθέμενα στην εκφρασμένη βούληση των τοπικών κοινωνιών, δεν διέβαλλαν «αντάρτες», δεν κατέλυσαν, δεν κηδεμόνευσαν, δεν ρουσφετολόγησαν αγρίως, δεν συναλλάχτηκαν.

Στο μεσοδιάστημα από τον πρώτο γύρο στον δεύτερο, και με τους κομματικούς μηχανισμούς να προσδίδουν σχεδόν δημοψηφισματικό χαρακτήρα σε εκλογές που αντικείμενό τους θρυλείται πως είναι η εκλογή τοπικών αρχόντων, δεν έμεινε χώρος ούτε καν για προσχήματα. Υπουργοί και στελέχη μετατράπηκαν σε περιοδεύοντες ελαιοχρωματιστές, κολάκεψαν, έταξαν, απείλησαν, ώστε το χρώμα του κόμματός τους να κατακτήσει και τον τελευταίο δήμο – κι όχι επειδή αυτό θα σήμαινε οτιδήποτε το παρήγορο για τα αυθεντικά προβλήματα του συγκεκριμένου δήμου, αλλά απλώς για να κερδηθούν οι εντυπώσεις στο τρίωρο της τηλεοπτικής «ανάπλασης» των αποτελεσμάτων. Άλλωστε, τα «ντέρμπι» και τα «θρίλερ» της κάλπης υπάρχουν και καταξιώνονται μόνο αν αναπαρασταθούν στην οθόνη.

Του Λόγου του Σύλ-Λόγου Αναγνωστών το Ανάγνωσμα πρόσχωμεν

Η σύνταξη του 'Λόγου', δημοσιεύει κάθε επώνυμη επιστολή που αποστέλλεται στην εφημερίδα μας, με κάθε μορφής περιεχόμενο (ενημερωτικό, ιστορικό, λαογραφικό, κοινωνικό, πολιτικό, πολιτιστικό), δέχεται απόψεις (θετικές, αρνητικές, σκληρές, μαλακές, σκωπτικές, ειρωνικές, φιλιππικούς και διθυράμβους) γι' αυτήν, αρκεί το ύφος να συνάδει με τους κανόνες της στοιχειώδους δημόσιας ευπρέπειας. **Δεν δέχεται σκέτες κακίες ή λιβέλλους**, γιατί θα αναγκαστεί να τις απαντήσει και δεν το θέλει. Παρακαλούμε μόνον, οι επιστολές να αποστέλλονται **σε ηλεκτρονική μορφή**, λόγω του ότι η γραμματεία της εφημερίδας έχει μεγάλο φόρτο εργασίας. Επίσης, ως πειθήνιο και άμεσα εξαρτώμενο όργανο από το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου, δημοσιεύει και κάθε άλλο έγγραφο που το Δ.Σ. κρίνει ότι είναι σκόπιμο να δημοσιευτεί.

Σούλα Καρανίκα, Επιστολή προς τον Σύλλογο Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης «Ο Γεωργάκης Ολύμπιος» για το ενημερωτικό έντυπο «Ο Λόγος του Συλλόγου – Διαλόγου»

Έλαβα το έντυπό σας αυτό που αναφέρεται στο 8^ο συμπόσιο και σας ευχαριστώ πολύ. Διαβάζοντας την εισήγηση για τις παραδοσιακές φορεσιές του Λιβαδίου, της κ. Ευθαλίας Τσανούσα, έχω να πω κι εγώ μερικά πράγματα για το Καϊρούκι, που μου είχε πει η Μητέρα μου (Αικ. Αθ. Καρανίκα), η οποία είχε παντρευτεί με καϊρούκι και το φορούσε βεβαίως έως τα μέσα του 1960. Επειδή η γιαγιά μου (Ελένη συζ. Γεωργίου Μπίσμπα) φορούσε φλιόγκο, τη ρώτησα γιατί εσύ φοράς καϊρούκι και μου απάντησε γιατί εγώ παντρεύτηκα στον Καρανίκα που είχαν πρόβατα, ήταν τσέλιγκες.

Δηλαδή φορούσαν καϊρούκι οι γυναίκες των κτηνοτρόφων ή γεωργών και φλιόγκο οι γυναίκες των κυρατζήδων και εμπόρων.

Επίσης καμάρωνε πάρα πολύ για το άστρο, την καρφίτσα που φορούσε μπροστά στο καϊρούκι στην δεξιά πλευρά και είχε από πίσω ένα σπιράλ ελατήριο για να τρέμει, όπως τρέμουν τα άστρα στον ουρανό. Οι καρφίτσες αυτές, τα άστρα με το ελατήριο ήταν οι καλύτερες. Υπήρχαν και άστρα που δεν είχαν ελατήριο. **Το απαραίτητο** λοιπόν κόσμημα στο καϊρούκι ήταν μόνο **το άστρο με τις ακτίνες γεμάτες πολύχρωμα πετράδια**. Το βλέπουμε σε όλες τις παλαιότερες φωτογραφίες και βεβαίως υπάρχουν ακόμη σε πολλές οικογένειες που τα έχουν κρατήσει. Η καρφίτσα με τις τρεις χρυσές ρίγες έμπαινε στο «τρουπι» (πουκάμισο – μπλούζα) κοντά στο λαιμό και η λίρα ή το πεντόλιρο κρέμονταν με αλυσίδα στο λαιμό μπροστά στο μπούστο. Επίσης φορούσαν μία καρφίτσα αν ήθελαν και στην αριστερή πλευρά και απαραίτητως στο πίσω μέρος που ενώνονταν οι δαντέλες μία μικρότερη καρφίτσα **άστρο χωρίς ελατήριο**, ή οποιαδήποτε άλλη στρογγυλή καρφίτσα.

Έτσι όλος αυτός ο περίτεχνος κεφαλόδεσμος, με λίγη φαντασία, τώρα που το παρατηρούσα στις φωτογραφίες στην Έκθεση που είχαν με πολύ μεράκι κάνει οι Λιβαδιώτισσες για το 8^ο Συνέδριο στο Νηπιαγωγείο, μοιάζει η αραχνοϋφανη δαντέλα στο γύρω του καϊρούκιού σαν Ήλιος

οι καρφίτσες άστρα μπροστά και πίσω στο κεφάλι, σαν ουρανός με τ' άστρα και το πρόσωπο σαν το φεγγάρι. (Λέμε: έχει πρόσωπο σαν το φεγγάρι).

Δηλαδή εμείς οι Λιβαδιώτισσες τηρήσαμε το έμβλημα των Μακεδόνων Ήλιος – Αστέρη μέχρι σήμερα.

Ένας συμπατριώτης μας μεγάλος στην ηλικία μου είπε: «Το καϊρούκι είναι σαν σφραγίδα». Πράγματι είναι μια ανεξίτηλη σφραγίδα μέσα στις χιλιετίες που πέρασαν.

Σκέφτηκα λοιπόν ότι επειδή οι κτηνοτρόφοι και οι γεωργοί το πρώτο πράγμα που βλέπουν όταν ξυπνήσουν είναι ο ήλιος και το βράδυ κοιμούνται κάτω από τα άστρα και το φεγγάρι, τα θαύμαζαν και έκαναν αυτό ως έμβλημά τους.

Δεν πιστεύω πως το καϊρούκι το έφερε μία Αυστριακή γυναίκα Λιβαδιώτη. Από την Βιέννη έφερναν τα ωραιότατα υφάσματα, στόφες, για τις φορεσιές και δαντέλες ίσως αν και τις δαντέλες πιστεύω τις έπλεκαν οι ίδιες.

Αν παρατηρήσετε καλύτερα τις παλαιότερες φωτογραφίες που φοράνε τα αυθεντικά καϊρούκια οι γυναίκες πιστεύω θα συμφωνήσετε μαζί μου. Εξάλλου να μην ξεχνάμε πως η Ουρανία ήταν η Μούσα για την αστρονομία και όπως γνωρίζουμε οι εννέα Μούσες ήταν Πιερίδες και ζούσαν κοντά μας.

Και επειδή πλησιάζει και το «νιάμερο», το παζάρι στα Σέρβια, που όλοι οι Λιβαδιώτες το τιμούμε με την παρουσία μας, διάβασα ότι είναι από αρχαιοτάτων χρόνων και **γιορτάζονταν πνευματικοί αγώνες εννέα μέρες, μία για κάθε Μούσα**. (Χρήστου Ζαλοκώστα, Μέγας Αλέξανδρος).

Με πολύ εκτίμηση
Σούλα Καρανίκα

Από τον συμπατριώτη μας **Λάκη Πούλιο**, δικηγόρο, λάβαμε την εξής επιστολή με τίτλο **'ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ'**, που αναφέρεται σε μία νοοτροπία της εποχής ορισμένων κοινωνικών στρωμάτων.

Έσκασε στα γέλια ο Δικός μας όταν άκουσε και είδε από την τηλεόραση ότι караβάνια Ελλήνων γαμπρών, κυρίως από τους νομούς Έβρου και Ιωαννίνων, εκδράμουν στην γειτονική μας Βουλγαρία και εισάγουν (φέρνουν) από εκεί γυναίκες τις οποίες και παντρεύονται.

Δεν το καταλαβαίνω έλεγε, πώς γίνεται αυτό.- Πηγαίνουν με το τουριστικό, κάθονται δυόμισι ημέρες στη γειτόνα χώρα και στο διάστημα αυτό γνωρίζονται με την υποψήφια νύφη, κουβεντιάζουν μαζί της, συμφωνούν ότι συμφωνούν και μετά τις κουβαλάνε στο χωριό τους και τις παντρεύονται.

Πώς γίνεται αυτό είναι απορίας άξιον, αφού αυτές οι Βουλγάρες τα μονά ελληνικά που ξέρουν είναι "άδεια παραμονή", πώς συνεννοούνται, πώς αποφασίζουν ότι ταιριάζουν; Και καλά αν είναι και καμία από αυτές κοριτσάρα, ντέφι να γίνει. Τουλάχιστον θα καλοπεράσει για ένα διάστημα ο ερίφης.- Αλλά σχώρα με, θεέ μου, αυτές τις σππραβοκάνες κοντοσουύτες, τι μου τις κουβαλούν εδώ, για νταμάρι;

Δεν ξέρουν τι έκαναν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι σε τέτοιες περιπτώσεις; Σίγουρα δεν ξέρουν.

Μοστράρισαν μάλιστα και στο κανάλι οι εκστρατεύσαντες γαμπροί κραδαίνοντας τα "λάφυρα" τους (τις εισαχθείσες νύφες του κερατά) και αποφάσισα να τους τα πω απ' την καλή.-Να τι θα τους πω.

Ξεκινώντας από την αρχή ότι ο γάμος δεν είναι απλή υπόθεση που αφορά μόνο τους ίδιους, αλλά προ παντός το Δημόσιο Συμφέρον, οι Αρχαίοι Έλληνες και εν προκειμένω οι Σπαρτιάτες, από την εποχή του Λυκούργου είχαν θεσπίσει την **"κακογαμίου γραφή"**, δηλαδή την ποινική δίωξη του πολίτη εκείνου, ο οποίος ελάμβανε σύζυγον μη αρμόζουσα σ' αυτόν και ως ανάρμοστη χαρακτηριζόταν η γυναίκα η άσχημη και μικρόσωμη σε σχέση με τον άνδρα, η ξένη

και γενικότερα εκείνη, η ένωση με την οποία παρείχετο ενδόσιμο ότι ήτο δυνατόν να υποσκαφεί η φυσική ρώμη του λαού και τα θεμέλια του Έθνους.

Η έννοια βέβαια της "αρμόζουσας συζύγου" ήταν, όπως λέγεται και στο Δίκαιο, "μαχητό τεκμήριο", δηλαδή ο σύζυγος μπορούσε να αποδείξει στο Δικαστήριο ότι αυτή η γυναίκα ήταν κοντοπιθάρη μεν θαυματουργή δε στο σεξ, οπότε θα μπορούσαμε να πούμε ότι η "κακογαμίου γραφή" μετετρέπετο σε "καλογαμίου απαλλαγή και επευλογία" και ανεμόνοντο τα απτά αποτελέσματα της σχέσης, για να ασκήσουν τα περαιτέρω δικαιώματά τους, τα θεσμοθετημένα όργανα, ως προς το κύρος της αποφάσεως.

Δυστυχώς εκείνα τα χρόνια δεν επιτρεπόταν στις γυναίκες να παραστούν αυτοπροσώπως στα Δικαστήρια, αλλά μόνο δια του συζύγου ή του κηδεμόνα τους (Αλλιώς θα ήταν αν οι γυναίκες μπορούσαν να μετέχουν στις δίκες αυτές και να βάλουν κάθε κατεργάρη Δημόσιο Κατήγορο στο μπάγκο του).-

Εν πάση περιπτώσει σήμερα με τις βουλγάρες αυτές, δεν μπορούν να εφαρμοστούν αυτά που ίσχυαν στην αρχαιότητα.

Η πρότασή μου είπε τελειώνοντας ο Δικός μας, αντί της **"κακογαμίου γραφής"** και της **"καλογαμίου απαλλαγής"** να θεσπιστεί για τους ...εισαγωγείς - συμπατριώτες μας, ο θεσμός της **"μεσογαμίου δοκιμής"**, δηλαδή μετά την άφιξη της υποψηφίας κυρίας, να μεσολαβεί υποχρεωτικά ένα διάστημα μερικών μηνών, για να μπορεί ο γαμπρός αν όχι να βεβαιωθεί τουλάχιστον να έχει **αποχρώσεις** ενδείξεις για να χαλαρίσει το παλιάμπελο.

ΣΗΜ. Φίλοι Συγκλητικοί της αρχαίας Ρώμης, έτσι λύνονται ειρηνικά τα προβλήματα και καλύπτεται το κενό της έλλειψης γυναικών και όχι με τη βία και την αρπαγή των γυναικών και των θυγατέρων των γειτόνων σας Σαββίνων.-

Η σύνταξη του 'Λόγου' δημοσιεύει την **ωραιότερη και τρυφερότερη επιστολή** που έλαβε ποτέ ο Πρόεδρος του Συλλόγου (και με τα μόνα ορθογραφικά και συντακτικά λάθη που ανέχεται).

ΠΑΡΑΚΕΚΕΥΗ 17/9/06

Προς τον πρόεδρο του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης: «ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ»

Κύριε πρόεδρε του συλλόγου μας. Εμείς οι μικροί Λιβαδιώτες θέλουμε να ζητήσουμε από εσάς δύο πράγματα.

ΠΡΩΤΟΝ: Απαιτούμε εδώ και τώρα την εγκατάσταση του εξαερισμού, γιατί όταν φεύγουμε από τη λέσχη μας, είμαστε σαν ψημένες Ρεγγές...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Έσας παρακαλούμε αν είναι δυνατόν να μας δώσετε «ΔΑΝΕΙΟ» 500 €, για να αγοράσουμε ένα πιτζε-πουτζε (λυώμενο) κι ένα μικρό ποδοσφαιράκι να παίζουμε τις ώρες μετ' από τα κορευστικά μας.

Ελπίζοντας στη θετική σας ανταπόκριση σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων.

Με πολύ πολύ αγάπη σεβασμό και εκτίμηση οι εκπαιδευτικοί του μικρού κορευστικού:

Εσυν πρόεδρος: Ξενοφών Τσημοίλας
Εσυν ανεμπρόεδρος: Λάζαρος Κλάμπος
Εσυν γραμματέας: Ειρήνη Γαλλή
Εσυν ταμείας: Ειρήνη Μάρκου

ΤΑ ΜΕΛΗ

Άνα Ουδύρη
Βασιλίας Βαρβαρέσος
Παύλου Παπαγιάννη
Λευτέρης Μπαρτζογιάννης
Κωνσταντίνος Μισιφλής
Σωτήρης Γρηγόρης
Καλλιόπη Γκιφίου
Στέφανος Ηλιάδου
Άννα Καθίκου
Γιάννης Ντάρμα

ΠΡΟΒΟΛΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΩΝ & ΦΙΛΩΝ

Πλέον αναγνώστες περίπου. Τους ευχαριστούμε και συστήνουμε ανεπιφύλακτα να προτιμούμε όλοι μας τα προϊόντα και τις υπηρεσίες των συμπατριωτών και των φίλων μας. Όσοι ενδιαφέροντα να προβληθούν από τον 'Λόγο', ας επικοινωνούν έγκαιρα με τη σύνταξη ή το Δ.Σ για την εισφορά τους. Η προβολή και η διαφήμιση από τις σελίδες του 'Λόγου', πέρα από την μεγάλη επαγγελματική προβολή, αποτελεί και μία άμεση μορφή ενίσχυσης της εφημερίδας μας. Ευχαριστούμε θερμά

Πολλοί συμπατριώτες και φίλοι, καταξιωμένοι επαγγελματίες της Θεσσαλονίκης και γενικότερα της περιοχής μας, εκτιμώντας την εμβέλεια του 'Λόγου' μας, ζήτησαν από τη σύνταξη να προβάλλουν τις δραστηριότητές τους από τις σελίδες του. Η σύνταξη τους παραχώρησε ευχαρίστως χώρο, αφού με χαρά διαπίστωσε πως ο 'Λόγος' ριζώνει πια παντού, μια που διαβάζεται από 3.500 και πλέον αναγνώστες περίπου.

GRAPHICA

Μ. Βλάχου & Σια ΟΕ
Τσιμισκιά 139
Τηλ. (031) 285.631
GR 546 21 Θεσσαλονίκη

Η εταιρεία Graphica φωτοτυπεί με πολλή αγάπη και πολύ μεράκι την εφημερίδα μας 'Ο Λόγος του Συλλόγου'. Την συστήνουμε σε όλους

PROLIK O.E.
Κατασκευές Σιδήρου & Αλουμινίου
Δ. Καρανίκας & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΙΣ
Καταστημάτων - Οικιών

Πατάρια - Βιτρίνες
Κάγκελα - Πόρτες
Σκάλες
Λυόμενες Αποθήκες

Ντουλάπες Αλουμινίου
Κουφώματα Αλουμινίου

ΑΘ. ΔΙΑΚΟΥ 41 - 546 41 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΤΗΛ. & FAX: 2310 844.465

Η PROLIK O.E. είναι μία εταιρεία σιδηρών κατασκευών με υψηλές ποιτικές επιδόσεις και πολύ καλές τιμές.

ΔΟΜΗ ΒΙ.Ε.Μ.Α.Ε.
εμπορία ειδών σχεδίου και γραφής
ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 36-38 ΤΗΛ. 225555 268892

- Είδη Σχεδίου Γραμμικού Ελευθέρου
- Όργανα Σχεδίου
- Είδη Γραφικών τεχνών Μακέτας Ζωγραφικής Οργανώσεως γραφείου
- Σχεδιαστήρια Neolt
- Μηχανές σχεδιάσεως
- Αρχειοθήκες
- Έπιπλα οργανώσεως τεχνικού γραφείου
- Είδη οργανώσεως γραφείου

ΝΕΟ ΤΜΗΜΑ: ΕΙΔΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ
ΤΗΛ. ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ: 22 55 55

Η εταιρία ΔΟΜΗ ΒΙ.Ε.Μ. Α.Ε. μας παρέχει ευγενώς τις υπηρεσίες της, η δε Πρόεδρος της κα Μαρίνα Τριανταφύλλου είναι εξαιρετη φίλη του Συλλόγου

ARIANE COIFFURE

Βασ. Γεωργίου 20
τηλ. 231 0 850.133
231 0 850.233

Ταμισκή 61
τηλ. 231 0 284.805
231 0 284.806

Πανόραμα - Αναλήψεως 3
τηλ. 231 0 344.461
231 0 346.276

Επτάλοφος - Βενιζέλου 106
τηλ. 231 0 737.046
231 0 737.048

Καλαμαριά - Πασσαλίδης 36
τηλ. 231 0 431.941
231 0 431.501

Μαρτίου 90 - Α. Κ. Καραμανλή
τηλ. 231 0 306.455
231 0 306.456

Νεάπολη - Α. Παπανδρέου 45
τηλ. 231 0 672.255
231 0 626.588

Η μεγάλη αλυσίδα κομμωτηρίων του συμπατριώτη μας Τάσου Μπέλλη, ομορφάνει όλες τις κυρίες εδώ και χρόνια με την επιδεξιότητα των μαγικών χεριών του ίδιου και των συνεργατριών του.

Κούμας ΕΠΙΠΛΟ

ΕΚΘΕΣΗ:
16ο ΧΛΜ. ΕΘΝ. ΟΔΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ - ΜΟΥΔΑΝΙΩΝ
ΤΗΛ.: 23920 71664, Τ.Θ. 60369, Τ.Κ. 57001, ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ:
14ο ΧΛΜ. ΕΘΝ. ΟΔΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ - ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ, Ν. ΡΑΙΔΕΣΤΟΣ
ΤΗΛ.: 2310 461 623, FAX: 2310 464 257

E-mail: goumas@acn.gr

Το εργοστάσιο επίπλων του φίλου συμπατριώτη μας Γιάννη Γκούμα, μεγάλου χορηγού των χορών του Συλλόγου μας, διακρίνεται για την θαυμάσια ποιότητα των προϊόντων του και τις εξαιρετικές του τιμές

ΓΑΖΕΤΗ

Έπιπλα ποιότητας

ΑΦΟΙ ΓΑΖΕΤΗ Ο.Ε.
ΤΗΛ.: 2310 796.720, 2310 795.181
ΤΗΛ.-FAX: 2310 798.735

Το εργοστάσιο επίπλων των συμπατριωτών μας Αφών Γαζέτη, μεγάλων χορηγών των χορών του Συλλόγου μας, διακρίνεται για την άριστη ποιότητα κατασκευής και τις εξαιρετικές τιμές

Ουζερί - Ταβέρνα
"ο Γιάννης"

ΓΙΆΝΝΗΣ ΓΚΪΝΗΣ

Αγαπώνυ 10, Καμάρα • Τηλ. 2310-276 201

ΕΠΙΜΑΤΙΑ ΠΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ

ΕΠΙΜΑΤΙΑ ΠΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ

ΕΠΙΜΑΤΙΑ ΠΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ
ΑΓΑΠΟΝΥ 10, ΚΑΜΑΡΑ

Ένα εξαιρετικό ουζερί στην καρδιά της πόλης, με εκλεκτούς μεζέδες, φρεσκοτάτα ψάρια και κρέατα, λιβαδιώτικο τσίπουρο, όμορφο περιβάλλον, και λογικότερες τιμές. Στέκι των Λιβαδιωτών στο κέντρο

JOAN kids

Παιδικά Ενδύματα
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΥ 117
ΤΗΛ.: 2310 207.702
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η επιχείρηση της κας Ιωάννας Ράππη-Μπανάση με όμορφα προϊόντα και πολύ καλές τιμές

TAXI phone

Συμπατριώτες ταξιτζήδες στην Θεσσαλονίκη

ΤΖΗΜάΛΑΣ ΜίΜΗΣ - 6977 445494
ΤΖΗΜάΛΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ - 6979 915928
ΜΠΑΝάΣΑΣ ΓΙώΡΓΟΣ - 6932 223396
ΜΠΑΝάΣΑΣ ΣΩΤήΡΗΣ - 6936 989946
ΚΑΨάΛΗΣ ΘΕΜ/ΚΛΗΣ - 6979 915133

Για την άμεση και άψογη εξυπηρέτησή σας

Συστήνουμε ανεπιφύλακτα στους αναγνώστες μας, να προτιμούν τα προϊόντα και τις υπηρεσίες των συμπατριωτών & των φίλων μας!

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΑΠΌ ΤΗ ΛΈΣΧΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΌΓΟΥ ΜΑΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΕΙΤΕ ΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΆΣΤΕ ΤΑ. ΑΞΪΖΕΙ ΝΑ ΤΑ ΈΧΕΤΕ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΪΚΗ ΣΑΣ !

ΛΕΞΙΚΟ
της Κουτσοβλαχικής του Λιβαδιού Ολύμπου

Κώστας Ε. Προκόβας

Μάιος 2006
Μόλις κυκλοφόρησε

Εκδόση του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης
"Ο Γεωργάκης Ολύμπιος"

720 σελίδες
Τιμή 35 €

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΥΝΝΕΦΑΚΗΣ
Συνταξάρχης Καθηγητής Φιλολόγος

ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΣ
(1772 - 1821)

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΙ ΞΕΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1986

Εκδόση του Συγγραφέως
Τιμή 10 €

Ο Εξωραϊστικός Σύλλογος Λιβαδιού εκδίδει την εφημερίδα

Λιβάδι

Ας στηρίξουμε την προσπάθεια κι ας γίνουμε όλοι συνδρομητές της

Κώστας Προκόβας

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΌΓΟΥ ΜΑΣ

Τιμή 10 €

Τα παιδιά της Μνημοσύνης

Μακρό ταξίδι στη νιότη μιας γενιάς

Θεσσαλονίκη

Ο Λόγος του Συλλόγου - Εφημερίδα του Συλλόγου Λιβαδιωτών Θεσσαλονίκης 'Ο Γεωργάκης Ολύμπιος' - Μία γραπτή συμβολή στον πολιτισμό, στην επικοινωνία και στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των μελών μας, των φίλων μας και των απανταχού Λιβαδιωτών

Παρελάσεις : Η συμμετοχή του Συλλόγου στη Μεγάλη Παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου 2006 στην Θεσσαλονίκη

Ο αρχισυντάκτης μας, παρακολούθησε με μεγάλη προσοχή, χαμογελώντας ειρωνικά πολλές φορές, τις έντονες συζητήσεις περί της αναγκαιότητας ή μη των παρελάσεων στις εθνικές επετείες. Τα δύο μέτωπα που εμφανίστηκαν, οι παρελασιολάτρεις και οι παρελασιόμαχοι, συγκρούστηκαν τηλεοπτικώς κατά το πώς είθισται, δημιουργώντας όπως πάντα μία θαυμάσια ατμόσφαιρα, αυξάνοντας την τηλεθέαση, προς τέρψιν των δήθεν κοιπομένων εθνικώς τηλεπαρουσιαστών.

Ο Ουμπέρτο Έκο, ο διάσημος συγγραφέας και φιλόσοφος της εποχής μας, σε ένα κείμενο του 1970, λέει ότι : *Οι στρατιωτικές παρελάσεις είναι ένα ψέμα δημόσια εκθειμένο που εμφανίζεται με το προσώπιο της πομπώδους δύναμης της αλήθειας. Είναι ένα από τα ψέματα θεμέλια του έθνους-κράτους. Η στρατιωτική παρέλαση δεν είναι μία φιάσα, γιατί αν ήταν τέτοια θα κάναμε γλέντια και γιορτές, δεν θα δείχναμε όπλα. Τα όπλα ένα κράτος δεν τα δείχνει στον εχθρό του. Όλη αυτή η επίδειξη, έχει να κάνει με τη δομή του έθνους-κράτους όπως αναπτύχθηκε στην πολεμική δημοκρατία και στον πολεμικό φασισμό της δεκαετίας του '30' και αφορά μία θεώρηση του εξουσιαστικού πολιτικού λόγου εκείνης της εποχής, μέρος του οποίου είναι και η απαρχή των μαθητικών παρελάσεων.*

Η γνώμη του αρχισυντάκτη μας εμφανίζει κάποιες ελαφρές αποκλίσεις από αυτή τη γενική θεώρηση του Έκο, την οποία και κατ' ουσία ασπάζεται. Οι παρελάσεις (κυρίως οι στρατιωτικές) είναι μία απολύτως ελεγχόμενη εικονική πραγματικότητα. Αν κάποιος φωτογραφίσει ένα άρμα μάχης μέσα στο στρατόπεδό του, θα συλληφθεί ως κατάσκοπος, ενώ το ίδιο άρμα τον παροτρύνουν στην παρέλαση να το φωτογραφίσει και να νιώσει εθνικά υπερήφανος και ασφαλής. Ωστόσο, όπως κάθε θεσμός, έτσι και η παρέλαση, είτε καταξιώνεται κοινωνικά, είτε συνεχίζεται απλώς από συνήθεια ή βαραιοσημένα κεκτημένη ταχύτητα, είτε αυτοκαταργείται ως αναχρονιστικό έθιμο από την ίδια τη ζωή. Οι μαθητικές παρελάσεις επεβλήθησαν στην Ελλάδα το 1936 επί μεταξικής δικτατορίας, ως δήθεν δείγμα σφρίγγου του γένους και των τέκνων του, εμφυσώντας μία милитарιστική νοοτροπία από πολύ νωρίς στις νέες τρυφερές γενιές και ψυχές. Εξελίχθηκαν αργότερα σε ένα μείγμα εικονικής αξιοκρατίας, όπου σηματοφόρος και παραστάτες ήταν αναπόφευκτα οι καλύτεροι μαθητές των τάξεων, ανεξαρτήτως σωματικών προσόντων, ενώ το άγχος το αποτελούσαν πάντα οι ψηλοί και οι θεωρούμενοι λεβεντόκορμοι, σε αντίθεση με τους μη 'παρελάσιμους' κοντούς και χοντρούς, συνήθως τους λεγομένους διαβαστερούς ή σπασίκες, τους οποίους ο εκάστοτε γυμναστής τους εξαφάνιζε προσωρινά επί 3ήμερον. Ο γράφων πάντως, θυμάται με ειρωνική τρυφερότητα την 'τραυματική εμπειρία' της αποκαθήλωσης του ως παραστάτη της 5ης Γυμνασίου (επί χούντας αυτά), διότι η τότε κυρία Νομάρχου ήθελε να δει τον κανακάρη της να παρελαύνει πάση θυσία και ανεξαρτήτως επιδόσεων στα μαθήματα, πράγμα που επέτυχε ως διά μαγείας με μία απλή διαταγή στρατιωτικού διοικητή, προς δόξαν της αξιοκρατίας του καθεστώτος και χωρίς η άσπλαχνη να υπολογίσει την τρυφερή ψυχούλα του αποκλεισθέντος και τις ανεπούλτες ακόμη και σήμερα φοβερές πληγές που υπέστη.

Από τότε τα πράγματα βελτιώθηκαν φαινομενικά (επιτρέπεται π.χ. εδώ και κάποια χρόνια η συμμετοχή των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης στις μεγάλες στρατιωτικές παρελάσεις), πρόσφατα δε επιτράπη και σε ένα παιδί -Ελληνόπουλο- με μειωμένη κινητικότητα να παρελάσει ως σηματοφόρος στο αναπηρικό του καροτσάκι (σε αντίθεση με το προπερσινό Αλβανόπαιδο, που είχε μεν σωματική και μορφωτική αρτιμέλεια, αλλά δυστυχώς όχι και γονιδιακή - βλέπε σχόλια στον 'Λόγο 3').

Σήμερα πάντως, η μαθητική παρέλαση στην ουσία αυτοκαταργείται από τμήμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας ως παρωχημένη και αναχρονιστική, από τα ίδια τα σοφά παιδιά,

Ολύμπιος (μα τώ Θεώ το άκουσε ο γράφων και αυτό από φοιτητές, ενώ τη γλύτωσε ο Ρούλης Κολοκοτρώνης και ο Σάκης Διάκος) κάπου στο 1940, το 'ΟΧΙ' να το είπαμε στους Αλβανούς στο Ιταλικό μέτωπο το 1821 και τη σβάστικα να την κατέβασε ο Γκλέτσος από την Ακρόπολη.

Ωστόσο στις μικρές ηλικίες, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Η σύνταξη της εφημερίδας μας, παρ' όλο που θεωρεί τις παρελάσεις

γενικώς υπολείμματα ενός милитарιστικού πνεύματος, ειδικά για τα πισισίρια μας βάζει νερό στο κρασί της. Επειδή γνωρίζει τη μεγάλη τους χαρά και υπερηφάνεια, όπως αυτά την καταλα-

βαίνουν με την ψυχούλα τους, να εκπροσωπούν τον Σύλλογό μας στην εμφάνιση όλων των επώνυμων πολιτιστικών συλλόγων της πόλης μας, έως ότου μεγαλώσουν και καταργήσουν και αυτά με τη σειρά τους αυτή τη νοοτροπία, - αν θα υπάρχει τότε- τα παρακολουθεί και τα χειροκροτεί με ενθουσιασμό στην δημόσιά τους εμφάνιση, θεωρώντας τα μία άσπλη τρυφεράδα, μέσα στους σκληρούς και παράφωνους ήχους των ερπυστριών των αρμάτων μάχης. Εξ άλλου, όλη η χάρη τους είναι ακριβώς η αθωότητα του ασύντακτου βηματισμού τους, που μοιάζει με το βήμα του κύκνου και όχι με εκείνο της χήνας.

Εξ άλλου, όλη η χάρη τους είναι ακριβώς η αθωότητα του ασύντακτου βηματισμού τους, που μοιάζει με το βήμα του κύκνου και όχι με εκείνο της χήνας.

Σύλ-Λογικές Δραστηριότητες :

Κυριακή 26 Νοεμβρίου 2006 - Λάρισα : Γενική Καταστατική Συνέλευση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Πολιτιστικών Συλλόγων Βλάχων. Ο Σύλλογός μας θα συμμετάσχει με τους 3 εκπροσώπους του, οι οποίοι θα εκλεγούν από τη Γ.Σ. της 5ης Νοεμβρίου 2006 και θα συμβάλλει ενεργά στην αναμόρφωση του καταστατικού της Π.Ο.Π.Σ.Β.

Κυριακή 17 Δεκεμβρίου 2006, 11.30 π.μ. στη λέσχη μας, γιά να το κόψουμε : "Τσιγάρο & Καρκίνος" Διάλεξη του δρ. Γιώργου Σαρίκου - Διευθυντή της Πνευμονολογικής Κλινικής του Θεαγενείου Αντικαρκινικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης

Σύλ-Λόγος και Υγεία : Προσοχή ! Υγεία δεν είναι η απουσία της ασθένειας !

Οι γιατροί του Συλλόγου υπενθυμίζουν στις γυναίκες, ότι ΠΡΟΛΗΨΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΥΓΕΙΑ. Μην αμελείτε τον ετήσιο έλεγχο του τραχήλου της μήτρας. Κάνετε ΤΕΣΤ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. ΤΟ ΤΕΣΤ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ είναι ανέξοδο, ανώδυνο και αναίμακτο, διαρκεί μόνο 3' και ΣΩΖΕΙ ΖΩΕΣ. Συμβουλευθείτε ΤΩΡΑ τον γιατρό σας. Η άγνοια δεν δικαιολογείται. Έχετε ευθύνη απέναντι σε σας και τους δικούς σας !!

Το ισοζύγιο αίματος στην Τράπεζά μας στο ΑΧΕΠΑ είναι -2 (μείον δύο) φιάλες. Το Δ.Σ., το οποίο παραχωρούσε αίμα σε όποιον το ζητούσε, ανεξάρτητα από το εάν το αναπλήρωνε, δεν θέλει να βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να παρέχει φιάλες μόνο στους αιμοδότες του. Τα αποθέματα βρίσκονται σε οριακό σημείο. Όσοι μπορείτε αιμοδοτώστε και σώστε. Παρακαλούμε θερμά, όλους όσοι έχουν πάρει αίμα από την Τράπεζά μας, να αντικαταστήσουν σταδιακά τις φιάλες. Έχουν ανάγκη και άλλοι συνάνθρωποί μας. Οι αιμοδότες μας, μπορούν να πηγαίνουν και μόνοι τους σε κάποιο Κέντρο Αιμοδοσίας θέλουν και όποτε θέλουν. Μπορούν επίσης να το προσφέρουν σε συγκεκριμένο αιμολήπτη ονομαστικά. Απλά, στην περίπτωση αυτή, ας αναφέρουν ότι καταθέτουν το αίμα τους στην Τράπεζα μας, που λέγεται 'Γεωργιάκης Ολύμπιος της Θεσσαλονίκης' και βρίσκεται στο ΑΧΕΠΑ και μέσω της Τράπεζάς μας στον συγκεκριμένο επώνυμο λήπτη. Οι υπεύθυνες αιμοδοσίας είναι οι κυρίες Παπαϊορδάνου και Νεοχωρλή (τηλ. 2310/993390-993320).

Το Δ.Σ. ευχαριστεί θερμά όλες και όλους τους αιμοδότες μας, παλιούς και νέους.

